Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL, 2 Nisan 1993 Sayı: 89

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

ONLAR KAVGAMIZIN KOMUTANLARIYDILAR.

İbrahim Yalçın Arkan, Recai Dinçel, Avni Turan; Devrimci Sol'un üç gerilla komutanı 24-26 Mart'ta şiirlerimize yeni şiirler ekleyerek, şehit düştüler.

Üç komutan "Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak" şiirini "Hiçbir Devrimci Solcu Teslim Olmaz" şiirini ekleyerek direniş geleneklerimizi perçinlediler. İstanbul polisi cenaze törenini engellemek için bütün gücünü yiğdi. O gün Karacaahmet kuşatılmıştı. Adeta 17 Nisan'ın bir benzeri yaşandı. Ama estirdikleri terör Bahçelievler direnişinin kitleye taşıdığı moral geriletemedi. Şehitlerimiz toprağa verilirken başuçlarında "Devrimci Solcular Teslim Olmaz" sloganı yankılandı.

Devrimci Sol'un ektiği direniş ve mücadele tohumları iktidar yürüyüşünde boy verecek devrim yolumuzu aydınlatıyor

Bedelle ödeyere iktidar yürüyüşümüzü sürdürüyoruz

30 Mart-17 Nisan

Şehitlerimizi yaşatacağız

Her 30 Mart'ta, her 12 Temmuz'da, her 17 Nisan'da, her 24-26 Mart'ta Devrimci Sol savaşçıla[illegible] [illegible] bağımsızlık her gün, oligarşinin alçak kanlı katilleri, işbirlikçileri, onlar bayrakları [illegible] korkuyla karşılamaktan o anlarda. Yıllar, aylar, saatler [illegible]. Tüyler gösterilerine başvuracak oligarşi. Ama her "istiklal" açıklamadan, her ale alınan "güvenlik önlemleri" onların yüreğini soğutmaya, onları korkutamadı korkularımızı yenmeyecek. Büyüyor korku yetmedi, kurdan bilişte ile yetmeyecek. Devrimci Sol savaşçılarına kurşun attıkları her an onların katlanı olacak.

Devrimci Sol Güçleri 30 Mart-17 Nisan'ı yaktıklarına adadı. Onların direniş ve mücadele [illegible] [illegible] bayrağı her yana. Kampanya, şehitlerimizin anılarını yücelterek, mücadelemiz kitleye ulaştırmaktır. Şehitlerimizi anmak, anlatmak, yaşatmak için en az onlarınki kadar kararlı bir anlayışla kardeşçe mücadeleye. Tüm savaşçıdan her yanda, her an şehitlerimizi görmek, şehitlerimizi al duymak, şehitlerimizi yaşatmaktır. Hedefimiz onlara layık olmak, onların kazandığı devrimci bayrağın daha yükseğe çıkartmaktır.

MERHABA

Malatya'da Özel Sayı'mızı dağıtan 6 okurumuz gözaltına alındı. 30 Mart'ta gözaltına alınan okurlarımız 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitleri Kampanyası dolayısıyla çıkarttığımız Özel Sayı'mızı halka ulaştırma, halkı bu konuda bilgilendirme sorumluluğuyla hareket ettiklerı için polisin tahammülsüzlüğü ile karşılaştılar. Bu tahammülsüzlüğü İstanbul'da merkez büromuzda da yaşadık. Hem Mücadele gazetesi olarak çıkarttığımız 1. Özel Sayı'mız, hem de gazetemizin 39. sayısı toplatıldı.

Zonguldak Temsilcimiz Lütfü Çengelcik, 31 Mart Çarşamba günü bürodan ayrıldığı sırada gözaltına alındı. Keyfi bir şekilde gözaltına alınan temsilcimiz bir gün sonra serbest bırakıldı.

1 Nisan'da ise Denizli büromuz polis tarafından basıldı. Bürodaki yazı, özel sayı, gazetemizin çeşitli sayıları, vb. gasp edildi. Muhabirimiz Ümit Akduman gözaltına alındı.

Yazmaya, devrimci mücadelenin sesi olmaya devam ediyoruz.

İki sayıdır yayınladığımız deklarasyonlara bu sayımızda da devam ediyoruz. Deklarasyonların yanı sıra devrimci harekete yönelik darbe girişiminde bulunan ihanet çetesinin geçmiş özeleştirilerini, darbe kültürünün, küçük burjuva kültürünün daha net anlaşılabilmesi açısından yayınlamayı uygun buldık.

Orta sayfamızda darbecilik kişiliğinin nasıl bir kişilik olduğunu, devrimci kişiliğin ancak mücadele içerisinde, kavganın ortasında kazanılacağını anlatıyoruz. Yalanla, spekülasyonla, ahlaksız, çirkef bir kişiliğin Devrimci Sol kişiliğiyle bir bağlantısı olamaz. Devrimci hareket yarattığı "yeni insan"larla, Niyazi'lerle, Yusuf'larla, Avni'ler, İbrahim'ler, Recai'lerle yanınları kucaklıyor.

Genillalanımız, komutanlarımız ve onların "Hiçbir Devrimci Solcu Teslim Olmaz" haykırışları var sayfalarımızda. Onların halklarına ve hareketlerine sonsuz güvenleri ve halkların da onları yaşamlarında olduğu gibi ölümlerinde de kucaklayışları var.

Oligarşinin 3 Devrimci Sol savaşçısını teslim almaya gücü yetmedi. Çünkü onlar düşmanla uzlaşmamak, son feselerine kadar halklarının kurtuluş mücadelesini sürdürmek için silahları üzerine ant içtiler, yemin ettiler, Cenaze törenlerinde de gerillalara yarasır direnişler sergilendi. Türkiye halkları onları yüreklerine gömdü.

Sıvas-Tokat Gerilla Birliği Komutan Yardımcısı Avni Turan'ın yazdığı, şehit olmasından birkaç gün önce elimize geçen gerilla günlüğünü yayınlıyoruz. Avni Turan'ın günlüğünde gerilla sıcaklığı var. Mücadelemiz şehitlerimizle, savaşçılarımızla büyüyor. Onlara devrim sözümüz var. Ve bu sözü mutlaka yerine getireceğiz.

Haftaya buluşmak dileğiyle...

Devrimci Sol Merkez Yayın Organı 5. sayıyla yeniden "Merhaba" diyor

Devrimci hareket içinde yaşanan 13 Eylül darbesinden sonra Devrimci Sol dergisi yeniden yayınlanmaya başladı. Mart 1993 tarihli 5. sayının "Merhaba" başlıklı çıkış yazısında şöyle deniliyor:

"Hareketimizi, önderliğimizi tasfiyeye çalışan darbecileri ideolojik olarak mahkum ettik. Pratikte adım atamaz hale getirdik. Şimdi artık bu sürecin yarattığı maddi-manevi tahribatı onarmak ilk işimiz olacaktır. Merkez Yayın Organımızın çıkışı, bu anlamda bir misyonu da üstlenmeyi amaçlamaktadır. Devrimci Sol dergisi de darbecilerin gasp ettikleri arasındaydı. Şimdi yeniden Devrimci Solcuların elinde."

Derginin 5. sayıdan başlayarak yayınlanmasının nedeni de aynı yazıda şöyle açıklanıyor:

"Darbecilerle mücadele içinde geçen 13 Eylül'den bu yanaki süreçte, darbeciler 4 sayı çıkardılar. Devrimci Sol dergisinin 5, 6, 7 ve 8. sayıları olarak çıkarılan bu dergiler, her şeyden önce gayri-meşru bir yönetimin iradesinin ürünüdürler. El koydukları hareket olanaklarını kullanarak çıkarmışlardır."

5. sayının başyazısı "Darbeye Karşı Mücadele Kazanılmıştır. Darbeciliğe Tasfiyeciliğe Karşı İdeolojik Mücadele Derinleştirilmelidir" başlığını taşıyor. Dergide ayrıca darbeye ve darbeciliğe karşı çeşitli alanların deklarasyonları yer alıyor.

Devrimci harekete karşı düzenlenen darbenin ardında kimler, hangi kişilikler var? Bu sorunun yanıtı olarak, darbenin şeflerinin çeşitli zamanlarda devrimci harekete sundukları özeleştirilere yer verilmiş. Bu yazıların içinde darbenin şefinin "önderliğe onay belgesi" de bir ibret belgesi olarak okunuyor.

"Saflarımızdaki Küçük Burjuva Eğilimler ve Yaklaşımımız" ve de "Savaş, Savaş Örgütü ve Savaşın Yasaları" başlıklı yazılar ise içinde bulunduğumuz süreci çeşitli yanlarıyla açan yazılar.

76 sayfalık olarak çıkarılan 5. sayı darbecilerin suçlarından Devrimci Sol'un çeşitli bülten ve kararlarına, özgürlük eylemlerinden 30 Mart-17 Nisan'a kadar pek çok yazıyı da içeriyor. Derginin Merhaba başlıklı yazısında ayrıca devrimci hareketin önderi Dursun Karataş'la yapılan, ancak darbecilerce Merkez Komite imzasıyla yayınlanan "Partinin Arifesindeyiz" başlıklı röportajdaki tahriftalar ve değişiklikler de belirtiliyor.

DEVRİMCİ SOL
MERKEZ YAYIN ORGANI

Darbeye karşı mücadele kazanılmıştır
Darbeciliğe-tasfiyeciliğe karşı ideolojik mücadele derinleştirilmelidir

İÇİNDEKİLER

- Mücadelemiz sürüyor 3
- Bahçelievler direnişi ile bir kez daha haykırdık: "Devrimci Solcular Teslim Olmaz" 4-5
- Hiçbir Devrimci Sol savaşçısı teslim olmayacak! Olmaz! 6-7
  Bahçelievler direnişini yaratan Recai Dincel, İbrahim Yalçın Arkan ve Avni Turan'ın özgeçmişleri...
- Bir tekzip üzerine birkaç söz... Kadrolu işçi alımı aldatmaca çıktı 8
- Şırnak'ın Ormaniçi Köyü'nde vahşet... Konya'da Newroz... 9
- Umudu dağlarda da büyütüyoruz... Tokat'ta köyler boşaltılıyor... 10-11
- Devrimci mücadelede kişilik sorunu 12-13
- 30 Mart-17 Nisan; Bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanıyor 14
- Darbecilik lanetleniyor 15
- Darbeciler suçludur... Devrimci Sol'dan Çağrı... 16
- Darbeciler kendilerini anlatıyor 17-21
  Darbe şeflerinin özeleştirileri ve darbe şefinin "önderliğe onay belgesi"...
- Tutsakların direnişi sürüyor... Kadıköy Belediye Başkanı'nın saldırganlığı arttı... EHADKAD tekrar kapatıldı... 22
- Revizyonizmin çöküşü sosyalizmin zaferini getirecektir 23

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CİBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kalaağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Seçkin Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF,
Hollanda: 3 FL, İngiltere & İ
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM,
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kutaş İşhanı arkası Önkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kırmir Ap. No: 13/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 96
Bursa: Heykel Mah. Kenakarlı Sk. Aslan İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Gökçli Pasaj No:3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: Kadiye Mah. Harda Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 34 519
Eskişehir: Emraf Sarayı Kat: 3 No: 123 76 Fax: 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 33 Tel: 375 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Bürkü Mah. Akörgün Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Kazancı İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 31 78 62
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bancoağlı İşhanı Kat: 3 Tel: 35 58 81
Sivas: Sulatanbaş Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel: 22 20 25
Trabzon: Yeni Cami Mah. Uzun Sk. Kolaoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel: 26 10 70
Tunceli: Mağlıbay Mah. Okullar Cad. Beratay Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Köç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 038
Adna: Agenas Veranzoo No. 5 Hastingos Square-Athen
Frankfurt: Kaiseler str. 1a 60000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 00
İsviçre Bertastrasse No: 10 8003 Zurich Tel-Fax: 01/4610058
London: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 3UB Tel: 00 44/71/02 54 126
Paris: 38 Rue D'Hazeville 75010 Paris/France7 Tel: 00 33/1/47 70 05 90

Şehitlerimizi, yeni şehitlerimizle kucaklıyoruz

Gazetemize Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler imzasıyla gönderilen, Devrimci Sol'un 56 sayılı ve 2 Nisan 1993 tarihli bültenini yayınlıyoruz.

Halkımız,

Devrim yürüyüşümüze devam edeceğimizi, savaşı sürdüreceğimizi daha önce belirtmiştik. Savaş sürüyor... 30 Mart-17 Nisan Şehitlerimizi Anma Günleri dolayısıyla, şehitlerimizin anısına düzenlediğimiz bir eylemde üç yoldaşımızı şehit verdik.

Şehit yoldaşlarımız Kadıköy Silahlı Devrimci Birlikler Bölge Komutanlığı'na bağlı, Hamiyet Yıldız Birliği üyeleriydi.

1.4.1993, saat 9.45'te polis otosuna karşı girişilen saldırı eyleminde savaşçılarımız aldıkları eylem emrinin ve de şehit yoldaşlarına saygının gereği olarak, olumsuz koşullara rağmen kararlarından geri dönmediler. Hakkı Karahan komutasındaki bu birliğimiz, aldığı her eylem kararını sonuç ne olursa olsun yerine getirmeyi ilke edinmiş birliklerimizdendi. Düşman güçlerince kuşatıldıkları koşullarda yetersiz silahlarına, tüm olanaksızlıklara rağmen eylem operasyonunu başarıyla tamamlamak ve üslerine ulaşmak için adeta her adımda çatışarak teslim olmama, direnme tavırlarıyla Devrimci Sol partizan geleneğini sürdürdüler. Kendi yaşamlarını yitirirken, düşmana da büyük zararlar vererek, savaş gerçeğinin dişe diş bir kavga ve kararlılık sınavı olduğunu gösterdiler.

Hakkı, Ferda ve Veysel, silahlı savaşımızda eylem kararı alındığında bu kararı uygulamanın yüksek bilinciyle Silahlı Devrimci Birlikler içerisinde anılacaktır.

Savaşı sürdüreceğiz... Bu sözümüzün takipçisi olacağız. Ve bu savaşta her adımda toprağa düşen şehitlerimizi yeni şehitlerle kucaklama kararlılığı ve bilinciyle hareket edeceğiz!

HAKKI KARAHAN (Hüseyin, 1970-....)

Malatyalı yoksul bir ailenin çocuğuydu. Devrimci mücadeleyle üniversite yıllarında tanıştı. 1988-1989'da İstanbul Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'nde öğrenciyken, DEV-GENÇ saflarında mücadeleye katıldı. Kısa sürede öğrenci gençliğe kendini sevdirdi ve okulundaki mücadelenin en önünde yer aldı. Atılgan, mücadeleci, kitlelerle kolay kaynaşan, kararlı özellikleriyle dikkati çekti. O bitmek tükenmek bilmez enerjisiyle gerçek bir DEV-GENÇ'liydi. Kısa sürede DEV-GENÇ'in Avcılar Kampusü örgütlenmesinin yöneticisi oldu. 1991'de DEV-GENÇ'in yeniden örgütlenme sürecinde, yeraltı faaliyetinin ilk örgütleyicilerindendi. Aksaray Bölge Komitesi Üyeliği ve Sorumlusu olarak görev aldı.

1992 yılında DEV-GENÇ milis örgütlenmesinde komutan olarak görev aldı. Bu görevini başarıyla yürüttü. Gerçek bir devrim savaşçısı ve milis komutanı olarak üzerine düşeni yaptı. Faşizmin gençliğe yönelik saldırılarına karşı gündeme getirilen her şiddet eyleminde komutan Hakkı'nın önemli payı ve emeği vardı. Şehit düştüğü ana kadar verilen her eylem talimatını başarıyla uyguladı. Yönettiği savaşçılarla birçok baskın, bombalama, cezalandırma eylemine katılarak başarıyla sonuçlandırdı.

Başarılı faaliyetinin sonucu olarak, hareketimiz tarafından yönettiği ekiple birlikte Silahlı Devrimci Birlikler'de konumlandırıldı... Bir birlik komutanı olarak da başarılarını devam ettirdi... Ama Hakkı'nın asıl gönlünde yatan kır birlikleriydi... O, kır birliklerinde görevli olarak hep Malatya dağlarında görev alacağı günün hayalleriyle yaşadı.

1 Nisan 1993'te, 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası kapsamında, bir faşist polis timini cezalandırma eyleminde silahının son mermisine kadar çatışarak şehit düştü.

Hakkı yoldaş seni DEV-GENÇ'liler unutmayacak... Faşizme indirilen her darbede DEV-GENÇ'in değerli milis komutanı Hakkı gibi atılgan ve kararlı olacağız.

Seni hareketimiz unutmayacak...

Silahlı Devrimci Birliklerimizin her eyleminde, tüm şehit komutanlarımızla bir kez daha anılacaksın.

Seni Malatya dağları da unutmayacak; hayallerini Malatya dağlarında mitralyöz sesleriyle yankılandıracağız.

FERDA CİVELEK (Zeynep, 1969-....)

İstanbul Esenler'de emekçi bir ailenin kızıydı.

1988'de Sağlık Meslek Lisesi'nde devrimci mücadeleyle tanıştı. Liseli DEV-GENÇ saflarında aktif olarak görev aldı. 1989'da kısa süre hemşireler arasında devrimci faaliyet yürüttü. Ve Atatürk Eğitim Fakültesi'nde öğrenimine yeniden devam etmeye başladığında DEV-GENÇ saflarında yer aldı. Biriminde aktif, bitmek tükenmek bilmez bir enerjiyle çalıştı. Temiz, saf, dürüst, yoldaşlarına ve hareketine bağlı kişiliğiyle kısa sürede öne çıktı. 6 Kasım boykot çalışmalarında okulunda neredeyse onu tanımayan, onun konuşmadığı insan, sınıf yok gibiydi. Bu faaliyeti onun kitleler arasında "Boykotçu Kız" olarak tanınmasına neden olmuştu.

Defalarca gözaltına alındı. Faşizm onu yıldırmak, mücadeleden alıkoymak için her yöntemi denedi. Ağır işkencelere tabi tuttu. Ama Ferda işkenceci cellatların karşısında bir an bile geri kalmadı. Hareketinin ve DEV-GENÇ'in ilkelerine sonuna kadar sadık kaldı...

DEV-GENÇ'in yeniden örgütlenmesinde, önceleri Kadıköy Koordinasyon Sorumluluğu, daha sonra ise yeraltına geçerek, Kadıköy Bölge Sorumluluğu görevlerini yürüttü... Ferda bu görevlerini yerine getirirken, bir yandan da gece işlerinde hemşirelik yapıyor, yoldaşlarına ve bölgesine ekonomik destek olmak için çaba sarfediyordu... Gece işi onun mücadele görevlerine asla engel olmuyordu. DEV-GENÇ çalışmalarında yine en çok koşturan, işlerini ertelemeyen Ferda'ydı... Onun bu fedakarlığı çalışma arkadaşlarına da örnek oluyordu...

Ferda'nın yüreğinde hep bir devrim savaşçısı olmak yatıyordu. Her fırsatta bunu iletir ve bir savaşçı olarak görev almak isterdi... Bu arzusu, DEV-GENÇ milislerinde görev üstlenmesiyle gerçekleşti... Bu görevinde de birçok eylemde başarılarıyla yer aldı... Bu başarıları sonucu komutanıyla birlikte Silahlı Devrimci Birlikler'de görevlendirildi...

1 Nisan 1993'te komutanı Hakkı ve savaş arkadaşı Veysel'le silahının son mermisine kadar şehit düştü...

VEYSEL BEYSÜREN (Orhan, 1973-....)

1991'de Liseli DEV-GENÇ saflarında devrimci mücadeleye katıldı. Baştan itibaren yeraltı faaliyetlerinde görev aldı ve Liseli DEV-GENÇ'in Gazi-osmanpaşa örgütlenmesinde çeşitli sorumluluklar üstlendi. Savaşçı ve militan kişiliğiyle dikkat çekmesi sonucu, DEV-GENÇ milislerinde görevlendirildi... Şehit düştüğü yoldaşlarıyla birlikte o da çeşitli eylemliliklerden başarıyla çıktı...

1 Nisan 1993'te Silahlı Devrimci Birlikler Üyesi olarak şehit düştü...

DEVRİM ŞEHİTLERİ ONURUMUZDUR!

Politikada Bu Hafta

Mücadelemiz sürüyor

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

Romanlar okumuşuzdur. Julius Fuçik'in "Darağacından Notlar"ında ihanetin en alçakçasına tanık olmuşuzdur. İlya Ehrenburg'un "Fırtına"ları, Şolohov'un "Durgun Don"u kahramanlık ların en güzellerini anlatmıştır bizlere. Okumuşuzdur, şaşırmışızdır, lanet yağdırmış, hayran kalmış, uzun süre etkisinden kurtulamışızdır. Ama nihayetinde romandır deyip geçmişizdir. Bu tür benzer olayların başımızdan geçebileceğini kendi devrim sürecinde yaşanabileceğini fazlaca düşünmemişizdir.

İşte şimdi devrim sürecimizde mücadele büyüyüp kızıştıkça, benzer kahramanlıkla ve az sayıda da olsa ihanetleri yaşıyoruz. Kahramanlıklardan, ihanetlerden, dönekliklerden, alçaklıklar ve ahlaksızlıklardan ders çıkarıyor, mücadelede daha da ustalaşıyoruz. Yaşananların dersleri iyi sindirilirse, gelecekteki engeller daha kolay aşılacaktır. Nasıl yenilgi dersleri çıkarılır ve sindirilirse, yenilen bir ordu için yenilgi bir okul olursa, bu süreçte yaşananları da böyle değerlendirmek gerekir.

Her şeyle karşılaşmaya alışıyoruz. En aşağılıkça, alçakça tavırlar bizleri şaşırtmıyor artık.

Dün yanı başımızda olanların darbeleriyle sarsıldık. Devrimci değerlerimize, geleneklerimize, kültürümüze leke sürüldü. Kabullenemedik. Ama çok geçmeden sarsıntıyı atlattık. Darbeciliği bütün pislikleriyle süpürüp atmayı, devrimci hareketin saflığını korumayı borcu bildik. "Her şey birliğimiz, geleceğimiz ve zaferimiz için" dedik, kolları sıvadık. Enerjimizi, fedakarlığımızı ikiye, üçe katladık ve devrimci hareket olanaklarını gasp etmiş darbecileri üç ay gibi kısa bir sürede alt ettik. Darbe gibi 15 yıllık tarihimizde eşi görülmemiş bir ahlaksızlığı temizlerken, bağışıklık kazandık. Kendimizi sınadık, eğittik. Böylesi küçük burjuva ahlaksızlıklarıyla ve alçaklıklarıyla mücadeleyi öğrendik.

Bizi artık "kayıp" bildiğimiz, işkencede çözülmüş olsa da katledildiğini düşündüğümüz birinin ihaneti şaşırtmıyor. Bunca ahlaksızlık ve aşağılık tavır bizi buna da alıştırdı. Bu ihanetle birlikte, şimdi J. Fuçik'in durumunu daha iyi anlıyoruz.

Ama kahramanlarımız yüreğimize su serpiyor. Güvenimizi, inancımızı tazeliyor, güçlendiriyor. Moralimizi yükseltiyor. İhanetlerin, ahlaksızlıkların olumsuzluklarını, kahramanlarımızla aşıp geçiyoruz.

Recai'ler, İbrahim'ler, Avni'ler geçtiğimiz bu zor dönemde mücadele geleneklerimize yeni bir halka eklerken, devrimci harekete ve devrime gönül vermiş, geleceğe umut bağlamış insanlarımıza moral taşıdılar.

Cenazelerinin oligarşinin bütün gözdağı ve yıldırma operasyonlarına karşı sahiplenilmesi ve andlarımızla, sloganlarımızla, devrimci geleneklerimizle kaldırılması, bunu fazlasıyla gösteriyor. Cenazelerimiz yine oligarşinin yüreğine korku salıyorsa, devrim yürüyüşümüz sürüyor demektir.

30 Mart-17 Nisan'da şehitlerimizi anarken, bunu bir kere daha dosta düşmana gösteriyoruz.✪

Otopsiye giren Avukat Ahmet Düzgün Yüksel:

"Cesetler sonradan taranmış"

Devrimci Sol gerillalarının otopsilerine giren, polisin engellemeleri ve baskılarına tanıklık eden Marmara ÖZGÜR-DER yönetim kurulu üyesi Avukat Ahmet Düzgün Yüksel, olayın açık bir infaz olduğuna dair izlenimlerini şöyle anlatıyordu:

"Otopsi sırasında, bizzat İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir'in emri olduğu söylenerek, içeride bulunan benim ve Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ümran Gün'ün ismi soruldu. Ayrıca 'İnsan hakları derneklerinden mi yoksa aile avukatı mısınız?' şeklinde sorular sordular. Gerillalara kimin sahip çıktığını merak ediyorlardı.

Otopsiye ellerinde telsizlerle girerek insanları tedirgin etmeye çalışıyorlardı. Başta ailelerine cenazeleri göstermediler. Ama isteyen polis sırf merakını gidermek için cenazeleri görebiliyordu.

Operasyonda öldürmeye yönelik ağır silahlar kullanılmış ve kurşunların hemen yarıdan fazlası öldürücü bölgelere isabet etmişti. İbrahim Yalçın'ın ve Recai'nin kulak üzerinden başına girip çıkan kurşunlar yakın mesafeden ateş edildiğini gösteriyordu.

Avni ve Recai'nin vücutlarına öldükten sonra da ateş edilmiş, özellikle yakalama çabası içinde olduklarını göstermek için ayaklarına ateş edilmişti. Ayrıca cesetler hem ön hem de arkadan seri otomatik silahlarla yay şeklinde taranmıştı.

İşte bu gerçeklerin açığa çıkmasını istemiyorlar."✪

İnfaz mangaları suçlarını gizleme telaşında

Çelik yeleklerindeki kurşun deliklerini gösteren polisin harabeye çevirdiği evden bir kesit.

24-25 Mart'ta Bahçelievler'de katliam sonrasında infaz mangaları suçluluklarını gizleme telaşıyla üzerinde kurşun delikleri bulunan üç çelik yeleği gazetecilere sergileyerek katliamı aklamaya çalıştılar.

Katlettikleri insanların cesetlerini dahi kurşunlayan, çatışmanın olduğu daireyi ve bir üst katını harabeye çevirenler neredeyse kendilerini acındıracaklar. Oysa saatlerce süren çatışma sırasında katledilen üç Devrimci Solcunun yanında sadece iki tabanca ve üç adet el bombası vardır... Onların en güçlü silahları, kocaman yürekleri, sosyalizme, halka, harekete ve önderliğe olan inançlarıydı.✪

"174 kez 'teslim ol' çağrısı yapıldı"

Burjuva basın polisin gerçekleştirdiği hemen her katliam sonrasında olduğu gibi, bu kez de katliamı aklamak için senaryo üstüne senaryo yazıyor.

Hürriyet gazetesi muhabirleri Bahçelievler'de üç gerilla komutanının katlediliği çatışmada sanki tek tek saymışçasına polisin 174 kez teslim ol çağrısı yaptığını yazdı. Çatışmanın olduğu sokağa girmelerine dahi izin verilmeyen gazeteciler neredeyse evin içindeymişçesine olup bitenleri "en ince ayrıntılarına" kadar anlattılar. Bir gün sonra yapılan polis açıklamasi da bu yazılanların tıpa tıp aynısıydı. Üstelik Kozakçıoğlu yaptığı basın toplantısında adeta bu yazılanların dahi yetersiz olduğunu, gazetelerin polisi daha iyi bir biçimde aklaması gerektiğini söyledi...

Katliamı aklama suçu elbette yalnızca Hürriyet gazetesine ve muhabirlerine ait değildi. Diğer burjuva basın muhabir ve yöneticileri de benzer suçlara ortak oldular.

UYARIYORUZ! Gazetecilik ne polisi aklamaktır ne de onun dikte ettirdiklerini yazmaktır. Çatışmayı izleyen, yazan bütün gazeteciler gerçekleri bütün çıplaklığıyla anlatmalı, her katliam sonrası polisi aklamaktan vazgeçerek halka karşı daha fazla suç işlememelidir.✪

Bahçelievler direnişi ile bir kez da

"Devrimci Solcu

Mayasını "Dönmeye Değil Ölmeye Geldik" diyen Mahir'lerin destanlaşan Kızıldere direnişinden alan, "Cesaretiniz Varsa Gelin" diye haykıranların, inançlarını kanla yazanların yarattığı gelenek bir kez de Bahçelievler'de bayrakladı. İlden ilçe, üsten üsse taşınan bu gele-

nek, "teslim olmama" ve bir Devrimci Solcuya yaraşır şekilde direnme, "son ana kadar çatışma" geleneğiydi. Ağır silahları, panzerleri ve bombalarıyla yüzlerce işkencecinin kuşatması altında iki silah, el yapımı üç bombayla direnen üç Devrimci Sol komutanı, "Devrimci Solcular Teslim Olmaz" şiarıyla düşmanın nasıl yenileceğini bir kez daha öğrettiler.

24 Mart günü Bahçelievler'de bir Devrimci Sol üssü daha kuşatılmıştı. Saat 22.00 sıralarında başlayan ve 4.5 saat süren çatışma boyunca savaşçıların sloganları ve marşları hiç dinmedi.

İnfaz mangaları defalarca cephane istediler. 2000'den fazla mermi yaktılar. Onlarca kez bombalanan evde taş üstüne taş bırakılmadı. Cesetlerine bile defalarca ateş ettiler. Her birinin üzerinde 25-30'ar mermi saplıydı. Bu da yetmedi, sarhoş sürülerinin naralarından, sivil polislerin alkışlarından medet umdular. Birbirlerini omuzlarına alarak gidermek istediler korkularını.

Çatışma boyunca sokağa 200 metre bile yaklaştırmadıkları gazetecileri eve aldıklarında, banyonun dışında bir yere bakmalarına dahi izin vermediler. Yalnızca banyoya sürüklediklerı cesetlerin fotoğraflanmasına izin verdiler. Odaların duvarlarını bile yerle bir eden korkularıydı basından gizlemeye çalıştıkları. Ama bu çabaları boşunaydı. Halk devrimcileri de, katliamcıları da iyi tanıyordu.

Onların yürekleri son nefesine kadar umudu, özgürlüğü ve geleceği haykırdı. Avni Turan, Recai Dinçel, İbrahim Yalçın Arkan Sabo'ların, Niyazi'lerin, İbrahim'lerin, Sinan'ların düşmana teslim olmama geleneğini, bir Devrimci Sol savaşçısına, bir Devrimci Sol komutanına yaraşır bir şekilde yaşatarak şehit olma onuruna eriştiler. Onlar halka, harekete ve önderliğe güvendiler. En yakınlarındakiler boyunlarını kırıp alçaklığa utangaçça alkış tutsalar da onlar durmadı, umudu büyütmek için yürüdüler.

"Avni'yi Unutmadık Unutmayacağız!..."

Bir devrim savaşçısına son görevini yerine getirmek için Bolu'nun Üçköprü Ömer Efendi Köyü'nde 600 kişi toplandı. Cenaze törenine katılan bir devrimci, anlatıyor Ömer Efendi Köyü'nde yaşadıklarını anlatıyor;

"Cuma gecesi şehidimizin evine ulaşıyoruz. Evde bir telaş var. Nedenini soruyoruz. Geleneklerine göre çevrede bulunan 40 köye haber vermeleri gerekiyor.

Eve gelen komşularına bizleri tanıtıyorlar. 'Bunlar Avni'nin arkadaşları, İstanbul'dan gelmişler.' Bunun üzerine köylülerin bize olan ilgisi de artıyor. Herkes clayın yargısız infaz olduğunda ve devletin kendisine karşı gelen insanları hiçbir yasaya dayanmadan öldürdüğünde hemfikir. Ve Avni'yi anlatmaya başlayınca herkesin gözleri yaşarıyor, söyleyecek kelime bulamıyorlar. Bu arada siyasi polis geliyor. Köy halkına "İstanbul'dan gelen oldu mu?' diye soruyor. Köy halkı kimsenin gelmediğini, polis ve jandarmanın cenazelerine karışmamasını, her şeyi kendilerinin yapacaklarını söyleyip polisi geri gönderiyorlar.

Bolu'dan gelen devrimciler ve civar köylerden gelen insanlar akın akın Avni'nin evinin bahçesinde toplanmaya başlıyor. Cenaze halkın sırtında mezarlığa kadar yürünerek taşınıyor. Yaklaşık 600 kişi dini geleneklerden sonra devrimci gelenekleri yerine getiriyor. Devrim şehitlerimizin anısına yapılan saygı duruşu sırasında şiirler okunuyor. Polisin katliamına ilişkin bir konuşmadan sonra Avni'nin mezarı başına UNUTMADIK-UNUTMAYACAĞIZ yazılı, karanfillerle süslü bir çelenk bırakılıyor.

Devrimci geleneklerimizi yerine getirmenin rahatlığıyla içimiz sevinç dolu, çünkü halkın gelenekleriyle devrimci gelenekler bütünleşmiş oldu.

Mezarlıktan topluca Avni'nin ailesinin evine gidiyoruz. Yaşlı anasının elini öpüp, baş sağlığı diliyor ve köy halkıyla vedalaştıktan sonra köyden ayrılıyoruz.

Cenazeden sonra köyden ayrılan insanların yolu polis ve jandarma tarafından kesilerek İstanbul'dan cenazeye katılan 5 kişi gözaltına alınıyor."

Ayancık Halkı Recai'yi Devrim Andıyla Uğurladı

İstanbul Bahçelievler'de katledilen üç Devrimci Sol savaşçısından birinin Sinop Ayancık

Katliama yöneli

Katliamın ardından çeşitli demokratik kurum ve kuruluşlar yaptıkları basın açıklamalarıyla devlet terörüne tepkilerini dile getirdiler.

Halkın Hukuk Bürosu, Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik Platformu, Ankara ÖZGÜR-DER Sekreteri Osman Çelik, Marmara ÖZGÜR-DER Başkan Yardımcısı Solmaz Atar, Fırat ÖZGÜR-DER Genel Sekreteri Aziz Abuş, Adana ÖZGÜR-DER Başkanı Avukat Mustafa Ocalan, İHD Adana Şube Başkanı Cumali Tunç, ÇHD Adana Şube Sekreteri Av. Ali Akıncı ve Osmaniye ÖZGÜR-DER üyesi M.Özal Çelik yaptıkları basın açıklamalarında Bahçelievler katliamının açık bir yargısız infaz olduğunu dile getirdiler ve tüm kamuoyunu buna karşı tepki göstermeye çağırdılar. Halkın Emek Partisi ve CHP Bahçelievler İlçe Örgütü de yaptıkları açıklamalarla operasyonu kınadıklarını söylediler.

Dev-Genç, TKP/ML-TİKKO ve Halk Kur-

haykırdık:
ar Teslim Olmaz"

doğumlu Recai Dinçel olduğu açıklandıktan sonra, Ayancık'ta bütün gün bu olay konuşuluyor. Ayancık halkı yargısız infazlar zincirine bir yenisini daha ekleyen polise lanet yağdırıyor. Olay duyular duyulmaz Ayancık'ta görülmemiş bir hareketlilik yaşanıyor. Yollar tutuluyor, polis gelen geçen özellikle yabancı insanların üzerlerini arıyor, kimlik kontrolü yapıyor. 27 Mart günü yapılacak olan cenaze törenini engellemek için çevre illerden çevik kuvvet otobüsleriyle resmi ve sivil polis takviyesi yapılıyor.

Recai'nin cenaze törenine katılan bir arkadaşı anlatıyor:

"Halk polise karşı öfkeli. Herkesin yakasında kırmızı karanfiller ve Recai'nin resminin bulunduğu bir yakalık bulunuyor. Öğle namazından sonra Recai insanların omuzunda yola çıkıyor. Yaklaşık 250-300 kişi Ayancık Belediye Mezarlığı'na doğru yöneliyor ve ellerinde de 'Recai'ler Ölmez', 'Yargısız İnfazlara Son' pankartları var. Yolda alkışlı protestolar, 'Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür', 'Katil Polis' sloganları Ayancık'ı inletiyor.

Mezarlığa geliyoruz. Mezarın üstü adeta karanfil bahçesi. Saygı duruşunda bulunuyor, devrim andı içiyoruz. 'Bize Ölüm Yok' marşı söyleniyor ve 'Biz Halkız Bir Ölür Bin Doğarız' sloganlarıyla şehre yöneliyoruz."

Recai Dinçel'in cenaze töreninden sonra da gözaltılar oluyor. Ayancık'ta oturan Sacit Üngüder'in evini saran polis 7 kişiyi gözaltına aldı.

28 Mart günü İstanbul'un bütün özel hareket timleri, çevik kuvveti ve Siyasi Şube polisleri görev başında. Hesapları gözdağı vererek halkın devrimcilerin cenazelerine katılımını engellemek.

Cenazenin kaldırılacağı mezarlığın değiştirildiğini öğrenemeyen insanların gittiği Karacaahmet Mezarlığı önünde gözaltı furyası başlıyor. 30'a yakın insan gözaltına alınırken, birçok insan cenaze törenine katılamıyor. Törene katılamayanlar, Bağlarbaşı kavşağını molotoflarla keserek "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür-Devrimci Sol Güçler" pankartını asarak şehirlerine olan son görevlerini de yerine getiriyorlar. Direnerek şehit düşenlere layık bir cenaze töreni oluyor.

Kocasinan Mezarlığı, İbrahim Yalçın Arkan'ın Şirinevler'deki evi ve Şirinevler Ulu Camii'nin çevresi sabah saat 10.00'dan itibaren abluka altında. İstanbul polisi buraya yığılmış.

Kocasinan Mezarlığı çevresinde toplanan 250 kişilik bir grup ikindi namazından sonra yürüyüşe geçiyor. Yürüyüşte "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür" pankartıyla Devrimci Sol Güçler, "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor" pankartıyla Dev-Genç'liler var. Memurlar, işçiler, gecekondu halkı savaşçıların direnişini yaşatıyorlar. Yaklaşık 300 metrelik bir yürüyüşten sonra mezarlığa giren kitlenin üzerine polis saldırıyor. Kitlenin cevabı ise atılan taşlardan geliyor. Bu sırada 50 kişi gözaltına alınıyor.

Yürüyüşe katılan bir kişi "Ben ilk defa devrimcilerin cenazesine katılıyorum," diyor ve ekliyor: "Polisin bu kadar vahşi ve saldırgan olabileceğini hiç düşünmemiştim. Saldırgandılar, fakat bir o kadar da korkaktılar. Cenaze kaldırıldıktan sonra da dağılırken yine coplarla, silahlarla yaşlı-genç demeden insanlara saldırdılar. Adeta devrimcilerin mücadelesinin haklılığını kanıtlıyorlardı. Devrimcileri daha fazla sahiplenmek gerektiğini anladım bu cenazede."

Cenaze mezarlığa geldiğinde polis mezarlığı bir savaş alanına çevirmişti. ÖZGÜRDER'li ailelerin çoğunlukta olduğu 100 kişilik bir kitle mezar başında Devrimci Sol komutanı için ona layık bir tören düzenlediler. Kırmızı beze sarılmış savaşçımız, saygı duruşu, devrim andı, Kürtçe yakılan ağıt ve zılgıt sesleri arasında toprağa verildi. "Devrimci Solcular Teslim Olmaz", "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür" sloganlarıyla İstanbul polisinin tüm saldırılarına rağmen, devrimciler devrimci geleneklerine uygun bir şekilde cenaze törenlerini yaptılar. Saldırılar, cenaze töreninden sonra da devam etti.

Direniş gözaltıların olduğu karakollarda da devam ediyor. Aileler, 31 Mart günü 48 kişinin gözaltında tutulduğu Tozkoparan Karakolu önünde açlık grevine başladılar.

İbrahim'in Cenazesi de Polis Kuşatmasına Teslim Edilmedi

Polis İbrahim Yalçın Arkan'ı Karacaahmet Mezarlığı'ndaki Devrimci Sol Şehitliği'ne gömdürmemek için tüm çabayı gösteriyor. Polisin tehdit ve gözdağı sonucu Mezarlıklar Müdürü "izin vermiyor" ve cenazenin Kocasinan Mezarlığı'na götürülmesi kararlaştırılıyor.

ktepkiler sürüyor

tuluş Güçleri molotoflama ve bombalama eylemleriyle Bahçelievler katliamını protesto ettiler. 27 Mart'ta Cevizlibağ'da bulunan Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Bakım Onarım Ünitesi'ne ses bombası atılması eylemi Halk Kurtuluş Güçleri, İstanbul'da Yapı Kredi Bankası'nın Sanayi Mahallesi ve Beşiktaş Barbaros Bulvarı şubelerinin, Akbank Etiler şubesinin 26 Mart'ta molotoflanması ve Maltepe'de jandarma kulübesine ses bombası atılması eylemleri TKP-ML/TİKKO tarafından üstlenildi.

Dev-Genç 28 Mart'ta bankaları molotofladı, bombalı pankart astı. Gazetemizi arayan bir kişi "Polisin cenazelere saldırısını protesto etmek için Fatih Akdeniz Caddesi'nde bulunan Ticaret Bankası, İş Bankası, Yapı Kredi Bankası molotoflanmıştır. Ayrıca bombalı bir pankart asılmıştır. Dev-Genç adına üstleniyoruz. Oligarşiden ve darbecilerden hesap soruyoruz." dedi.

Katliam şebekesinin başı Menzir kana doymuyor

Menzir, işbaşına geldiği günden bu yana, katliam çeteleri İstanbul'da cinayet üstüne cinayet işliyor. Göreve başladığı 92 Ocak ayından bugüne emrindeki çeteler tarafından yalnızca ev baskınlarında 30 devrimci katledildi. Adı yalnızca ev baskınlarıyla anılmakla kalmayan Menzir'in görevde olduğu süre boyunca işkence merkezi Gayrettepe, "doldur-boşalt" sistemiyle aralıksız çalıştı. Binlerce devrimci-demokrat gözaltına alındı, işkencederi geçirildi. Hasan Gülünay, Hüsamettin Yaman, Soner Gül, Ayhan Efeoğlu gözaltında kaybedildiler. İşkence, semt ve mahalle karakollarına kadar yaygınlaştı. Bunlarla da yetinmedi, devrimci harekete yönelik her kontrgerilla eyleminde, yalan ve demagojilerle yürütülen "psikolojik" saldırılarda İstanbul kontrgerillasının başında yer aldı. İşte Menzir'in suçlarından bazıları:

16-17 Nisan 1992... Çiftehavuzlar, Bostancı ve Erenköy'de gerçekleştirilen ev baskınlarında 10 Devrimci Sol savaşçısı katledildi.

13 Temmuz 1992... Kasımpaşa'da Devrimci Sol savaşçıları Nurten Demir ve İsmail Akarçeşme katledildi.

14 Temmuz 1992... Maltepe'de 4 TİKKO savaşçısı katledildi.

31 Ağustos 1992... Sarıyer İstinye'de Devrimci Sol savaşçısı Ekrem Akın Savaş, çatışma sonrasında girdiği evde kuşatılarak katledildi.

29 Eylül 1992... İçerenköy ve Beylerbeyi'nde düzenlenen baskınlarda Devrimci Sol savaşçıları Kayhan Tazeoğlu, Fatma Süzen ve Makbule Sürmeli, Menzir'in çeteleri tarafından katledildiler.

10 Ekim 1992... Kadıköy Acıbadem'de düzenlenen baskında Devrimci Sol savaşçısı Sultan Canık infaz edildi.

16 Mart 1993... Kartal'da Bedri Yağan, Gürcan Özgür, Menekşe Meral, Rıfat Kasap ve Asiye Kasap baskın sırasında evde bulunan 6 aylık ve 4.5 yaşlarındaki çocukların gözleri önünde katledildiler.

24 Mart 1993... Bahçelievler'de Menzir'in infaz mangaları tarafından kuşatılan İbrahim Yalçın Arkan, Recai Dinçel ve Avni Turan adlı üç gerilla komutanı Devrimci Solcu, 4.5 saat süren çatışmanın ardından ağır silahlarla ve bombalarla harabeye çevrilen evde katledildiler.

Mualla Arkan:
"Her kurşun deliğinden zafer fışkırıyordu"

Mualla ana dolu dolu. Yıllarca, oğluyla yan yana, omuz omuza oldu. Yıllarca her "Allah'ın günü" onun ölüm haberini bekledi. Çünkü oğlu bir "idamlık"tı. Evren'den, Özal'a, Keçeciler'e kadar egemenlerin yürüttükleri "Asalım mı asmayalım mı?" tartışmaları onların yüreklerinde silinmez izler bıraktı. Devrimci tutsaklara yönelik bu insanlık dışı "asma" tehditleri onların yaşlı yüreklerini öfkeyle doldurdu. En az oğulları kadar direnç kazandılar ölüm karşısında. Şimdi oğlunun bir Devrimci Sol komutanı olarak ve bir komutana yaraşır direnişle şehit olmasının onurunu taşıyor:

"27 Ekim'de evde doğum gününü kutlamıştım. O yoktu tabi. Komşuları çağırdım. Börek falan yapmıştım. Resmine bakarak 'Kusura bakma hediye alamıyorum' dedim. Her akşam yataraken, sabah kalktığımda yürekten yüreğe konuşurdum onunla. Yataraken şimdi o yatabiliyor mu diye sorardım kendi kendime. Morgta kapıdan içeri girer girmez o kadar ölünün içinde, hiçbirinin yüzü görünmemesine rağmen doğruca Yalçın'a yöneldim. Katillere 'Sakın bir daha ellemeyin çocuğumu' dedim. Doğurduğum, yetiştirdiğim oğlumla gurur duyuyorum. Yıkandıktan sonra sanki yeniden doğmuş gibiydi. Bana gülümsüyordu. Her kurşun deliğinden ayrı ayrı öptüm. Her kurşun deliğinden zafer fışkırıyordu. Her kurşun deliğinden oğlumla cezaevlerinde söylediğimiz o zafer şarkılarının geldiğini hissettim. Oğlumla onurlandım. Eğer oğlum çatışmadan teslim olsaydı o zaman çok üzülürdüm. Oğlumun katillerini alkışlayanlar asla halkımızdan biri olamazlar. Kabrinin başında and içtim. Bir ana olarak bunun hesabını yalnız kendim sormak isterim.

"Oğlumla onurlandım..."

Hiçbir Devrimci Sol savaşçısı teslim olmayacak! Olmaz!

Dergimize Devrimci Sol imzasıyla gönderilen 26 Mart 1993 tarihli, 55 sayılı Haber Bülteni'ni yayınlıyoruz.

Halkımız, Taraftarlarımız, Yoldaşlarımız!

24 Mart gecesi saat 22.00 ve 25 Mart 02.30 suları sabaha karşı İstanbul yeniden silah sesleriyle yankılandı.

Bu ses Devrimci Sol savaşçılarının, "Hiçbir Devrimci Sol Savaşçısı Teslim Olmaz" diyenlerin sesleriydi...

Bir kez daha kuşatılmış üç Devrimci Solcu, 12 Temmuz'un, 16-17 Nisan şehitlerinin yolunda devrim yürüyüşünü devam ettirdiklerini haykırıyorlardı. Her seferinde bitirdik, büyük darbe vurduk diyen oligarşiye, silahlarıyla cevap veriyorlardı. Devrimci Sol'un iktidar yürüyüşündeki kararlılığını bir kez daha izliyordu Türkiye halkları.

Onlar Devrimci Halk İktidarının, sosyalizmin savaşçılarıydılar. Halkın adaletinin, özgürlük savaşının önderleriydiler. Nasıl savaşılacağını bilir, düşmanlarını ve dostlarını iyi tanırlardı. Ölüm anında dahi inançlarımızın taşıyıcısı oldular. İnançları henüz faşizme karşı savaşıp ölüm dahil her şeyi göze alamayanların, can güvenliklerini sağlamayı ilke edindiler. Ve kuşatma altındaki üslerinde Devrimci Sol üye ve savaşçısı olmayanları dışarı çıkardılar...

Onlar Mahir'lerin, H. Cevahir'lerin takipçisiydiler... THKP-C, Devrimci Sol savaşçıları kuşatma altında dahi her türlü davranışın, her sözcüğün, atılan her kurşunun, düşmana ve halka mesaj vermesi gerektiğini bilirler... Onların tarihinde yoldaşlarını terk etmek, ihanet etmek, teslim olmak yoktur!

Onlar 1971 İstanbul Maltepe'den, Kızıldere'den, 12 Temmuz'dan, 16-17 Nisan'dan kanlarıyla Devrimci Sol yazan Sıddık ve Esma'nın, Eyüphan'ın soyağacından gelen direniş tarihi yazanların yoldaşlarıydılar.

"Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak" diye haykıran yoldaşlarımızın şları üzerine and içmiş, Devrimci Sol savaşçısıydılar... İşte onların küçük çaplı silahlarla ve el yapması üç bombayla dört saat boyunca ağır silahlarla ve panzerlerle donanmış düşman güçlerine aman vermeyen, kuşatma altındaki üslerine yanaştırmayan yiğit direnişleri, bu devrim andına bağlılıklarının simgesiydi.

Ve 25 Mart saat 02.30'da yoldaşlarımız Recai Dinçel, Avni Turan ve İbrahim Yalçın Arkan son mermilerini, bombalarını düşmana atarken Devrimci Sol'un tüm katlamlara rağmen yaşayacağını bir kez daha haykırıyorlardı.

Bugün, hep bu inanç ve yürekle savaşarak, kuşatıldığı, şehit edildiği anda dahi düşmana bir darbe daha vurmak ve özgürlük bayrağını ülke sathında dalgalandırmak görevi genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden elden ele yayılıyor...

YOLDAŞLARIMIZIN ÖZGEÇMİŞLERİ

RECAİ DİNÇEL (ÖZCAN-OSMAN)

1958 Sinop doğumlu, Çerkez milliyetinden emekçi bir ailenin oğluydu.

1976-1977'lerde çevresinden etkilenerek devrimci düşüncelere sempati besler. Yüksek öğrenime başladığında devrimci saflarda yerini alır. 1978'de İstanbul Sinop Yurdu'nda gerici ve faşistlere karşı mücadele eder. Hareketin görevlendirmesiyle faşist kuşatma altında bulunan Niğde Yurdu Müdürlüğü görevini üstlenir... Gün gelir tak başına nöbet bekler, gün gelir onlarca faşistin kurşunlarına karşı yurdu savunur.

Aynı süreçte DEV-GENÇ Aksaray Bölge Komitesi Üyeliği ve bu komiteye bağlı Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri'nde yer alır. Hareketimizin faşist teröre ve oligarşiye karşı sürdürdüğü mücadele kampanyaları çerçevesinde baskın, cezalandırma vb. birçok eylemde aktif olarak yer alır.

Yaşının üstündeki olgunluğu, sakinliği ve kararlılığıyla hep çevresine güven veren, hiçbir zaman ahlaki değerlere leke sürdürmeyen, dürüstlüğü ve devrimci saflığıyla çevresinde saygı uyandıran birisi olmuştur. İnanarak konuşan, inanarak savaşan bir dava adamıdır o... Bu nedenledir ki, irili ufaklı birçok görevi bir emekçinin sabrı ve özverisiyle yerine getirerek süreki kendisini geliştirmesini bilmiş ve hep geleceğe güvenle bakmış, güven taşımıştır. Kah bir anti-faşist silahlı eylemin en önünde, kah yurt nöbetinde, kah bir okulun faşistlere karşı güvenliğinin sağlanmasına koşturmuştur. Nitekim 12 Eylül öncesi, bir okul güvenliğini sağlama görevinden dönerken tutsak düşmüştür.

Recai, 12 Eylül faşizmini Davutpaşa Zindanı'nda karşıladı. Tüm eksik ve yetersizliğine rağmen, direnişi hattını örgütlemeye çalıştı. Bütün İstanbul cezaevlerinde direnişin ileri gelenlerinden oldu. Tüm baskı ve zor koşullarının getirdiği demoralizasyon, sapkın akımlara karşı hep dimdik ayakta durmasını bildi. O, bu yanıyla Devrimci Sol'la birlikte öğrendi, geliştı. 1987'de Metris Cezaevi Komitesi'nde *sorumluluklar aldı.* İstanbul cezaevlerinin her bir köşesinde onun emeğine, direnişine, kararlılığına tanık olmak mümkündür.

Devrimci Sol davasının siyasi savunmaları başladığında Haklıyız Kazanacağız'ın altında onun imzası da vardır. O, bu imzanın ne anlama geldiğinin bilincinde olarak, halkına verdiği sözü tutmuş, yaşamı pahasına andına ihanet etmemiştir. Bu Devrimci Sol gururudur.

Onu Haklıyız Kazanacağız'da "12 Eylül Suçluları ve Teröristleri"ni yargılarken emperyalizme ve oligarşiye karşı Devrimci Sol'un zafere kadar sürecek ve her ne pahasına olursa olsun geri dönülmeyecek savaş ilanını okurken görürüz... Dost ve düşmanın dikkatlerini bir kez daha üzerine çeker... **12 Eylül faşizminin suçlularından hesap sorulacağını halkımıza Devrimci Sol'un sözü olarak müjdeler.**

Recai 1990'da tahliye oldu... Onun için değişen bir şey yoktu. Düzen mi, devrim mi diye bir an bile tereddüt etmeden, büyük bir coşkuyla "Görev bekliyorum" diyordu... Hareketimiz tarafından Karadeniz Bölgesi Sorumluluğu'na atanarak bölgenin yeniden örgütlenmesinde görev aldı. Kısa bir süre sonra tutsak düştü. Tutsaklığı çok sürmedi... Yeniden özgürlüğe kavuştuğunda her şeyiyle inanarak, düzenle tüm bağlarını kopardığının yeni bir kanıtı olarak, tereddütsüz yine "Bekliyorum" diyordu. Ülkesini, halkını o denli seviyordu ki, işkencelerini ve cezaevlerini de sever olmuştu. Fazıl Yoldaşının sorumluluğunda Anadolu'nun bir kısım kentlerinde Silahlı Devrimci Birlikleri örgütleme görevini ve bazı SDB'lerin komutanlığını üstlendi. 16-17 Nisan 1992 katliamında bu görevi düşman tarafından saptandı... Çok kısa bir süre hareketle bağı kopmasına rağmen o, yapılması gerekenin bilincinde olarak katliama karşı misilleme eylemlerini örgütlemeye çalıştı. Düşman her yerde onu arıyordu. Aranıyorum diye hiçbir gün olanaksızlıklardan, zorluklardan şikayetçi olmadı. Hareketin yaşadığı koşulları bilerek, yaratıcılığını kullanarak, özverisiyle yaşam ve mücadele sorunlarını çözmeye çalıştı. Bu süreçte yeniden Karadeniz Bölgesi Sorumluluğuna atandı. Aylarca darbeci gasp çetesi onu aldatarak, sorumlusuyla bağ kurmasını engelledi. Çünkü olayı duyduğunda kendilerine tavır almasından korkuyorlardı.

16 Ocak'ta darbeciler, kontrgerillanın rahatlıkla altına imza atabileceği yazılarını verip, derhal tavır belirtmesini istediler... Yaşamı boyunca devrimci değerlerine, dürüstlüğüne ve ahlakına leke sürmemiş Recai yoldaş, darbeciye, **"Bu dakikadan itibaren seninle tek kelime konuşmam, sen meşru değilsin, derhal önderliğin telefonunu ver"** der. Darbeci şaşkındır. *"Ben başımı koydum bu işe" vb. deyince o da, "Biz başımızı* **her gün 24 saat boyunca koymuş durumdayız."** diye cevap verir. 15 dakika sonra hareketi arar, telefondaki ses Osman'dır.

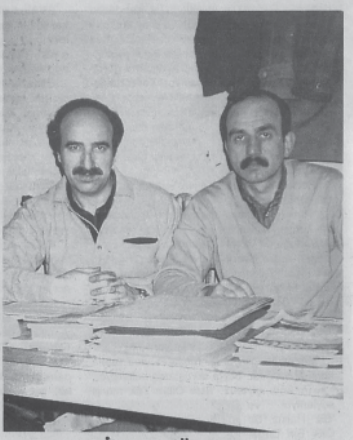

Recai DİNÇEL (Özcan-Osman)

Yani 16-17 Nisan öncesinin SDB komutanlarından Özcan'dır. Gerçek kimliğiyle yılların devrim emekçisi Recai'dir... Aynı rahatlık, aynı tebessüm, aynı yumuşak ses tonu, dingin ve sıcaktır. Sitem ediyoruz; "Ne o sesimizi de unutun" diyoruz. Ses parazitli, iyi duyulmuyor, ama o hareketimizi ve değerlerimizi iyi bilen biri olarak kendine güvenli ve emindir.

O, 20 Ocak 1993 tarihli "Hareketime ve Yoldaşlarıma" başlıklı yazısında, **"Bizlerin gücü gelenteklerimizden, şehitlerimizin bıraktığı mirastan ve önderliğe güvenimizden gelmektedir. Sizlerin gücü ise kişisel ihtiraslarınızdan kaynaklanmaktadır. Kişisel ihtirasların bir örgüt karşısında kazanma şansı yoktur."** derken yine geleceğe umutlu ve kararlıdır.

Recai, darbeci gasp çetesine karşı, devrimci demokrasi ve siyasal onur savaşımızda en önde yer alan arkadaşlarımızdan biriydi. Hareketin kadrolarına ulaşıp, gerçekleri anlatmak, kadrolar arasında koordinasyonu sağlamak, tarafsız maskeli darbecileri ikna edebilmek için kalacak bir evi dahi olmadığı koşullarda, gece gündüz koşturdu. Gün oldu telefon edecek parası dahi olmadı. Ama asla yakınmadı. O, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımızda olduğu gibi, siyasal kimlik ve onur savaşımızdan da alnının akıyla çıkmış, darbeciliğin hareketimizde yaşayacağına bir an bile inanmamıştır. Son mermisine kadar teslim olmayarak, çatışarak, ölümüyle Devrimci Sol'u yüceltmiştir.

Sen rahat uyu Recai Yoldaş. İstanbul'da, Karadeniz'de, Kürdistan'da, Ege'de, İç Anadolu'da, şehir ve dağlarımızda, halkımızla, gerillalarımızla bayrağımız elimizde, devrim yürüyüşümüze devam ediyoruz.

İBRAHİM YALÇIN ARKAN (Ethem)

1958 İstanbul doğumlu, emekçi bir ailenin çocuğuydu. 1976'lardan itibaren lise yıllarındayken aktif olarak devrimci mücadeleye katıldı.

Devrimci Sol olarak siyasal arenaya çıkışımızla daha aktif ve sorumlu görevler aldı. Belirli bir süre Silahlı Devrimci Birlikler'de çalıştı. 12 Eylül öncesi Ege Bölge Komitesi'nde görev yaptı. Genç yaşlardan itibaren hareketimizin militan, kararlı, sü-

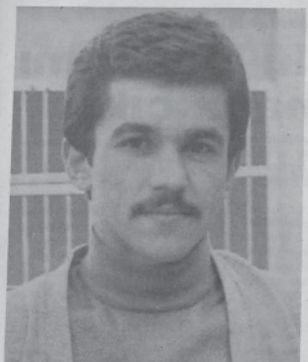

İbrahim Yalçın ARKAN (Ethem)

rekli yöneticilik yeteneklerini geliştiren, okuyan, analiz eden nitelikleriyle hızla yönetme sanatını öğrenmiş Devrimci Sol kadrolarındandı.

12 Eylül'den sonra yapılan yeni düzenlemelerde Ankara Komitesi'nde görev aldı. 12 Eylül'ün tüm baskı ve zulmüne karşı kararlı ve militan tavrını sürdürdü. Kendisinden daha ileri sorumluluklarda bulunan bir kısım insanların can telaşına kapılıp, mücadeleyi terk etmeleri karşısında cesaretle öne atılarak, doğan bu boşlukları doldurdu ve hareketi sahiplendi. Ülkenin dört bir yanında, "Vur emriyle aranıyor" resimlerini astılar. Bir gün merakla bu afişlere bakarken kendi resmini görür ve gülerek yoluna devam eder. Daha sonra bir yoldaşına, kendi afişini seyretmenin hazzını anlatır. Vur emriyle aranmak, ona rağmen mücadele etmek ve oligarşiye meydan okumaktan daha haz verici ne olabilir ki... İbrahim'in yaşadığı haz bu olsa gerekti.

1982'de tutsak alınır. Oligarşi tüm kendi yasalarını çiğneyerek onu alelacele mahkeme önüne çıkarır, suçüstü yasalarına göre yargılar ve davayı hemen sonuçlandırarak idam kararı verir. Tüm baskı ve zor koşullarına, yasaklara rağmen Devrimci Sol'un sesini oligarşinin kürsülerinde haykırır. Bundan sonra idam ipi boynunda olmak üzere yıllarca sürecek cezaevi yaşamı başlar. Direnişlerin en önünde o vardır. Neredeyse tüm Anadolu cezaevlerinde dolaştırılır. İdam etmek için alelacele davayı sonuçlandıran cunta, bir türlü idam kararını onaylatamaz.

Özgürlük tutkusu her tutsağın en büyük özlemidir. Bu tutku İbrahim gibi yoldaşlarda mücadele tutkusuyla birleşmiştir. Bu tutku sonucu tüm yaratıcılıklarını kullanarak, 1991'de Fazıl yoldaşıyla birlikte Gaziantep Cezaevi'nden firar ederler. Tutsaklıktan özgürlüğe açılan kapının mücadeleden geçtiğini bilen İbrahim için farklı bir yaşam düşünülemez. O dönemler hareketimiz, askeri kamp oluşturma, savaşçılarımızın askeri eğitim yaptırma ve kır gerillasını başlatma kararı almıştır. Bu karar çerçevesinde askeri eğitim için kampa gönderilir. Burada eğitimini tamamladıktan sonra Karadeniz Kır Gerilla Birliği Komite Üyesi ve Komutan olarak Sivas-Tokat dağlarında bir gerilla birliğine komuta eder. Burada bir süre görev yaptıktan sonra Ege dağlarında gerilla birliği örgütlemek üzere görevlendirilir. Bu birliğin örgütlenmesi, lojistik hazırlık, hareket alanını tanıması süreçlerini tamamlayıp eylem kararları aldığında, gerilla birliği darbe yer, İbrahim o anda orada olmadığından yakalanmaz.

Bu süreçte hareketimizde darbe olmuş ve İbrahim aylarca hiçbir görev verilmeden bekletilmiştir. Ancak darbenin kadrolara açılması söz konusu olduğunda hatırlanır. Sadece darbecilerin yazılarını okuduğu halde, darbecilere tavır alır ve meşru olmadıklarını söyler.

Ve 19 Ocak 1993 tarihli "Yoldaşlar" başlıklı yazısında şöyle der: **"Hareketimizin bünyesinde yaşanan ve bünyemize, kültürümüze, ahlakımıza, hukukumuza, geleneklerimize yabancı olan bu çarpık durum -darbecilik olayı- hangi gerekçeyle yapılmış olursa olsun meşru görülmez, suçtur..."**

Hareketin sancılı bir dönem yaşadığı, ama bu sancıyı dindirmemiz gerektiği bilinciyle hareket etti. Hareketimiz İbrahim'i birçok arkadaşla tartışmaya gönderdi. İbrahim'e özellikle de kendilerine tarafsız diyen darbecilerle bağını koparmamasını, onları kazanmak istediğimizi belirterek bu kesimle görüşmeler yapması görevi verildi. Yine vur emriyle aranıyordu, yine afişleri vardı. Ama o tüm bu riskleri göze alarak, nerelere girip çıktıkları belli olmayan bu ikiyüzlü, sahtekarlarla görüşmekten çekinmedi. Onları çok iyi tanıyordu. Fırsatçılıklarını, hesaplarını biliyordu. Buna rağmen isarla onları ikna çabalarını sürdürdü. Şehit düştüğü ana kadar da her şeye rağmen bu görevine devam etti. Ve bu çabaları yanıltılmış, eksik bilgilendirilmiş bazı arkadaşların, hareket saflarına dönmesinde etkin bir rol oynadı.

Çocuk yaşlarda kavganın ortasında olan, militanlıktan yöneticiliğe hızla yükselen ve her Devrimci Solcunun düşlerinde yaşattığı gerilla ve komutan olma düşleri gerçekleştiğinde, o belki de en mutlu insandı. Kuşkusuz ki, yaşamı kadar ölümü de bir Devrimci Sol Komutanı'na yakışır biçimde olacaktı. Kuşatıldığı üste son mermisine kadar yoldaşlarıyla birlikte çatıştı ve şehit düştü...

Gözün arkada kalmasın Bakırköy'ün ele avuca sığmaz çocuğu, Ege dağlarının kartalı... Bayrağımız asla yere düşmeyecek.

AVNİ TURAN (Cemil)

1954 Düzce doğumlu, Çerkez milliyetinden yoksul bir ailenin oğluydu.

1975'lerde, İstanbul Teknik Üniversitesi'nde devrimci mücadeleye atıldı. Dev-Genç içerisinde aktif görevler aldı. Ayrıca çeşitli bölge örgütlenmelerinde sorumluluklar üstlendi.

Hep bir görev adamı, sessiz, sakin ve hassas kişiliğiyle bir dava adamıydı.

12 Eylül'den sonra tutsak düştü. Cezaevleri direniş mücadelesinin ön hattında yer alanlarından biri de oydu. Hareketimiz 1984'te Ölüm Orucu kararı alınca tereddütsüz bu direnişin ilk gönüllülerinden oldu. 75 gün süren direnişin bitirilmesinden sonra yeniden yaşama dönerek, faşist yaptırımlara karşı direnişin ön saflarında yer aldı.

1986'de tahliye oldu. Tahliye oluşundan hemen kısa bir süre sonra, hareketin büyük olanaksızlıklar içerisinde bulunduğu koşullarda birçok aktif görevler üstlendi.

1988'de Avrupa Komitesi'ne atandı. Avrupa'daki yabancı rüzgarlar onu etkileyemezdi. O hep ülkesinin, özellikle de Düzce ve Bolu yöresinde gerilla hareketinin yaratılacağı günlerin düşleriyle yaşıyordu.

1990'da hareketimizin askeri kamp oluşturma kararı üzerine, bu kamp çalışmasını başlatmak üzere görevlendirilen ilk birkaç arkadaştan biri oldu. Gece gündüz, yoruldum demeden, inşaat işçiliğinden nöbete, yemek yapmaya, şoförlüğe kadar her işe koştu. Tüm bu işler içerisinde askeri eğitimini de tamamlamak zorundaydı. Onun sabrı, bitmek bilmeyen enerjisi ve çalışkanlığı kişiliğinin bir parçası gibidir. Onun hassas, sessiz ve sakin görünümü altında düşmana karşı öfke dolu büyük bir kararlılık vardır. Yıllarca süren tutsaklık koşulları, yeraltı yaşamı, iki yıllık kır gerilla yaşamı, inanç ve kararlılık öğelerinden hiçbir şey eksiltmemiştir.

1991 yazında Sivas-Tokat dağlarına bir gerilla birliğiyle beraber ayak basar. Artık dağlarımızda gerilla vardır. Aynı süreçte başka bir bölgeye de gerilla birliği çıkartılır. Hemen her şey çok yeni olup birçok şeyi kendi olanakları ve yaratıcılıklarıyla halletmek zorundadırlar. Aldıkları görevin bilincinde olarak, doğaya ve düşmana karşı savaşarak, gerillanın yaşama tarzını öğrenirler. Aynı gerilla birliğinin komutan yardımcısıdır.

13 Eylül'de hareketimizde darbe olduğunda, her şeyden habersizdirler. Gebze-Bayramoğlu operasyonundan sonra gerilla birliğiyle bağları kopmuştur. Kısa bir süre sonra Aybastı yöresine uzanan birliğin operasyona uğramasıyla dağda ilk şehitlerini verirler ve iki yoldaşımız toprağa düşer.

14 Ocak'a kadar darbeciler bu birliğimizi arayıp sormaz. Ancak darbe yazılarını vermek için onları arar ve bulurlar. Başlangıçta tarafsızız diyen darbecilerin eksik, yalan-yanlış bilgilendirmeleri sonucu bazı konularda eksik değerlendirmeler yaparak çağrıcıların 19 Ocak tarihli yazısına imza atan yoldaşımızın bu hataya düşürülmesinde Arif (Asaf) sahtekarının özel çabası vardır. Avni, Asaf sahtekarının gerçek yüzünü gördüğünde tereddütsüz birkaç yoldaşın huzurunda Arif'in yüzüne düşüncelerini söyleyerek imzasını geri çeker, özeleştiri yaparak hareket saflarına döner.

Ama onun hassas kişiliği, sonucu, mevcut durumu hazmedemez. Hareketi, mevcut durumdan çıkarmada yardımcı olur düşüncesiyle Ölüm Orucu'na başlar. Ancak tüm yoldaşlarımızın Ölüm Orucu'nun bir şey çözemeyeceği konusunda baskı yapması ve de hareketimizin 3 Mart tarihli 1 No'lu kararından sonra ve çeşitli gelişmeleri dikkate alarak bu eylemine son verir.

Biraz kendisini topladıktan sonra dağlara yeniden dönmeye hazırdır artık. Gitmeden dağda ve kampta yaşama konusunda kendisinden yazı yazması istendi. Bunları yazıp ilettikten sonra bazı hazırlıklarını tamamlayıp, görev yerine dönecektir. İşte bu dönüş arifesinde yoldaşlarıyla birlikte Devrimci Sol geleneğine, gerilla ilkelerine bağlı kalarak savaşıp şehit düşmüştür.

Sen üzülme Cemil yoldaş... Açtığınız yolda ülkemizin dört bir yanındaki dağlarında gerillalarımız olacak, silah seslerimiz daha gür çıkacak. Ne oligarşi ne de iç düşmanlarımız kanla yazılan bu gelişmeyi engelleyemezler.

Recai, İbrahim Yalçın ve Avni'yi doğrudan katledenler oligarşidir. Ama hareketimizi legalize eden, örgütlenmemizi, savaşmamızı engelleyen, yoldaşlarımızın görev yerlerini terk etmelerine neden olan darbeciler de suçludur.

Silah depolarımızı, kasamızı gasp ederek silahlanmamızı ve operasyonlara karşı önlemler almamızı engelleyen darbeci Arif, Süleyman ve Hüseyin, yoldaşlarımızın katlinden birinci dereceden suçludurlar.

Hareketin olanaklarını, arşivini gasp etmeye devam edip, savaşmızı engelledikleri sürece ihanete devam ediyorlar demektir.

Darbeciler ve onlara bilerek veya bilmeyerek yardım edenler suç işliyorlardır.

Darbeciler bugün, ihaneti her şeyiyle açığa çıkmış adı bir grup çeteci olup, kontrgerillanın misyonunu oynamaktadırlar. Bu çeteye kimse yardım etmemeli, yardım edenler derhal bu yoldan vazgeçmeli ve hareketi bilgilendirmelidir. Aksi halde doğacak olumsuzluklardan biz sorumlu olmayacağız.

Oligarşi bugün fırsat bu fırsattır diyerek, hareketimize saldırmaktadır. Bu ortamı hazırlayan darbecilere ve oligarşiye karşı savaşımızı sürdürüp şehit yoldaşlarımızın hesabını soracağız.

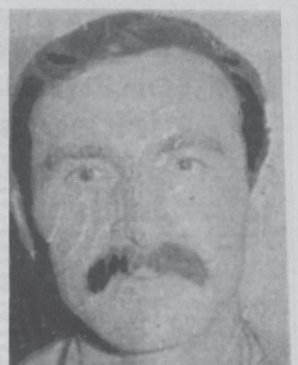

Avni TURAN (Cemil)

KAHROLSUN OLİGARŞİ VE DARBECİLER!
YAŞASIN BAHÇELİEVLER DİRENİŞİMİZ!
RECAİ, İ. YALÇIN VE AVNİ'NİN HESABINI SORACAĞIZ!

Önemli Not: 11 Ekim 1992'de kaybolduğu açıklanan Tuğrul Özbek'in İstanbul Terörle Mücadele Şubesi'nce gözaltına alınıp, işbirliği yaptığı açıklığa kavuşmuş ve kesinleşmiştir. Bu hain konusunda tüm halkımız ve yoldaşlarımız duyarlı olmalıdır. Ayrıca 6 Mart gününden beri kaybolan Kenan (Ali Kırtangıç) isimli darbeci konusunda da dikkatli olunmalıdır. Durumu bilinmemektedir. Gereken önlemler alınmalıdır.

İNSAN HAKLARI

Bir tekzip üzerine birkaç söz

Av. Ulutan GÜN

Mücadele gazetesinin 36. sayısında çıkan iki haberle ilgili İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar arkadaşımız iki sayfalık "zorunlu açıklama" adı altında bir "polemik" yazısı göndermiş. Ve ilginçtir ki, bu yazının hemen başında amacımı "polemik başlatmak veya lüzumsuz gerginliklerle sen-ben tartışması yapmak" olmadığını belirtmiştir.

Hemen devamla da, "derginizin sempatizanı hukukçular", "yıllardır süren grupçu alışkanlıklar" vb. cümleler sarf ederek hem bizlerle hem de Mücadele gazetesiyle (arkadaşımız dergi dese de...) açıkça polemiklere girmiştir.

Dönüp yazının içeriğine baktığımızda ise, ilk anda bu "zorunlu açıklamanın" yukardaki satırlarda yer alan hüsnüniyeti taşımadığını anlamak mümkün. Ancak yine de biz, arkadaş kadar önyargıya kapılmadan, yazılanları en olumlu yanlarıyla düşünmeye çalışacağız.

Arkadaşımız "tekzibinde" şöyle demektedir: *" 'Kontrgerilla İstanbul'da lanetlendi' başlıklı kısımda yazılarınız tamamen gerçek dışı. Söz konusu etkinlik ÇHD'nin değil, İHD'nin çağrısı üzerine yapılmıştır. Daha önce birlikte yapılması düşünüldüğü halde, bilahare ÇHD yönetim kurulu olumsuz görüş belirtmiş, kurum olarak katılmama kararı almıştır. Hatta aynı gün, söz konusu etkinlik saatinden 1 saat öncesi için başka bir girişim kararı almış (suç duyurusu dilekçesi) sonra aynı günde başka bir girişimin, vilayete dilekçe verme etkinliğini ister istemez zayıflatma sonucu vereceği tarafımızdan kendilerine hatırlatılarak o kararlarından vazgeçmişlerdir. Etkinliğe ÇHD'nin katılmamasını savunanlar arasında ÇHD yönetim kurulu üyesi, sizin derginizde yazın arkadaş da vardır. Nitekim derginizin sempatizanı hukukçular genellikle düzenlediğimiz bu 'kontrgerillayı lanetleyen' vilayete dilekçe yürüyüşüne katılmamışlardır. Derginizin sempatizanı hukukçular dışındaki ÇHD üyeleri ve yöneticilerinin bir kısmı etkinliğimize katılmışlardır.*

"Diğer husus, etkinlikte tasarlanan program tamamen tatbik edilerek, ödün vermeden gerçekleştirilmiştir."

Öncelikle arkadaşın yazısında geçen hususlardan, ÇHD'nin kurum olarak "kontrgerillayı lanetleyen" yürüyüş eylemine katılmama kararını, ÇHD'nin beş kişilik yönetim kurulu oybirliği ile almıştır. Ve bu kararda imzası olan arkadaşlar İHD üyesi ve orada fiilen çalışan arkadaşlarımızdır. Kaldı ki, bu yürüyüşe katılmayan ÇHD yönetim kurulu üyesi sadece zatım değildir. (Arkadaş dikkate alırsa o gün şehir dışında bulunduğumu da belirtmek isterim.) O halde bu arkadaşımızın, zatıma ya da "Bu derginin sempatizanı hukukçuluara" yönelik bu önyargısı niye? Yoksa bizlerin İHD'ye karşı bir kastımız olduğu ya da eylemden korktuğumuz gibi bir önyargı mı beslemektedir? Bunun böyle olmadığını herkes çok iyi bilir.

Kaldı ki, bu "zorunlu açıklamayı" yapan arkadaşımız bu kadar önyargıdı yaklaşmadan ve birtakım şeyleri imalarla mahkum etmeden, bizleri bulup biraz tartışabilseydi ve oturup düşünseydi, katılmama gerekçelerimizi kavramış olur ve kendilerinin de bu karara nasıl zemin hazırladıklarını görmüş olurdu. Oysa arkadaşımız bunu yapmak yerine, bir muhabir arkadaşın eylemlerin aynı saate rastlaması ve İHD 'nin eyleminden haberi olmadığı (ayrıca ÇHD'nin eyleminin iptal edildiğini de duymadığı) için yaptığı bir yanlışlığı hemen "bilinçli yapılmış bir çarpıtma ya da grupçu tavır" olarak değerlendirip kaleme sarılmıştır.

Her şeyi eleştirmeyi (özellikle bizleri) çok seven bu arkadaşımız, çuvaldızın ucunu biraz da kendisine çevirebilse, ÇHD'nin kurum olarak katılmama kararına biraz da kendilerinin zemin hazırladıklarını rahatça görür.

Arkadaşa sormak gerekiyor: Basına ve üyelerimize Av. Metin Can'ın kaçırılmasına ilişkin basın toplantısı düzenleyeceğimiz bildirildiği halde, üyelerimizi İHD yönetim kurulu üyesi bir arkadaşımızın bürosundan arayıp, "ÇHD'nin basın toplantısı iptal edildi, İHD ile birlikte adliyenin önünde yapılacak" demesini ve bundan haberi olmayan gazetecilerin ve ÇHD başkanının uzun süre ÇHD'nin önünde bekleyip, ancak ondan sonra adliyenin önüne gelmesini nasıl açıklıyor? Birlikte yapılacak denen basın açıklamasının İHD'nin antetli kağıdına yazılmasını nasıl izah ediyor?

Başka bir örnek vermek gerekirse, İHD'nin radyasyonla ilgili mitinginde konuşmacılar arasına "Bahkları Koruma Derneği" alınırken, ÇHD'nin kendileri tarafından istendiği için bildirdiği ÇHD konuşmacısının "konuşmacı fazlalığı vardı, bu nedenle ÇHD'nin konuşmacısını çıkardık." denilerek konuşturulmaması nasıl izah ediyor? Yoksa ÇHD, "Bahkları Koruma Derneği" kadar önemi olmayan ya da radyasyonla daha az ilgisi olan bir kurum mudur? Kaldı ki, konuşmacının çıkarılması yetmiyormuş gibi, ÇHD bunu gazete ilanından öğreniyor ve cevabı ilan üzerine telefon ettiği İHD'den alıyor. Unutulmasın ki, ÇHD ciddi bir kurumdur ve bir saygınlığı vardır. Ve hiç kimsenin vesayeti altında olmaya niyeti yoktur, bu böyle bilinmeli ve kavranmalıdır.

Oligarşinin tüm vahşeti ile saldırdığı böylesi bir süreçte, kendisine bir misyon biçip devrimci, demokrat olarak kendini nitelendiren arkadaşların birtakım şeyleri sorup araştırma gereği duymadan, lüzumsuz sadurganlıklara girmesi kimseye bir şey kazandırmaz. Kaldı ki, yazarlığını yaptığım bu gazetenin "grupçu tavırlara" hiç ama hiç ihtiyacı yoktur.

Son olarak arkadaşı "zorunlu açıklamasındaki" (2) numaralı başlık altında değerlendirdiği Av. Metin Can'ın cenazesine ilişkin olarak Elazığ'daki demokratik kuruluş yöneticileriyle (eğer kabul ederse SAĞLIK-SEN, EHADKAD, TÖDEF vb.) yeniden konuşmaya davet ediyorum. Korkarım ki, arkadaşın "zorunlu açıklama" adı altındaki bir nevi "düzeltmesine" yeniden bir "düzeltme" gerekecek.✪

Elazığ'da işe alınanlar işten atıldılar

Kadrolu işçi alımı aldatmaca çıktı

Olağanüstü Hal kapsamında bulunan illerde kadrolu işçi kontenjanı ayrıldığı söylenmesine karşılık, bütün bunların bir aldatmacadan öteye gitmediği çabuk açığa çıktı.

Olağanüstü Hal kadroları için Kürdistan'daki illere "Şu kadar işçi alınacak, onda dördü SHP'ye, geri kalanı DYP'ye ait. Kendi aranızda listeler hazırlayıp gönderin, biz değerlendirelim." diyen bakanlıkların işçi alım yolu da MİT raporlarından geçmekteydi.

Hüseyin Altan: Olağanüstü hal kadrolarının "azizliği"ne uğrayanlardan.

Listelerin Hazırlanışında Rüşvet ve Torpil Geçerliydi

Elazığ'daki SHP yetkilileri sayfalarca liste hazırladılar. Elemeye tabi tutulan listeler geri geldiğinde seçilen işçi sayısı 400'ü geçmiyordu. Bunların birçoğu maddi durumu iyi olanlar, rüşvet verenler, torpil yapanlardı. Elemelerin nasıl ve hangi şartlara göre yapıldığını ise kimse öğrenemedi. Listeler Ankara'ya gönderilmeden önce ve gönderildikten sonra pek çok kişi Ankara yollarına döküldü. Adam buldular, rüşvet verdiler, torpil yaptılar, yine de birçoğu listeye giremedi. DYP yönünden de durum farklı değildi.Bu şekilde Ankara'ya taşınıp durmuş kişilerden biri başından geçenleri şöyle anlattı: "Ben oğlumu işe sokmak istedim. Bunun için çok çaba harcadım ama olmadı. Ankara'ya kaç defa gittiğimizi ben de artık bilmiyorum. Maddi durumumuz da iyi değil. Ancak mecburiyetten dolayı, olan paramı da yollarda harcadım. Adam devreye soktum, bazı görüşmelerde bulundum, maalesef başarılı olamadım. Maddi durumları iyi olanlar işe alındı, biz ortada kaldık. Bize verdikleri 'iş' sözünün anlamını şimdi daha iyi anlıyorum."

Çoğunlukla asıl kaybı yüksek meblağlarda rüşvet verip işe girebilenler yaşadı. Bunlar 3-4 milyon TL'lik maaşlarla işe girebilmek için 30-40 milyon rüşvet verdiler. Ve ancak 3-4 ay çalışabildiler. Maaş olarak toplam 19 milyon TL aldıklarını varsaysak dahi, devlete bedava çalıştıkları yetmiyormuş gibi, bir de bu bedava çalışmaları karşılığında devlet bürokrasisine rüşvet biçiminde 20-25 milyon TL ödemiş oldular.

Yeni Yağma Yöntemi

Olağanüstü Hal işçi kadrolarının alımı devlette yeni bir yağmanın olanaklarını açtı. Rüşvet verip işe alınmayanlar vardı, Ankara yollarında paralarını tüketenlerin sayısı oldukça kabarıktı. Çoğunlukla asıl kaybı yüksek meblağlarda rüşvet verip işe girebilenler yaşadı. Bunlar 3-4 milyon TL'lik maaşlarla işe girebilmek için 30-40 milyon rüşvet verdiler. Ve ancak 3-4 ay çalışabildiler. Bu durumda maaş olarak toplam 19 milyon TL aldıklarını varsaysak dahi, devlete bedava çalıştıkları yetmiyormuş gibi, bir de bu bedava çalışmaları karşılığında devlet bürokrasisine rüşvet biçiminde 20-25 milyon TL ödemiş oldular. Karşılığı ödenmemiş emek dolayısıyla işçiden para almak ancak Türkiye gibi bir ülkede olabilir herhalde.

Olağanüstü Hal kadrosu çerçevesinde Karayollarında işe başlayan Hüseyin Altan, bu işin nasıl gerçekleştirildiğini, yaşadıklarıyla daha somut olarak anlatıyor:

"8.12.1993'te işe başladım. Bizlere 'kadronuz gelecek' diyorlardı, ama bu vaatleri de boş çıktı. Mevsimlik işçi konumunda dahi çalıştırılmadık. 3 milyon 580 bin lira net maaş alıyorduk. 100 işçi alındı ve hepsi de çıkarıldı. Resmi çıkışımız Şubat'ın ikisinde gelmiş, ancak biz 12'sinde çıkarıldık. Yanı 12 gün ücretsiz çalıştırıldık, paramız verilmedi. Sorduğumuzda bize, 'Çıkış haberiniz bize geç geldi. Maliye ödenek vermediği için ücretlerinizi veremiyoruz.' dediler. SHP sürekli bizi başından savıyor, oyalıyor. Torpille işe giren çok insan oldu. 10 milyon, 30 milyon lira verenler oldu. Ancak sonuçta hepimiz çıkarıldık. Paralar da cebe gitti."

Kendileri hakkında soruşturma başlatıldığını da belirten Hüseyin Altan, "Gerçi artık işten çıkarıldığımız için bu zahmete de girmezler." diyerek şöyle devam ediyor: "Herhangi bir derneğe üye olanlardan tutun da akrabalarından birinin herhangi bir emniyet sorunu olana kadar herkes işinden çıkarılacak. Yani her şey emniyetin denetiminde. Bundan sonra işe alınanları emniyet istediği zaman kolundan tutup atabilecek, kimse de hiçbir şey söyleyemeyecek."

Oynanan Oyunun İçinde SHP de, Yol-İş Sendikası da Var

"Kadrolu işçi" vaadiyle işe alınan bu kadar insan, mevsimlik işçilerden daha kötü koşullarda çalıştırılarak 2-3 ay sonra işten atıldılar. Bunun üzerine SHP'nin kapılarına dayanan işçiler, buradan da herhangi bir sonuç elde edemedler. SHP onlara yeni vaatlerde bulunarak, "Baharda işe alınacaksınız" dedi, başka bir şey demedi. Yalandan kim ölmüş?.. Yol-İş Sendikası yöneticilerinin de tavrı bundan farklı değildi. Onlar da, baharda işçi alınacağını belirtip, "O zaman almazlarsa hakkınızı arayacağız" dediler. SHP kadrosuyla DSİ, Bayındırlık, Karayolları, İller Bankası'nda işe başlayan tüm işçiler işten çıkarıldılar. Kontrgerilla işten atmalara ilk önce SHP aracılığıyla işe girenlerden başladı.

Vaatler, her şey yalan elbette. Üstelik Elazığ'da Olağanüstü Hal'in kaldırılmasıyla birlikte, değil bu baharda, gelecek baharda dahi herhangi bir kimsenin işe alınması olanaklı görünmüyor.✪

Bütün dünyadan bir ay boyunca saklanan gerçek

Şırnak'ın Ormaniçi Köyü'nde vahşet

22 Şubat'ta Şırnak'ın Güçlükonak ilçesine bağlı Ormaniçi (Banu) Köyü'nü basan özel tim ve komandolar ikisi çocuk üç köylüyü benzin dökerek yaktılar. 35 evin ve yüzlerce hayvanın yakıldığı baskın sırasında gözaltına alınan 43 kişiden biri ölü olarak ailesine teslim edilirken, 6 kişinin akıbeti hala bilinmemektedir. Gözaltına alınanların kimlerinin ayak parmakları kesildi.

Diyarbakır (Mücadele)- Bugün artık Kürdistan'da ve Türkiye'nin diğer kesimlerinde devlet güçlerinin dizginsiz bir savaş yürüttüğü ortadadır. Artık demokrasi nutukları eskisi gibi sık duyulmuyor. Kontrgerilla demokrasisinde her şey halkların demokrasi ve devrim mücadelesini ezmeye göre ayarlanmış durumda. Devlet, "terör, daha fazla terör" diyor ve bunu her geçen gün biraz daha yükseltti-ği terör dalgasıyla kanıtlıyor. Şırnak'ın Ormaniçi Köyü'nde yaşananlar bunun son ve en vahşi kanıtlarından biridir.

Evlerle Beraber Çocuklar da Yakıldı

22 Şubat'ta "teröristler"i barındırdıkları gerekçesiyle Ormaniçi Köyü'ne operasyon düzenleyen özel timler önce köylüleri köy meydanında topladılar. 40 haneli Ormaniçi Köyü'nde 35 evi benzin dökerek yaktılar. Evlerle birlikte ahırlar ve onların içerisinde bulunan yüzlerce hayvan da yakıldı. Yanmaktan kurtulan hayvanlar da özel timlerin kurşunlarına hedef oldu. Kürt halkını sindirme harekatının bir parçası olarak gerçekleştirilen bu operasyonun bir amacı da köylüyü göçe zorlamaktı. Baskın giderek vahşet boyutuna vardı. Köydeki küçük çocukların üzerine benzin dökerek onları yaktılar. Nedim Yıldırım adlı köylüyü, 7 yaşındaki Newroz Ekinler'i ve 10 yaşındaki Ali Yıldırım'ı ateşe verdiler. Yanan üç kişi köylüler tarafından güçlükle kurtarıldıklarında ağır yaralıydılar.

Ormaniçi köylülerinden bazılarıyla Cizre'de yaptığımız görüşmede, önce olayı hatırlamak, anlatmak istemiyorlardı. Bu onlara olayı yeniden yaşamak gibi geliyordu. Amacın köyün zorla boşaltılması olduğunu belirten köylüler, "Bu tam anlamıyla bir vahşettir. Bunları yapanlar insan olamaz." diyorlar.

Gözaltında Kayıp, Gözaltında Ölüm, Gözaltında İşkence...

Ormaniçi Köyü'ne yapılan baskın sonucu, köyün erkeklerinden 43 kişi gözaltına alındı. Bir aya yakın bir süre haber alınamayan gözaltındaki köylülerden İbrahim Ekiner'in cesedi, 23 Mart günü Cizre'de bulunan akrabalarına teslim edildi. Teslim edilirken hiçbir açıklama yapılmadı.

Kürdistan'da yaşanan kirli savaş ve devlet terörü gün geçtikçe vahşet ve katliam boyutuna ulaşıyor.

Gözaltındakilerin bir kısmı serbest bıraklırken, 8 köylü tutuklanarak cezaevine gönderildi. Buna karşın 6 köylüden de şu ana kadar herhangi bir haber alınmış değil.

23 Mart'ta serbest bırakılan 28 köylü hala bir ay boyunca gördükleri işkencelerin yoğun izlerini taşıyorlar. Kendileriyle görüştüğümüz 5 köylünün beşinin de sağ ve sol ayak tırnakları çekilerek, parmakları kesilmiş. Vücutlarının hemen her yeri yoğun dayak ve işkenceden dolayı yara bere ve çürük içerisinde. Köylüler, gözaltına alınanlardan bazılarının yaşadığı olaylar ve işkencelerden dolayı akli dengesini yitirdiklerini, bazılarının da konuşamaz durumda olduklarını belirtiyorlar.

"Bize Zorla Sidik İçirdiler"

Gözaltında alınıp serbest bırakılan Ahmet Aslan'a, gözaltında bulunduğu sırada yaşadıklarının neler olduğunu soruyoruz. Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyor: "İlk önce bizi tek sıra haline getirip köyden götürmeye başladılar. Şu anda tam olarak bilmediğim askeri bir tabura götürdüler. Şırnak veya Güçlükonak Askeri Karakolu olabilir. Burada bizi soğuk suyun içine yatırarak sopa ve kalaslarla dövmeye başladılar. Gece-gündüz demeden sürekli dövüyorlardı. Anamıza bacımıza küfrediyorlardı. Daha sonra bizi, kar üzerinde çıplak ayak günlerce yürüttüler. Vücudumuzda açılan yaraların üzerine askerler ve özel timler işiyorlardı. Bize zorla sidik içirmeye çalışıyorlardı, kabul etmeyince dayağın dozunu artırıp tüm vücudumuz kanlar içinde kalıncaya kadar dövüyorlardı. Zorla sidik içirdiler, hayvan gibiydiler. Ağıza alınmayacak küfürler ediyorlardı."

"Ne Yaparlarsa Yapsınlar Köyümüzü Boşaltmayacağız"

Ormaniçi köylüleri, tüm bu baskı ve işkencelere rağmen köyü terk etmemekte direnmişler ve ne yapılırsa yapılsın köyü boşaltmayacaklarını söylemişler. Özel timin yaptığı bu vahşet ve katliam köylüyü yerinden edememiş. Ancak köye giriş ve çıkışlar engellendiği için köyde kalanlar açlık ve sefalet içinde yaşamaya zorlanıyorlar.

Newroz gecesi Diyarbakır'ın Cezaevi semti tarandı

Diyarbakır (Mücadele)- 21 Mart gecesi, saat 23.30 sıralarında Diyarbakır Cezaevi semti devlet güçlerince tarandı. Cezaevinden çıkan bir askeri araca ateş açıldığı şeklinde bir bahane öne sürülerek, yaklaşık bir saat çevredeki evler tarandı. Tarama sırasında inşaat halindeki iki apartmana çok sayıda roket mermisi isabet etti. Çevrede bulunan birçok binada kurşun delikleri açıldı. Herhangi bir can kaybı olmamakla birlikte çevre sakinleri büyük tedirginlik yaşadılar.

Başından beri olayın tanığı olan semt sakinleri herhangi bir çatışma olmadığını, özellikle göze çarpan bir panzerden inşaat halindeki binalara çok sayıda roket atıldığını söylüyorlar ve ekliyorlar:

"Bizlerin bulunduğu binaların 3 ve 4. katlarına çok sayıda kurşun isabet etmiş olması ilginçtir. Çatışma çıktığını söylüyorlar. Bu doğru değil.

Bizlere karşı yaptıkları sindirme ve korkutma senaryolarını beceremiyorlar, bu tür oyunlarla bizi korkutacaklarını sanıyorlar."

Olay bölgesinde HEP milletvekilleri, İHD ve çok sayıda yabancı gazeteci incelemelerde bulundu.

Konya'da Newroz

Konya (Mücadele)- *Anadolu'ya sürgün edilen Kürtler bundan önceki yıllarda kendi yerleşim bölgelerinde ve dar kapsamlı olarak Newroz'u kutluyorlardı. Bu yıl diğer yılların aksine daha organize bir çabayla belli merkezlerde kutlamalar yapılmaya çalışıldı.*

Kürt yerleşim bölgelerinde Newroz öncesi psikolojik baskı yaratabilmek için Konya merkezden çevik kuvvet, Ereğli'den de jandarmalar getirilmesine rağmen kutlamalar yapıldı. Cihanbeyli Merkez, Yapalı, Günyüzü vb. köylerden gelenlerin de katılımıyla Gölyazı'da düzenlenen Newroz şenliği halaylar ve halkların kardeşliğini vurgulayan sloganlar arasında coşkuyla kutlandı.

Devlet Cizre'ye yine saldırdı

Cizre, 20 Mart akşamı Newroz operasyonları çerçevesinde korucu ve özel timler tarafından tarandı. Tarama sırasında iki ev, havan topu isabet etmesi nedeniyle yandı, can kaybı meydana gelmedi. Kentte birçok ev ve işyeri hasar gördü...

Diyarbakır (Mücadele)- 20 Mart akşamı saat 18.30 sıralarında, Cudi Mahallesi'nin yukarı tarafındaki korucu evlerinden rastgele ateş edilmeye başlandı. Ardından, tepelere yerleştirilen tanklar ve şehir içinde dolaşan panzerler, işyerlerini ve evleri rastgele taramaya başladılar. Devlet güçlerinin tek taraflı olarak gerçekleştirdiği bu tarama operasyonu yaklaşık bir saat sürdü ve saat 19.30 sıralarında sona erdi. Taramalar sonucunda ilçede bulunan birçok ev ve otel, dükkan, işyeri bu kurşunlarla delik deşik oldu. Saldırının en yoğun yaşandığı Cudi Mahallesi'nde ise, kurşun isabet etmeyen ev bemen bemen kalmadı. Yine aynı mahalleden üç ev de, isabet eden havan topu mermilerinden dolayı kısmen yandı.

Cudi Mahallesi'nde görüştüğümüz insanlar, taramanın önce korucular tarafından başlatıldığını, ardından da çatışma olduğu bahane edilerek, özel tim ve polislerin de kenti rastgele taradığını söylediler. Ateşkes ilanı olduğundan dolayı hiçbir yerden ateşe karşılık verilmediğini vurguladılar.

Newroz Sabahı

Cizre'de Newroz'u kutlamak isteyenler devlet güçleri tarafından dağıtıldılar, 60 civarında insanın gözaltına alındı. Şehrin değişik yerlerinde yakılan lastiklerin çevresinde halay çekerek Newroz kutlaması yapan insanlara polisler panzerler eşliğinde saldırdı, zaman zaman silah kullandılar.

Cizrelilerler kutlama sırasında herhangi bir pankart, resim, bayrak vb. açılmamasına, slogan ve yürüyüş olmadan tamamen şenlik havası içinde bir kutlama yapılmasına rağmen, devlet güçlerinin "Devletin yolunu işgal ediyorsunuz" gibi gerekçelerle insanları zorla dağıtığını belirtiyorlar.

■ ■ ■

Adana'da Newroz kutlamaları sırasında yaralananlardan bir kişi öldü

Adana (Mücadele)- Newroz kutlamaları sırasında polisin kitleye saldırması sonucu cop ve kalaslarla bacağından, sırtından ve başından yaralanan 61 yaşındaki Vezir Kort, 24 Mart günü aniden ağırlaştı ve hastaneye götürülürken beyin kanamasından öldü.

Yaralandığında polisten korktuğu için hastaneye gidemeyen Vezir Kort'un cenazesi HEP yöneticilerinin de içinde bulunduğu yaklaşık 30 bin kişinin katılımıyla Akkapı Mezarlığı'nda "Katil Polislerden Hesap Sorulacak", "Şehit Vezir" sloganlarıyla toprağa verildi.

Tören sırasında HEP Genel Sekreter Yardımcısı Kemal Okutan Türkçe, ardından da Batman HEP Milletvekili Nizamettin Top Kürtçe birer konuşma yaparak barıştan, kardeşlikten yana olduklarını, şehitlere rağmen, ölümlere rağmen bunu sürdürecekleriniz, barış istediklerini belirtiler. Polisin müdahale etmediği cenaze töreni sessiz bir biçimde sona erdi.

Umudu dağlarda da büyütüyoruz

Sıvas-Tokat kırlarında Devrimci Sol gerillaları 91 Ağustos'unda dolaşmaya başladılar. O günden bugüne iki şehit verse de, gerilla birliği giderek bu bölgede halkın içinde kök saldı. Bölgede halkın umudu, geleceği oldu. Halk gerillayı bağrına bastı, destekledi. Onun gözü kulağı oldu. Halktan, destekleri yok, halktan kopuklar demagojilerine halkın yardımı, desteği en iyi cevaptı. Öyle ki bölge halkı gerillaya evini açmakla, ekmeğini paylaşmakla kalmadı. Polisin ve jandarmanın köylere gidiş gelişte kullandığı araçların renginden, plakasına kadar günüyle saatiyle her şeyini gerillalara ulaştırmanın yollarını buldu. Gün oldu gerillanın köylerine uğramamasını "Bize güvenmiyor musunuz?" sitemiyle karşıladı. Giderek bölgede halkın günlük konuşmalarına gerilla da girdi. Sohbetlerde gerillanın gidip gelmesi ve bölgede dolaşması daha fazla yer etmeye başladı. Çoğu zaman kışın en sert geçtiği günlerde halk sıcak çayını yudumlarken, gerillayı düşündü. Çay boğazından geçmez oldu. Çocuklar şimdi bu karda kıyamette ne yiyip içer, nerede yatıp kalkar diye gerillayı düşündü. Bu fedakarlığa, kararlılığa ve cesarete sempati duydu, giderek güven ve umut besledi. Halkın yakından ilgilendiği konuların başında muhbirlik geliyor. Halk muhbirleri ve şaibeli tipleri izliyor. Şehre geliş gidişlerini, uğradığı yerleri, konuştuğu insanları gerillaya bildiriyor. Arama, yol güvenliği ve pusuyla ilgili bilgileri de ne yapıp edip gerillaya ulaştıran köylüler oluyor. Uygun olmayan bölgeler gerillaya anında ulaşıyor. Bölge halkı bu kadarla da yetinmiyor. Gelen misafirlerle de gerillanın yaşamını, yaptıklarını paylaşıyor ve bundan kendisine pay çıkarırken gelenleri de özendiriyor.

Gerillalarla konuşmak ve tanışmak için dağlara çıkıp gerilla arayanlar da az olmuyor. Bölgenin gerilla birliği komutan yardımcısı ve Bahçelievlerde 4.5 saat çatışarak şehit düşen Avni Turan'ın (Cemil) bölgeye ve gerillaya ilişkin anlatımlarının ilgiyle okunup, tartışılacağını umuyoruz.

Silahlarımız ellerimizde dağlarımıza kavuştuk. İşe nasıl başlayacaktık? Neler yapmamız gerekiyor? Hazırlıklarımızı ileri adımlar atabilmek için en kısa süre içerisinde nasıl tamamlayacaktık?

Öncelikli olarak, ilk planda ilişki kurabileceğimiz kişi ve çevreleri tespit etmeye çalıştık. Yöreyi coğrafi özellikleriyle olduğu kadar insan potansiyeli ve sosyo-ekonomik yapısıyla tanıma, halkımızın sosyal-kültürel değerlerini özümseme'her şeyden önce geliyordu. Sığınaklar kurmamız, işçe ikmalleri yapmamız gerekiyordu. Asgari hazırlıklarımızı tamamlayıncaya kadar, bölgedeki varlığımızın duyumunun yayılmaması ayrı bir anlam taşıyordu.

İlk etapta sınırlı köylü ilişkilerine girdik. Gittiğimiz bu ilişkilerde ilginç karşılaşmalarımız oluyordu. Gerillanın varlığını ilk defa duyanların, genellikle devrimcilere sıcak bakan insanların coşkunlukla birlikte saygı ve sevgi dolu ilgileriyle karşılaştık. Nelere ihtiyacımız olduğunu soruyor, bir lokma ekmeğini bizimle paylaşmaktan büyük mutluluk duyuyorlardı. Kendi üst başlarında yokusluklarının tüm izine rağmen, lokmalarını paylaştıkları gibi giysilerini, battaniyelerini, ihtiyacımız olabilecek her şeylerini ellerindeki olanakları zorluyorlar, bize sunmaktan çekinmiyorlardı. Böylesi ilişkilerden birinde, ilk ayrılma anımızda yaşlı amcanın oradan oraya koşuşuna, "Sana bu balta gerekli olur. Şu battaniye işinizi görür mü, bu pantolonu da alın" diyerek eline geçirdiği her şeyi bize vermek için çırpınışına tanık olduk. "Bu soğukta, bu gecenin yarısında nereye nasıl gidersiniz?" derken bize olan sevgisini saygısını gösteriyordu. Ana dediğimiz hanımı bir ayrı koşuşturuyordu. "23-25 yaşlarında oğullarımla, sizlerle gelmek isterim" diyor ve gecenin karanlığında bizi uğurlamanın telaşıyla birlikte mutluluğunu duyuyordu. Bu arada ilk sığınak kazımıza başladık. Sığınak kazımızda grubumuzun tüm üyeleri elleri patlayıncaya kadar aralıksız çalıştılar. Bitirdiğimizde hepimiz ilk sığınağa, bir "ev"imizin olmasına sevindik. Köylere giderek, çevreyi tanımaya çalışmaya başladık. İkinci sığınak için yer baktık. Kış koşulları bastırmak üzereydi. Bir an önce ikinci bir sığınağı kazmalıydık. Ve ikinci sığınağı da aynı hız ve coşkuyla bitirdik. Kar ardından bastırdı. Artık hareket ve çalışma koşullarımızı iyice ağırlaştıran koşullardaydık. Ağırlıklı olarak sığınak yaşamına geçtik. Farklı ortamda ve hazırlık koşullarında daha hareketli olunsa da, mevcut durum sığınak yaşamını ağırlıklı olarak öne çıkarıyordu. Ama yine de çevre tanıma ve köylere işçe ve ilişki için uğrama biraz daha seyreklişçe de devam ediyordu. Bu koşullarda köylere gidiş, köylüler üzerinde daha da farklı etkiler yaratıyordu. "Biz bu koşullarda sıcak evlerimizde zorlanırken sizler dağlarda nasıl yaşıyor, ne yiyor ne içiyorsunuz" meraklı soruları ile birlikte "Sizler bütün bunlara birin için katlanıyorsunuz, bizler için savaşıyorsunuz, nelere ihtiyacınız varsa, elimizden geleni yapalım." şeklinde düşüncelerini açık açık söylüyorlardı. Onlara mücadeleyi hep birlikte yürüteceğimizi, mücadelemizin herkesin irili-ufaklı katkılarıyla büyüyeceğini, savaşımızın amaçlarını, bu savaşı nasıl yürütmemiz ve nelere dikkat etmemiz gerektiğini anlatıyorduk. Köylülerin duyarlılık noktalarını yakalamak, onları daha iyi anlamak ve onlara öğretmek kadar, onlardan da öğrenmek için özellikle onların konuşmalarını, anlatmalarını öğütlüyor, bunun için de bazı sorular yöneltiyorduk. Bir yandan anlattıklarını dinliyor, bir yandan da biz anlatmaya çalışıyoruz. Bu sohbet sırasında köylüler gizilik kuralları konusunda bizleri sıkça uyarıyorlar, bize yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Şehirde yapacağımız alışverişte nelere dikkat etmemiz gerektiğinden, silahlarımızın çocukları tarafından görülmesinin yol açacağı sonuçlardan, olası operasyonlarda önlem olarak gerekli olan şeylere kadar bir dizi bilgi vermişlerdi. Köyde, çevrede kimin güvenilir, kimin güvenilmez olduğunu, bu amaçla oralardaki kişisel çekişmelerini vb. şeyleri de anlatıyorlardı.

Devrimci Sol gerillalarının dolaştığı dağlar ve baskıya uğrayan köylerden biri...

Sonraki süreçlerde bizim varlığımızın, duyumunun yayıldığı dönemde operasyonlar başladı. Bu koşullarda kimi ilişkilerde tedirginliklar yaşanıyordu. Belli kaygılar ortaya çıkıyordu. Ancak bu koşullarda oralarda olmamız, köylere girip çıkmamız, kendilerini farklı biçimde etkiliyor, kaygılarını ortadan kaldırmada önemli bir rol oynuyordu. "Nasıl oluyor da burlara gelebiliyorsunuz", "Her taraf asker dolu", "Köy çevrelerinde pusu atıyorlar", Her yerde sizi arıyorlar." derken bize duydukları saygı da yüzlerinden okunuyordu.

Böyle bir operasyon döneminden birinde, analarımızdan birinin evinin yakınında operasyon için asker taşıyıp geri dönmekte olan askeri araçlarla karşılaştık. O sırada operasyonun varlığından daha haberdar değildik. Bir an bizi durdurabileceklerini düşünerek yolumuza devam ettik. Ancak ne bizi durduran ne de herhangi bir şey sorun oldu. Yamaca ulaşınca yamacı dolanarak bir eve girdik.

Bu eve ve evdeki anaya ilk uğrayışımızdı. Bizi gördüğünde "Aman sizler burada ne arıyorsunuz. Buralar 2-3 gündür asker dolu. Bizim burayı da gözetiyorlar." dedi. Ardından da bizi bir odaya alarak, hemen sofra hazırladı. Bizim orada bulanmamızdan rahatsızlık ve tedirginlik duymuyordu. Kendisi için riskli olmasına rağmen, bizi düşünerek, sofrayı bahçeye çıkardı. Kendisi de yanımızda oturdu. Sofrayı bahçeye çıkarmasındaki amacını "Odadayken gelen olursa fark edemeyiz, ani baskına uğrarız. Burada hiç olmazsa gelen olduğunda uzaktan görürüz. Ona göre hazırlıklı olursunuz." diye açıkladı. O durumda bile önce bizi düşünüyordu. Aynı ana bir başka operasyon döneminde, şehit düşen yoldaşımız Ahmet Başçavuş'la birlikte gittiğimizde de yanından ayrılırken bize şunları öğütlemişti: "Sizleri biliyorum, sizler sıradan askere zarar vermek istemezsiniz. Ama şimdi askerler buralarda sık sık pusu atıyorlar. Onlar pusuyu sizleri vurmak için atıyor. Aman pusuyla karşılaştığınızda garip askerdir diye acımaya kalkmayın, onlar sizi vurmak için orada bekliyor. Siz onları, onlar sizi vurmadan vurmalısınız."

Bu arada çeşitli zamanlarda uğradığımız evlerden bazılarında, özellikle operasyon dönemlerinde "Aman buralar asker dolu, buraya uğramayın" diye kapıyı açmayan, evde iken "Evde kimse yok" diyenlerle karşılaşıyordık doğal olarak. Böyle zamanlarda bütün iyi niyetlere rağmen korkunun ağır bastığı açıkça anlaşılıyordu. Yine böyle bir dönemde bir başka anaya uğramıştım. Tek başımaydım. Ama uzaktan beni görünce dizlerini dövmeye başladı. 70'inde yiğit bir anaydı. Böyle birisi değil ama askerlerden korktuğundan böyle davranıyor diye düşündüm bir an. Yanına vardığımda beni kucakladı. "Ben seni dün çatışmada öldü sanıyordum. Seni gördüğüme ne kadar sevindim, bilemezsin, hadi gel çabuk eve girelim" diyordu. O anda bir an için bile olsa kuşkulu düşünmüş olmamdan utandım. Ama daha sonra gelişmeleri anlattığında durum anlaşıldı. Askerler bir gün önce bizden 5 kişiyi öldürdüklerini yaymışlardı çevreye. Ana da öldürülenlerin içinde benim de olduğumu düşünmüş. Oysa böyle bir şey olmamıştı.

SIĞINAKTA GÜNLÜK YAŞAM

Sığınaklarda, birlikte komuta sorumluluğu dışında, komün sorumluluğu, asker, teçhizat, denetim ve bakım sorumluluğu, nöbet düzenleme ve genel eşya sorumluluğu, basın yayın izleme ve kültürel faaliyet sorumluluğu, sağlık ve sağlık malzemeleri sorumluluğu vb. biçimde görev dağılımları içerisinde, günlük yaşamın ve genel faaliyetlerimizin yürütülmesini düzenlemeye çalışıyorduk. Bazı dönemler haftalık, bazı dönemler iki haftalık periyotlarla tüm birlik üyeleri toplanarak faaliyetlerimizin genel değerlendirmesini yapıyorduk. Ayrı zamanda eleştiri ve özeleştiri niteliği taşıyan bu toplantılarda yaptıklarımız, yapamadıklarımız ve yapmamız gerekenleri, herkesin düşüncelerini ve kendi paylarına düşenlerle birlikte ortaya koymaları perspektifiyle tartışıyorduk.

Böyle bir ortamda günlük yaşamı şu biçimde düzenliyorduk. Yazın 6, kışın 7 kalkış saatimizdi. Nöbetler saatte bir değişiyordu. Sığınak içinde ve sığınak dışında kontrol tek kişi ile yapılıyor, ateş yakmak, su getirmek yemek hazırlamak, odun toplamak ayrı ayrı görevlendirmeleri gerektiriyordu. Ekmeğimizi kendimiz yaptığımızdan buna epeyce zaman harcıyorduk. Saat 9-10'a kadar bu hazırlıklar sürüyordu. Arada kesintiler olmakla birlikte genellikle saat 10-12 arası eğitim faaliyetlerine ilişkin saptadığımız konular üzerine konuşup, tartışıyorduk. Öğlen yemeği hazırlıkları saat 12-13 arası yapılıyordu. 14'e kadar yemek sürüyordu. 14-17 arası ise günlere göre değişen sökük, dikiş işlerinden köylere gidiş hazırlıklarına, haftalık toplantılardan silah bakımına, genel temizliğe vb. ayrılan süreleri kapsıyordu. 17-19 akşam yemeği... Gece ışıklandırma sorunu her zaman var olduğundan, yatma saatimiz saat 20'ydi. Ancak bu gece sohbetlerimize engel değildi. Haftada bir veya iki haftada bir geceyi kültürel faaliyetlere ayırıyorduk. Günlük yaşamın her anı savaş gerçekliğimizin ▶

gerekleri üzerine ve bu faaliyetlerimizin hepsinin buna uygun bir hazırlıkla sürdürülmesini bir an bile ihmal etmiyorduk. Böyle de olması gerekiyordu.

AHMET KARLANGAÇ KIR SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİĞİMİZİN İLK ŞEHİTLERİ

Mücadelenin ivmesinin adım adım yükseltilmesi ve daha geniş alanlara yayılması çerçevesinde birliğimizi birkaç gruba ayırıp, değişik bölgelerde farklı fonksiyonlarla geçici konumlanmalara gittik. Birliğimiz üyeleri ilk olarak gruplar halinde birbirinden ayrılıyordu. İlk şehitlerimizden Ahmet Başçavuş ve Nurettin Topal da mücadelenin ivmesini yükseltme çerçevesinde eylem grubu olarak düşündüğümüz grup içerisinde yer alarak (Ahmet Başçavuş ayrılan bir grubun komutan yardımcısı, Nurettin Topal savaşçı) geçici alanlarına ulaşmışlardı. Aynı dönemde diğer gruplarımızın ulaştığı yerde ve bizim bulunduğumuz alanda yoğun bir operasyon da başlamıştı. Bu operasyon koşullarında da gruplar arası buluşma ve haberleşmelerimizde gecikmeler yaşanıyordu. Bu durumda haberleri anında net olarak alamıyorduk. Böyle bir zamanda bir radyo haberinde yoldaşlarımızın bulunduğu bölgede çatışmanın olduğu ve iki yoldaşımızın şehit düştüğünü öğrendik. Ancak şehit düşenlerin kim olduğu ve olayın diğer boyutları hakkında bilgimiz yoktu. Yorumlar yapmaya çalışıyorduk. Çatışmayı yorumlarken özellikle Ahmet Başçavuş yoldaşımızın şehit düşmüş olabileceğini büyük bir olasılık olarak hesaplıyoruz. Daha sonra ise Ahmet Başçavuş ve Nurettin Topal yoldaşlarımızın şehit düştüğünü net olarak öğreniyoruz. Bu aralar bölgemizde bulunan köylülerle konuşmalarımızda, köylüler arasında çatışmanın olduğunu bölgede 1000 gerillamızın olduğu yolunda söylentiler yayıldığını da öğreniyoruz... Bu söylentiler karşısında gülümsüyorum ister istemez. Bir taraftan şehitlerimizin kararlılığını, coşkusunu ve bunun kitlelere yansıyışını, bir diğer taraftan, düşmanın abartılı rakamlarının köylüler arasında daha bir abartılı yaygınlaşmasını düşünüyorum. Köylüler ile konuşmamda söylenen bu rakam karşısında "Bu böyle ise biz bugün yarın bu devrimi yaparız." diyorum gülümseyerek. Ardından da rakamların abartılı olduğunu, ama bunun yaşadığımız gerçekliği göstermesi ve gerillanın gücünün dolaylı biçimlerde, farklı şekillerle de olsa kendisini göstermesi açısından değerlendirilmesi gerektiğini anlatıyorum. Gerilla gerçekliğiyle çok alt düzeyde bir karşılaşma bile düşmandaki paniği ele veriyor tarzında konuşmalarla sürüyor sohbetlerimiz.

Şehitlerimizin bayrağını devralıp yürüyüşümüze daha kararlı adımlarla yürümenin azmi içinde tüm birlik üyelerimizle anıyoruz şehitlerimizi.

DAĞLARIMIZDAN SESLENİŞ

Belki de bir bozkırdı ilk anda ulaştığımız alan. Berketli topraklar gibi potansiyel bir verimlilik taşımıyordu. Ama bu bozkır bağrında öylesine yeşillikler de fışkırtıyordu ki, çok daha fazla enerjiyle ürün elde etmeyi gerektirecek bu topraklarda, bu yeşillikler fazladan gereken bu enerji ve çabanın da yaratıcı, yaşatıcı kaynağı olabiliyor. Bozkırı yeşile çevirecek çabanın kaynağını da bozkırdan tek tek fışkıran bu yeşilliklerden almaya devam ediyoruz. Bu aynı zamanda hazır berketli topraklardaki potansiyeli ortaya çıkarmanın zemini de oluyor.

Dağlarımız, dağ keçileriyle, kartallarıyla, halkımızın sıcak ilgisiyle paylaştığımız kartal yuvalarımız bizim. Savaşmak isteyen herkese hem halkımız, hem dağlarımız kucak açıyor. Bölük bölük, biner biner gelseler de vermeyiz sizi düşmana derken, düşmana en rahat nereden ulaşırız, nereden uzaklaşırız, düşman ne zaman nasıl gelir, bunun yollarını, haberini halkımızdan dağları mesken tutmuş keçilerine varana dek, dost ve düşmanlarımız, bize ulaştırıyor. (Bir operasyonda dağ keçileri askerlerden kaçıyor, bizim konakladığımız noktada karşımıza yerleşiyorlar.)

KIR GERİLLALARIMIZ HALKIN UMUDUNU BÜYÜTÜYOR! DAĞLARIMIZ ÇAĞIRIYOR SAVAŞACAKLAR GELSİN! DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

Mücadelenin yükseldiği yerlerde karşı-devrimin terörü yükseliyor

Tokat'ta köyler boşaltılıyor

Gölgeli köylüleri anlatıyor...

Mescit, Tokat'ın Almus ilçesine bağlı bir köy. Almus'a yaklaşık 2 saat uzaklıkta olan bu köyden Eylül ayından beri kar yağışından dolayı doğru dürüst haber alınamıyor. Daha önce 32 olan hane sayısı geçtiğimiz süreçte 8'e inmiş durumda. Sebebi de polis ve jandarma baskıları.

1991 yılında gerillaların bu bölgeye yerleşmesine dek köyde herhangi bir olağanüstülük yoktu. Köy halkı göç etmek diye bir şey düşünmüyordu. Gerilla bu bölgeye gelince köy halkıyla ilişkiye geçiyor, onlara yardım ediyor, elindekini paylaşıyor. Bu durum devletin kulağına gidince köy halkı için yeni bir dönem başladı: Baskılar, işkenceler, tehdit ve zorla göç...

Mescit Yolu Kapalı, Gölgeli Köyündeyiz

Yaşananları daha yakından görmek, daha geniş bilgi elde etmek üzere Mescit'e doğru yola çıktık. Ancak kar nedeniyle yollar kapalı ve biz ancak Mescit'e 1 saat kadar uzaklıktaki Gölgeli Köyü'ne ulaşabiliyoruz. Gölgeli halkı yaşadıklarını anlatmakta başta çekingen davrandı, sonradan ise bize yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptı.

1991 yılında, jandarma köye gelerek, "gerillaya yardım ediyorsunuz" gerekçesiyle 6-7 kişiyi karakola götürüyor. Köylüler burada jandarma komutanı Kemikkıran Bahri Çavuş nezaretinde iki hafta boyunca fiziki ve psikolojik işkence altına alınıyorlar. Yaşlı bir köylü bu arada sözü girerek, jandarmanın burralarda sık sık kimlik kontrolü yaptığını ve kendilerine, "Gerilla köye gelirse yiyecek verin, yalnız bize iletin" şeklinde muhbirlik teklif edildiğini, ancak bunu kabul etmediklerini ve böyle bir şeyi kabul edemeyeceklerini anlatıyor.

Bizim burada bulunmamızı fırsat bilerek yaşadıkları diğer sorunları anlatmaya başlıyorlar. Köyde içme suyunun bulunmadığından, sağlık ocağının kapalı olduğundan, elektriklerinin sık sık kesilmesinden, orman köyü olmalarına rağmen orman ürünlerinden yeterince yararlanamadıklarından vb. daha pek çok sorundan bahsettiler. Köylüler bu sorunların ne SHP ne de diğer partiler tarafından çözülebileceğine inanmadıklarını belirtiyorlar.

Oradan ayrılırken bizden adresimizi ve telefon numaramızı alıyorlar, gazetemizden bir adet bırakarak dönüyoruz. Onlardan Mescit Köyü'nden göç edenlerin adreslerini alıp, Almus'ta yerleşmiş olanların yanına doğru yola çıkıyoruz.

Röportajlar

"İnsanlar işkenceli sorgulara maruz kaldılar"

Mescit Köyü'nden göç edip Almus'a yerleşen bir köylü ile adının yazılmaması şartı ile görüştük. Bize şunları anlattı:

"1991 yılına kadar normal yaşantımız sürüyordu. Bu yıl gerilla köyün üzerindeki dağlarda yerleşti. Bununla beraber jandarma ve sivil polislerin köyümüze yönelik baskıları da artmaya başladı. 'Siz gerillaya yardım ediyor, onları evinize alıyorsunuz yiyecek veriyorsunuz' diye baskılar arttı. Birçok insanı gözaltına aldılar. Biri de babamdı. Önce Almus Karakolu'na, oradan da Tokat Emniyet'ine götürülüp işkenceli sorgulara maruz kaldılar. Çoğu mahkemeye dahi çıkarılmadan Emniyet'ten bırakılıyorlar. Babam gördüğü işkenceler sonucunda sinir krizleri geçirdi. Halen zaman zaman sinir krizleri geçiriyor."

Mücadele: *Neden göç etmek zorunda kaldınız, ne gibi uygulamalar vardı?*

"Gerilla ile olan ilişkilerimiz sonucunda jandarma ve sivil polislerin keyfi baskıları yanı sıra, çevre ilçe ve köylerde bulunan "ağa"lar da yanı zengin insanlar da bütün topraklarımıza göz koymuşlardı. Bu insanlar da üzerimize silahlı adamlarını yollayıp hayvanlarımızı çalmaya başlamışlardı."

Mücadele: *Bu durum karşısında gerillanın tavrı nasıldı?*

"Bu olaylar fazla yaşanmadı. Yalnız bir gün ağanın adamları köyün tüm hayvanlarını yayladan toplayıp götürüyorlar. Gerillalar da bu olayı görmüşler. Ağanın adamlarına taciz ateşi açmışlar. Arkasından da hayvanlarımızı köye geri getiriyorlar. Yani köylüye karşı girişilen saldırılara izin vermiyorlardı."

Mücadele: *Şu anda köyde bulunan 8 aile hakkında neler biliyorsunuz. Şu anki durumları nedir?*

"Karların yağmasıyla yani Eylül ayından beri köyden haber alamadık. Bir kez köyün yolu açılmış, sonra tekrar kapanmıştı. Köylüler birleşip Almus Kaymakamlığı'na yollarının açılması için dilekçe veriyorlar. Kaymakam da 'akayıt bir şekilde 'Bunlar ölmez köylüler, bunlara bir şey olmaz, yazın sağ salim gelirler.' cevabını vererek köye bakışını ortaya koyuyor...

■ ■ ■

Mescit'ten 1.5 yıl önce göçen 4 çocuk annesi bir kadınla görüştük:

"1991 yılının Eylül ayı içinde Mescit'ten Sivas'a göçmek zorunda kaldık. Yaşanan baskılar, işkence ve gözaltılar sonucunda eşim yurtdışına çıktı.

"Köyümüzde keyfi gerekçelerle devamlı gözaltına alınmalar vardı. Köyün giriş ve çıkışlarında devamlı olarak kimlik kontrolü yapılıyor. Köye gelen araçları çoğu zaman bırakmıyorlardı. Köyden Almus ilçesine araçlar gidecek olsa, araç içindeki yolcularla beraber jandarmaya götürüp gözaltına alıyor, bazılarımızı da günlerce işkencede bekletiyorlardı. Köyün bakkalına gelen yiyecekler köyün içine bırakılmadığı gibi, bakkal da gerillaya yardım ediyor, ihtiyaçlarını sağlıyor diye gözaltına alınıp haftalarca işkencelere maruz kalıyordu. Köye akrabalarımız kesinlikle giremiyordu. Cenazelerimize bile köy halkından başka kimse kesinlikle katılamıyordu. Askerler gece yarıları kapıları kırarak zorla evlere giriyor, talan edip gidiyorlardı. Jandarma akşamları köy civarında silahla ateş edip gündüz de köye baskın yapıyordu. Köylülerimizi gece gündüz nöbet tutmaya zorlayıp, köyün girişinde gelen gidenin kimlik kontrollerini köylülere yaptırıyorlardı. Bu yaşananlar sonucunda da mecburen göçmek zorunda kaldık.

"Köyümüzden gözaltına alınmayan hemen hemen yok gibi. Çoluk, çocuk, kadın, erkek ayrımı yapmadan herkes gözaltına alınıp işkence görüyordu. Mahkemeden çıktığımızda onların istediği ifadeyi vermediğimizde hakim ve savcıların da bilgisiyle saatlerce güneş altında bekletiliyorduk. Sonunda tutuklanıp Kayseri'ye gelen 10 civarında insan oldu."

"Kendimi tutmak için büyük çaba harcıyordum. Ama sonunda dayanamayarak bağırdım. Partimizden, şanlı illegal örgütümüzden söz ederken utanmayın. Kime, nasıl hakaret ediyorsunuz? Ne kadar kan akıttık? Kaç kurban verdik? Nice kahramanlıklar gösterdik! Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsiniz? Siz bir hainsiniz. Sizin için başka bir ad bulunamaz!.. Korkunç bir sınav başladığı an kendinizi bizden ayırıyorsunuz! Siz bize ihanet ettiniz!" (Kavganın Şafağı- Ivan Popov- Oda Yayınları-shf:48)

Yukardaki sözleri romanın kahramanı Pavel, Menşevik Blagov'a söyler. Söz konusu kitap, Çarlık Rusyası'nda 1905 devriminin yenilgisi ardından ortaya çıkan dönemi anlatır. 1906 Nisan'ında Çarın işçileri Bakanı olan Stolopin kanlı bir dönemi başlatır. Devrimin yenilgisi ardından işçi sınıfı hareketi kanlı bir biçimde bastırılır.

Tam bir çöküş ve davaya inançsızlık dönemi, örgüt ve mücadele düşmanlığı başlar. Menşevikler ve Likidatörler duruma egemen olmaya çalışır. İşte kitapta, bu dönem ve kişilikleri anlatılır. Bir yandan mücadeleyi omuzlayanlar, diğer yandan her tür örgütlenmeyi yıkmaya, tasfiye etmeye çalışanlar vardır.

Pavel örnek kişiliklerden biridir. Bir Bolşeviktir. Çarlık tarafından sürgüne yollanmıştır. Yenilgi dönemi yaşanmasına rağmen tüm zorlukları göğüsler ve sürgünden kaçar. Mücadele etmenin zor olduğu, örgütü savunmanın yürek istediği koşullarda örgütünü ve mücadeleyi sahipienir. Herkesin davayı inkar ettiği koşullarda o davanın örnek ve önde yürüyen insanı olur. Mücadelenin artık yükselmeyeceği, fabrikalarda işçilerin mücadeleyi sahiplenmeyeceği anlayışının çok güçlü olduğu o koşullarda sabırla, inatla mücadeleyi örgütlemeye, partinin illegal birimlerini yaratmaya çalışır.

Yine örnek kişiliklerden biri de Panefin tamamlayıcısı kadın militanlara örnek olan Klavdia'dır. İnancı, özvérisi ve bitmez enerjisi ile Klavdia da gericiliğin önünde set olur ve düşlediklerini, bedeller ödeyerek gerçekleştirir.

Kitapta başka kişilikler de vardır. Örneğin Menşevik Blagov bunlardan biridir. Küçük burjuvazinin bütün karekteristik özelliklerini gösterir. Dönemi itibariyle bütün bunları açığa vurur. Gerici ve saldırgan Çarlık yönetimi acımasızca saldırırken Blagov matematikle uğraşır ve bir okula eğitmen olmaya çalışır. Sürgünden kaçan, mücadele etmek isteyen Bolşevikere karşı çıkar. Mücadele sürecinde yaratılan değerleri yıkmak ve kendinin ne kadar haklı olduğunu göstermekten başka iş yapmaz.

Kitap, işte böyle bir dönemin çarpıcı iki ruh halini ve kişilik çözümlemelerini yansıtır. Pavel'in şahsında devrime devrimci harekete, devrimci değerlere sahip çıkma, zorluklara, olumsuzluklara göğüs germe vardır. Blagov ise kendi bireysel kaygıları ile hareket ederek parti ve mücadeleye karşı çıkar. Devrimci değerleri yadsıyan yılgın, kaçkın tipini yansıtır.

İşte her devrim mücadelesinde, her devrim sürecinde bu iki kişilik çatışması çeşitli karakteristik özellikleriyle kendini gösterir. Biri devrimci kişiliktir. Diğeri ise küçük burjuvazinin yılgın, teslimiyetçi korkak, şaşkın, sağa sola savrulan yıkıp yakmaktan başka iş yapmayan ruh haliyle, zayıf ve inaçsız kişiliğidir.

Yarattığımız Devrimci Sol kişiliği bugün kadrolarımıza, taraftarlarımıza, kısaca devrimci hareketin tüm güçlerine ayrı bir güç, güven vermektedir. Ve övünerek söyleyebiliriz ki, bu yarattığımız kişilik, geleceğimizin güvencesi, mücadelemizin garantisi olmaktadır. Yarattığımız bu kişilik, her tür tasfiyecilik, darbecilik ve isyan hareketi karşısında hareketin güvencesidir. Her şeye rağmen Devrimci Sol'da darbecilik yapamayacak, barınmayacaktır. Devrimci hareket yarattığı bu kişilikle mücadelesini kesintisiz devam ettirecek ve tüm engelleri aştığı gibi bundan sonra da aşmasını bilecektir.

Bu, küçük burjuvazinin kararsız, güce tapan ruh halinin, kişilik yapısının da bir ifadesidir. Bugün saflarımızda da böylesine bir arınma yaşanmaktadır. Mücadelenin bu zor döneminde hareketi ve mücadeleyi sahiplenmek yerine kendini dayatan zayıf ve devrimi içselleştirememiş kişiliklerin gideceği batağın ne olacağı açıktır.

DEVRİMCİ KİŞİLİK: DÜRÜSTLÜK, SAFLIK AÇIKLIK!

Zayıf ve inançsız kişiliklerin varlığı her zaman bu düzenin emniyet subapları olmuştur. Kişilik bu yanıyla, insanın toplumsal hayatı içinde edindiği alışkanlıklarının ve davranışlarının bütünüdür. Bir yerde yaşama biçimidir. İnsana özgü ruhsal nitelikleri, kültürü, ahlaki kişiliği şe-

Devrimci mücadelede

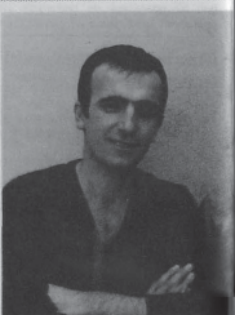

killendirir. Sömürünün temelleri üzerinde yükselen her düzen kendine uygun kişilikler, zayıf, inançsız ve kendi bencil çıkarlarını düşünen düzen bekçileri yaratır. Karşı-devrim kendi politikalarını uygulayacak bir ruh hali ve kişilik yaratmak zorundadır. Kapitalist düzende güce tapan, her zaman kararsız olan ve zorlukları göğüsleyemeyen, kaypak, hemen her türlü kişilik bozukluğunu gösterebilen, ara sınıflardan biri küçük burjuvazidir.

İnsan malzemesinin düzen tarafından erozyona uğratıldığı dönemlerde küçük burjuvaziyi mücadelede tutmak, mücadeleye katmak, tutarlı bir kişiliğe dönüştürmek çok daha zordur.

Çünkü zayıf kişilikler, erozyon ve çarpık kişilik, güce tapma, düzeni devam ettiren başlıca olgudur. Küçük burjuvazi bu açıdan bakıldığında, düzen için böyle dönemlerde önemli bir destektir. Hele bizim gibi küçük burjuvalar ülkesinde, düzen için küçük burjuvazinin kaypaklığı, korkaklığı ve güç karşısındaki kişilik bozukluğu çok daha fazla önem taşır. Devrimci hareket ister istemez bu tür kişiliklerle ve bu tür kişiliklerin yarattığı tahribatlarla da uğraşır. Yaşadığımız dönemde uğraşılan tek tek kişiler değil, küçük burjuvazinin tavrıdır, devrim yürüyüşünü engellemek için başvurduğu aşağılık yöntemlerdir. Bugün darbeciliğin ortaya çıkardığı kişiliğin yıkıcılığı, bozgunculuğu, devrim, iktidar diye bir sorunun olmaması, küçük burjuvazinin tavrının somut yansımalarındandır. Onlar şimdi yıkmak, yaratılan

kan dönemi anlatır. 1906 Nisan'ında Çarın işçileri Bakanı olan Stolopin kanlı bir dönemi başlatır. Devrimin yenilgisi ardından işçi sınıfı hareketi kanlı bir biçimde bastırılır.

Tam bir çöküş ve davaya inançsızlık dönemi, örgüt ve mücadele düşmanlığı başlar. Menşevikler ve Likidatörler duruma egemen olmaya çalışır. İşte kitapta, bu dönem ve kişilikleri anlatılır. Bir yandan mücadeleyi omuzlayanlar, diğer yandan her tür örgütlenmeyi yıkmaya, tasfiye etmeye çalışanlar vardır.

Pavel örnek kişiliklerden biridir. Bir Bolşeviktir. Çarlık tarafından sürgüne yollanmıştır. Yenilgi dönemi yaşanmasına rağmen tüm zorlukları göğüsler ve sürgünden kaçar. Mücadele etmenin zor olduğu, örgütü savunmanın yürek istediği koşullarda örgütünü ve mücadeleyi sahipienir. Herkesin davayı inkar ettiği koşullarda o davanın örnek ve önde yürüyen insanı olur. Mücadelenin artık yükselmeyeceği, fabrikalarda işçilerin mücadeleyi sahiplenmeyeceği anlayışının çok güçlü olduğu o koşullarda sabırla, inatla mücadeleyi örgütlemeye, partinin illegal birimlerini yaratmaya çalışır.

Yine örnek kişiliklerden biri de Panefin tamamlayıcısı kadın militanlara örnek olan Klavdia'dır. İnancı, özvérisi ve bitmez enerjisi ile Klavdia da gericiliğin önünde set olur ve düşlediklerini, bedeller ödeyerek gerçekleştirir.

Kitapta başka kişilikler de vardır. Örneğin Menşevik Blagov bunlardan biridir. Küçük burjuvazinin bütün karekteristik özelliklerini gösterir. Dönemi itibariyle bütün bunları açığa vurur. Gerici ve saldırgan Çarlık yönetimi acımasızca saldırırken Blagov matematikle uğraşır ve bir okula eğitmen olmaya çalışır. Sürgünden kaçan, mücadele etmek isteyen Bolşevikere karşı çıkar. Mücadele sürecinde yaratılan değerleri yıkmak ve kendinin ne kadar haklı olduğunu göstermekten başka iş yapmaz.

Kitap, işte böyle bir dönemin çarpıcı iki ruh halini ve kişilik çözümlemelerini yansıtır. Pavel'in şahsında devrime devrimci harekete, devrimci değerlere sahip çıkma, zorluklara, olumsuzluklara göğüs germe vardır. Blagov ise kendi bireysel kaygıları ile hareket ederek parti ve mücadeleye karşı çıkar. Devrimci değerleri yadsıyan yılgın, kaçkın tipini yansıtır.

İşte her devrim mücadelesinde, her devrim sürecinde bu iki kişilik çatışması çeşitli karakteristik özellikleriyle kendini gösterir. Biri devrimci kişiliktir. Diğeri ise küçük burjuvazinin yılgın, teslimiyetçi korkak, şaşkın, sağa sola savrulan yıkıp yakmaktan başka iş yapmayan ruh haliyle, zayıf ve inaçsız kişiliğidir.

Bugün yaşadığımız süreç bizim açımızdan da çeşitli zorlukları içeriyor ve ister istemez kişilik sorunu güncelleşiyor. Küçük burjuvazi yakaladığı fırsatı değerlendirerek bütün özlemlerini, karakteristik özelliklerini, çirkinliklerini bencilliklerini ve hatta alçaklıklarını dışa vuruyor. Bir yanda devrimci mücadeleyi bedellere karşın yükseltmeye çalışan devrimci hareket ve yarattığı örnek kişilikler, diğer yanda ise bu dönemin bedellerini ödemekten kaçınan, mücadele önünde ayak bağı oluşturan ve uç biçimiyle de küçük burjuvazinin bir isyan hareketi olan darbecilik ve onun yarattığı, serseri mayın gibi dolaşarak pisliklerini sağa sola bulaştırıp, ortalığı bulandırmak, karıştırmaktan başka işe yaramayan kişilikler. Bütün dertleri güvenli limana sığınmak, kendilerini kurtarmak olunca ortalığı karıştırmak için devrimci mücadelede harcamadıkları enerjiyi bu "iş" için kullanıyorlar. İşlerinin bittiğini, ahlaksızlıklarıyla devrimci hareket içinde mahkum edildiklerini çok iyi biliyorlar. Bir avuç kaldıklarını giderek kaybolup gideceklerini 3-5 ay sonra isimlerinin bile anılmayacağının da bilincindeler. Keskin söylem niyetlerini gizlemeye yetmiyor. Onları bu zavallıca saldırganlığa iten "ne olacağız" korkularından başka bir şey değildir. Yurtdışından yayın postalayarak, devrimciliği bırakmış 3-5 kişiyi keskin darbeci pozlarında dolaştırıp değerlerimize leke sürmeye kalkmakla korkularını yenemeyecekler. Korkuları onları devrimci hareketle teslim olmadıkça ömürleri boyunca bırakmayacak. Bütün kişilik bozukluklarının harmanlandığı darbeciler cephesinden geriye bir yığın pislik ve dökküntüden başka bir şey kalmayacaktır. Örneğin, daha düne kadar "Manukyan'ın çocukları" dediği darbeci şeflerden Hüseyin'e "Hangi çakar güdüsü sana kendini aşağılattı? Madem pirüpaktın, bu zafların hiçbirini taşımıyordun, neden kabullendin? Açıklayamazsın! Çünkü bu kendini yalanlamak olur, çünkü kendini koruma güdüsüyle açıklanabilir böyle bir davranış. Çünkü eleştiriyi kabullenip sa samimi görünüp karşısındakini aldatmak ahlaksızlıktır. Sen o zaafların hepsini taşıyorsun. Hatta oradakinden de fazlasını taşıyorsun. Hırsın, ihtirasın için yapamayacağın şey yoktur." diyen, yalanlarını yüzüne vuran bir kişilik bu tartışmalar sürerken, 3 saatte duygusal ilişkisine kapılıp "ikna" olduktan hemen sonra bu kez de darbecilerle kol kola girip devrimci harekete saldırıya geçmiş, dün söylediklerini unutmuştur. Böylelerinden devrim için kişilikli bir unsur çıkmaz. Hele de duygularını paylaştığı 1992 Ağustos'unda yaptığı özeleştiride mücadeleye yan çizmesini "alçaklık" olarak nitelemiş birisiyse ve şimdi fırsat yakaladığını sanıp devrimci harekete ve önderliğe saldırıya geçen biri pili bitmişse (Söz konusu kişi İlhami'dir, özeleştirisini yayınlıyoruz.) buradan devrimci harekete zarar verme isteğinden başka ne sonuç çıkacaktır. İşte darbecilik bu tür ilişkilere prim vererek kendisine yol açmaya, çıkmaz sokaklarda çıkış bulmaya çalışıyor. Tükenmiş ve bir kısım aldatılmışlardan medet umuyor. Darbecilik devrimci harekette yuvalanmış, kendisini bugünlere kadar gizlemiş kişilik bozukluklarının, küçük burjuva dengesizliğinin somut bir ifadesidir. Şimdi de yaptığı işin altında ezilen, işleri her şeyiyle yüzüne gözüne bulaştıran darbeciler, kendilerini kurtarmak için bulabildikleri herkese darbecilikleri bulaştırmanın çırpınışı içindedirler. Ama bundan sonra sağlıklı tek bir insanı yanlarında bulamayacaklardır. Şimdi eldeki avuçtaki üç beş kişiyi korumak, varlık sürelerini biraz daha uzatmak için enerji harcıyorlar. Yakında bu pisliğe bilerek, bilmeyerek bulaşanların özeleştiri ve açıklamaları altında ezildikçe ezilecek, hiç hareket edemez hale gelecekler. Bozuk kişilikleri devrimci hareket için eğitim aracı olacak, insanlara olumsuz tipler olarak bunlar anlatılacaktır.

Darbecilik öylesine bir ruh hali ve öylesine bir kişilik yaratmıştır ki, 15 yılda devrimci hareketin kan ve can pahasına oluşturduğu tüm değerler, gelenekler ve ahlak anlayışı bir çırpıda yerle bir edilmiş devrimci harekete olmadık zararlar verilmiştir.

Evet, dönem zordur. Devrimci hareketin giderek sınıflar mücadelesinin yükünü daha fazla omuzladığı, dünyaya örnek olacak direniş örnekleri yarattığı bir kesitte bu misyonu kavrayamayan zayıf kişilikler çeşitli biçimlerde kendini dayatmaktadır.

işilik sorunu

bütün değerleri yok etmek istiyorlar. Umutları, devrimci hareketin tökezlemesidir. Çünkü başka kurtuluşları yoktur. Çünkü devrimci hareket kendilerini ezip geçecektir.

Bir Tipleme ya da Kişiliksizlik Örneği

Küçük burjuvazinin sürekli yalpalayan, kaypak, kendine güvensiz ruh hali giderek ahlaksızlığı, ikiyüzlülüğü ve karaktersizliği kendi "kişiliği" haline getirir. Bu kişiliksiz tipler içinde "bir söylediğinin diğerini tutmaması" ya da "bugün söylediğini yarın inkar etmesi", "normal" ve "sıradan" bir davranıştır. Onlar utanmazlar, nasılsa "çalınan her minareye kılıf bulmakta" fazla zorlanmazlar. İnsanın "ar damarı bir kere çatladı mı" artık onun için ahlaksızlı-

ğın, alçalmanın ve yalanın sınırı yoktur. Ancak alçalmakta ısrarlı olanların gidebilecekleri tek yer de "çukurdan" başkası değildir...

Bugün darbeci-komplocu çete için de bu kişiliksizlik örneklerine rastlamak bir istisna değildir. Örneğin şimdilerde keskin darbeci pozlarında ortalarda dolaşan biri daha, 2 Mart 1993 tarihinde önderliğe onay verirken;

"Bu hareket içinde yeniden yaratıldım, büyüdüm, şekillendim. Damarlarımda Devrimci Sol kanı dolaşıyor. Hareketimize, tarihimize, şehitlerimize, değerlerimize, geleneklerimize ve önderliğimize sahip çıkmak bizim karakterimizdir.

(...)

Bir Devrimci Sol kadrosunun taşıdığı sorumluluğun bilincinde olarak ve bütün yüreğimle sunuyorum; yetki sizindir, onay sizindir, güven sizindir..." diyerek "damarlarında Devrimci Sol kanı" dolaştığını yazan, önderliğe her tür yetkiyi veren kişilik, bundan çok değil, bir hafta sonra tam tamına bu yazdıklarını reddediyor ve karşımıza yeni, "yepyeni" bir kişilik olarak çıkıyor.

Peki bu nasıl bir kişiliktir?

Bunları yazarken, önderliğe onay verirken nasıl bir kişilik taşıyordu? Ve hatta o dönem darbecilere karşı söylemde en keskin davranan, "uykuları kaçan", "dövelim, dövelim" diyerek yerinde duramayan bir insanken nasıl oluyor da bu kadar kısa sürede böylesine keskin dönüşler yapabiliyordu? Nasıl oluyor da hararetle kan isterken bir anda "kan" istemekten vazgeçerek, keskin ceza yargıçlığından, ceza kesilmesine karşı bayrak açarak mazlum rolüne giriyordu? Dün karşı çıktıklarına, tavır aldıklarına, bugün yanlarında yer alarak nasıl oluyor da, onlardan daha çok darbeci kesilebiliyordu?

Bu nasıl bir ahlaktır? Bu nasıl bir adalet anlayışıdır? Bu nasıl bir kişiliktir? Ve en önemlisi, devrimciliği bırakmış, hareketi aylarca uğraştırmış, görev yerine gitmemiş bir insanın durumunu bildiği, tanık olduğu ve hatta onun bu durumunu insanlara kendisi anlattığı halde, o insanı nasıl tercih edebiliyordu? Ya da "kaçkınım" diyen birinin peşinden "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla uygun adım yürüyüşe nasıl geçiyordu?

Bırakalım siyasi olmayı, devrimci olmayı, kendine saygısı olan, savundukларına inanan bir insan böylesine dönüşler yapamaz. Kendisini, kişiliğini inkar edemez. Burada kendini, kişiliğini inkar vardır.

Bu ruh hali tam bir çöküşün, inançsızlığın, ahlaksızlığın ve kişiliksizliğin bir ifadesidir. Bırakalım darbeciliği, insani değerlerden bile yoksunluğun itirafıdır.

Böyle bir kişiliğe sahip olanların devrim, sosyalizm, mücadele diye bir kaygılarının olamayacağı açıktır. Hele ki zor dönemleri hiç sevmezler. Onların tercihleri olsa olsa bireysel yaşam kaygıları ve küçük burjuva özlemleri olabilir.

Ele aldığımız bu tip kişiliksizlik, bir çöküş örneğidir. İdeallerini, duygularına ve bencil isteklerine feda etmiştir. Böyle tiplerde kişiliğe, kendine saygı kavramlarına rastlamak mümkün değildir. Böyleleri için varsa yoksa kendi kaygıları, kendi kurdukları küçük dünyaları ve "pembe evleri" vardır. Kısaca bunlar "küçük insanlar"dır.

Onlar dün "önderim", "hareketimizin her harcında, hamurunda payı var", "ülkemizin Ho Chi Minh'i" dediğini, söylediğinin üzerinden çok geçmeden bir kenara fırlatır atar. Her türlü karalama ve spekülasyona girişir. Bir haftada "Bütün yüreğimle sunuyorum, yetki sizindir, onay sizindir, güven sizindir." diye onay verdiği önderliği yıkmaya kalkışır. Hafızasını kaybeden bir insan bile böylesine yüz seksen derece dönüş yapamaz. Psikolojide bile bu hastalıklı duruma isim bulmak güçtür. İşte darbecilik bunu vb. kişilik bozukluklarını teşvik etmiş, bunlar üzerinde oynamaya kalkışmıştır. Bireysel sorunlarını dayatmada küçük burjuva zaaflara yol açmıştır. Darbeciler bu tür tipler için bulunmaz bir nimet haline gelmiştir.

Öyle ki bunlar söylemde çok keskindirler. Yeri geldiğinde çok kolay yalan söyler, hareketi ve kendini aldatırlar. Açık değildirler. Kuralsız davranırlar, kuralsızlıkları kendilerine hatırlatılır; "Biliyorum, kuralları çiğniyorum" diyerek kuralsızlığı meşrulaştırmaya kalkarlar. Var olan çelişkilerini, çatışmalarını hiçbir zaman açmazlar. Kendine saklarlar. Ve yine kimseyi beğenmez, kendini de arzın merkezine koyarlar, görev alan, sorumluluk alan insanlara üstten bakarlar, küçümserler..

Eleştiriye gelemez, burnundan kıl aldırmazlar. Kendilerine değer verilir ama onlar, o değeri ve güveni boşa çıkarmak için her şeyi yaparlar.

İlke, kural, vefa, sevgi, örgütsel ilişki kavramlarından yoksundurlar. Her şeye kendi pencerelerinden bakarlar. Daha düne kadar suçladıkları, yargıladıkları insanlara karşı söylediklerini unutur ve onlarla kol kola dolaşmakta bir sakınca görmezler.

Aynı kişiliktir; darbecilere karşı "tavır aldığı" dönemde suçladığı darbeci şeflerden birisi için 6 sayfalık yazısının sonunda şunları söyleyen:

"... Oysa sen küçük burjuva gururun ve hırsın, kariyer tutkun yüzünden ihanet çizgisine düştün, bataklığa saplandın. O bataktan seni hiç kimse kurtaramaz artık, hatta DK bile. Senin yaşamın DS kadroları için bir eğitim aracı olacaktır, hiç değilse buna sevinebilirsin."

Aynı kişilik bunları yazmasının üstünden fazla değil, haftalar geçmesinden sonra bugün bunları söylediği darbeci şefle kol kola girmiştir. Bundan dolayı da yüzü bile kızarmadan darbecilerin sözcülüğüne bile soyunmuştur. Peki nasıl bir birliktelik olacaktır bu? Düne kadar hain ilan ettiği, hatta cezalandırılması için olmadık biçimler seçtiği bir kimseye, bugün "önder"lik misyonu mu verecektir, önünde secde mi edecektir? Ya da şöyle tipler de vardır: Harekete cezaevinden çıkar çıkmaz sorun üzerine sorun yaratmış, tek taraflı duygusal ilişkisini dayatmaya kalkmış ve bu örnek tip tarafından bu yüzden yerden yere vurulmuş biri, şimdi bu tiple yan yana devrimci harekete açıktan saldırıyor. Sağa-sola haber gönderip, karmakarışık kafasıyla insanların kafasını karıştırıyor. Ama gittikleri her kişiden gerekli cevabı alıyor, işlediği suçlar yüzüne vuruluyor.

Kısaca bu tipler için ölçü yoktur. Bir gecede hain, bir gecede kahraman olabilecek mantık, olsa olsa bu tür kişiliksiz, düşkün insanlarda olabilir.

Devrimci hareket darbeciliği, iktidar çatışmalarının insanları kahraman-hain ikilemine soktuğu anlayışları her zaman mahkum etmiştir. En çok bu durum Çin Komünist Partisi'nde görülmüş ve o yıllarda da mahkum edilmiştir. O gün bunları onaylayanlar, bugün nedense aynı şeyleri yapıyor.

Örneğini verdiğimiz kişiliksizlik olgusu şaşırtıcı olmamalıdır. Devrim, mücadele, ahlak, adalet, kişilik sorunları olmayan, her tarafa eğilip bükülen, güce tapan ve kolay dönemin insanları olan bu tür düşkünlük örnekleri temizlenecektir. Ve bunların yaşamı "DS kadroları için bir eğitim aracı" olacaktır.

Devrimci Sol Kişiliği Yarattık

Devrimci hareket saflarında böylesine soysuz örneklere rastlanması yanında, onlarca soylu, olumlu ve örnek kişilikler de yaratılmıştır. Mücadelenin bugüne taşınmasında, umut olmasında bu soylu örneklerin payı yadsınamaz.

Unutmayalım ki uzun yürüyüşümüz bugüne kolay gelmedi. Ve bu yürüyüş içinde devrimci hareket Devrimci Sol kişiliğini yaratabilmiş, Devrimci Sol kişiliği; her koşulda mücadele edebilen, örgütüne, mücadelesine sahip çıkan bir kişiliktir. Olanaksızı olanaklı kılan, zorluklarını aşmasını bilen, her yerde örgütünü sahiplenen bir kişiliktir.

Bugün devrimci hareket uzun yürüyüşüne bu Devrimci Sol kişiliğiyle devam etmektedir. Bu kişiliğin sayısız örneği, sayısız yol göstericisi vardır.

Devrimci Sol kişiliği denince aklımıza Yusuf Erişti gelir. Yusuf'un şahsında sosyalizmin yaratacağı "yeni insan"ın tüm özellliklerini görmek mümkündür. Çalışkanlık, dürüstlük, kararlılık, bağlılık, tevazu gibi, bir devrimci için sıralanabilecek hemen tüm erdemler onda adeta cisimleşmiştir.

Onda popülizm ve kariyerizm gibi zaafları görmek zordur. Onun için verilen işi yapmak, kararları uygulamak, harekete bağlı kalmak ve her koşulda canı pahasına savunmak esastır.

Devrimci Sol kişiliğinde "Hiçbir Devrimci Sol Savaşçısı Teslim Olmaz" diyen Recai'ler, İbrahim'ler, Avni'ler vardır. Devrimci Sol kişiliğinde Recai Dinçel gibi olgun, ağırbaşlı ve her koşulda hareketi sahiplenme vardır. Kalacak evi dahi olmadığı koşullarda, gece-gündüz koşturan, telefon edecek parasının olmadığı durumda bile hiçbir şeyden yakınmayan, hareketi düşünen bir kişilik vardır. Öyle bir kişiliktir ki bu, yaşamı boyunca devrimci değerlerine, dürüstlüğüne ve ahlakına leke sürdürmemiş, hep devrimci kalmıştır.

Darbecilere ilk cevabı veren ve ilişkilerini kesenlerden biri olması tesadüf değildir. Bu sağlam, hareketi bilen kişiliğin ürünüdür.

Yine Devrimci Sol kişiliği dendiğinde İbrahim Erdoğan akla gelir. Düşmana karşı inatçı ve uzlaşmaz tavrıyla, yoldaşlarına karşı takındığı sıcak ve öğretici tutumu ile hep örnek olmuştur. 20 yılı aşan devrimci yaşamında örnek alınacak pek çok yer vardır. İlkeli ve disiplinli yaşamıyla örnek bir devrimci olmasını bildi hep.

Devrimci Sol kişiliği dendiğinde akla Eda Yüksel gelir. "Cesaretiniz varsa gelin" diyen ve düşmanla çatışan, inançları uğruna tek adım gerilemeyen, mücadelesi için yaşamını koyan bir kişiliktir. Eda ve Taşkın gibi savaşçıları yetiştiren, ölümle yüz yüzeyken bile sakinliğinden hiçbir şey kaybetmeden, yoldaşlarına, önderliğe selam yollayan Sabo gibi devrimci kişilik akla gelir. Bu hareket ilişkilerinden Niyazi Aydın gibi, en zor koşullarda, neredeyse tek kaldığı dönemlerde hareketi ayakta tutmak için gecesini gündüzüne katan insanlar çıkmıştır. Devrimci Sol kişiliği dendiğinde akla Ferda'lar, Hakkı'lar, Veysel'ler gelir. Onların düşman karşısında korkusuzluğu, cesareti ve en zor koşullarda düşmana zarar vermelerindeki yaratıcılığı gelir. Devrimci Sol kişiliği dendiğinde Niyazi'ler, Sabo'lar, Sinan'lar ve onların savaş yönetme ustalıkları, örnek kişilikleri gelir.

Devrimci hareketin tarihinde böyle sayısız örnek, sayısız kişilik vardır. Gelinen noktada devrimci hareket inançlı, mücadeleci bir kişilik yaratabilmiştir. Bugün ulaştığımız nokta, mücadelede geldiğimiz yer bu kişiliğin açıkça ifadesi olmuştur.

Bugün dünyada ve ülkemizde birçok örgüt kendisini tasfiye ederken, uzlaşma kapıları ararken, devrimci hareket daha çok silahlanacaktır. İşte devrimci hareket bu yükselişini yarattığı Devrimci Sol kişiliğine borçludur.

Şehirde, kırda, fabrikada, okulda, gecekondularda, kısaca hayatın tüm alanlarında bu örnek kişiliğin yansımalarını gösterecek ve kişiliğimiz, sözümüz, özlemimizle Türk ve Kürt halklarına örnek ve önder olacağız.

Yarattığımız Devrimci Sol kişiliği bugün kadrolarımıza, taraftarlarımıza, kısaca devrimci hareketin tüm güçlerine ayrı bir güç, güven vermektedir. Ve övünerek söyleyebiliriz ki, bu yarattığımız kişilik, geleceğimizin güvencesi, mücadelemizin garantisi olmaktadır.

Yarattığımız bu kişilik, her tür tasfiyecilik, darbecilik ve isyan hareketi karşısında hareketin güvencesidir. Her şeye rağmen Devrimci Sol'da darbecilik yapamayacak, barınmayacaktır.

Devrimci hareket yarattığı bu kişilikle mücadelesini kesintisiz devam ettirecek ve tüm engelleri aştığı gibi bundan sonra da aşmasını bilecektir. ✪

30 Mart-17 Nisan

Bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanıyor

Bir kez daha binlerce kez söz veriyoruz ki, taşıdığınız bayrak yere düşmeyecek. Anılarınızı, yarattıklarınızı hiç kimse kirletemeyecek. Önümüzdesiniz, bayrağımızsınız. Onurumuz, geleceğimizsiniz. Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak, sürdürdüğümüz geleneğe yenilerini ekleyeceğiz. Sözümüz söz, sizlere devrim armağan edeceğiz.

"Onur duyuyoruz kavganızdan...
Bizden biri olmanızdan onur duyuyoruz...
Onur duyuyoruz bizlere bıraktıklarınızı yaşamaktan
Onur duyuyoruz sizleri anlatmaktan..."

Bir kez daha 30 Mart'ları yaşatmaktan onur duyuyoruz. Gururluyuz, sevinçli, kararlı, azimliyiz. Bildiğimiz yolda yürüyoruz. Yürümeye kararlıyız. Hiçbir güç bizi bu yoldan geri çeviremedi, çevirmeyecek de. Çünkü 30 Mart gibi bir geleneğimiz, 30 Mart gibi bir manifestomuz var. Her şeye rağmen savaşarak, halklarının kurtuluşu için ölümü seve seve göze alanlarımız var. En zor dönemden geçtiğimiz şu günlerde iki silah, 3 bombayla 4.5 saat boyunca düşmanın teslim ol çağrılarına "Devrimci Solcular Teslim Olmaz" sloganlarıyla cevap veren ve çatışan Recai'lerimiz, İbrahim'lerimiz, Avni'lerimiz var. Yüzlerce şehidimize verdiğimiz devrim sözünü yerine getirmek için şehit olmaya hazır, cesaret ve kararlılık örneği savaşanlarımız var. Devrim yürüyüşümüzün durdurulamayacağını şehitlerimizden, savaşan yoldaşlarımızdan öğreniyoruz. Harekete güvenimiz mücadelemize inancımız pekişiyor. Saflarımızda ne paniğe, ne bozguna ne karamsarlığa ne de umutsuzluğa yer var. Olumsuzlukları şehitlerimizin savaştığı değerleri savunarak aşmanın özgüvenine sahibiz.

30 Mart, Türkiye devriminin manifestosudur. 30 Mart etiyle-kemiğiyle Türkiye devrimini düşünenlerin, halklarının kurtuluş düşünü gerçeğe dönüştürmek için çarpışanların, masa başlarında burjuvazinin nabzına göre şerbet vererek değil, elde silah sokaklarda, dağlarda savaşanların; halkı küçümseyip hor görenlerin değil, gücüne ve yaratıcılığına inananların, Türkiye devriminin çıkarları için ölümü göze alabilecek kadar ideolojik-politik ve kişisel güvene sahip olanların; her tür küçük burjuva sapmalarına karşı hareketini, geleneklerini, değerlerini, önderliğini savunan, her koşulda gereklerini yerine getirenlerin manifestosudur. Özgürlüğe hasret olanların, addalet arayanların, onurunu, namusu savunanların, geleceği kurmak için bu yola baş koydum diyenlerin, bu iş boynumun borcu diye haykıranların manifestosudur.

"Duru bir su gibiydiler; tereddütsüz yaşadılar. Namusluydular; namuslu kalmanın ağır bedellerle yürüdüğü yerde sonuna kadar namuslu kalmayı bildiler. Dostlarına dost, düşmanlarına yırtıcı birer kartallıdılar; öfkelerini kınlarına hiç sokmadılar... Kavganın ve savaşın destanını yazdılar."

30 Mart'tan yirmi yıl sonra 17 Nisan destanını yazdık. Devrim manifestomuz daha da zenginleşti ve kökleşti. Her katlıamdan, her darbeden kendini yenileyerek çıkmış, gerçek kimliğine kavuşmuş, savaşan, savaşı öğrenen ve savaşın Türkiye halklarının tek kurtuluş yolu olduğunu gösteren devrimci hareketin manifestosuna güçlü bir halka ekledi 17 Nisan. Onlar çok şeyi yıkıp, çok şeyi yeniden yarattılar. Sosyalizmin bitmediğini gösterirlerken, dalgalandırdıkları bayraklar, duvarlara kanlarıyla yazdıkları inanç, haykırdıkları sloganlar halklarımıza güven düşmanlarımıza darbe oldu. Hiçbir kişisel kaygıya kapılmadan ateşin en önünde, yaşlı genç demeden büyüğünden küçüğüne her işte hem bir militan, hem bir yönetici, hem de bir önder oldular. Halka bağlılık, yoldaşlarına ve hareketine güven onlarla gerçek ifadesini buldu. Ölüm Oruçları, 12 Temmuz'lar, Malatya, Sivas dağlarında yaratılan direnişler, Ankara, Adana destanları dünya devrim tarihinin mücadeleler sayfasında onurlu yerlerini aldılar.

Şehitlerimiz Onurumuzdur

Can bedeli sürdürdüğümüz savaş daha büyük bedelleri omuzlarımıza yıkıyor. Devrimimiz dillerinde sloganlarıyla ölümü

Şehitlerimizin yarattığı geleneklerimizi, onların mirasını geleceğe taşıyacağımıza söz verdik. Bu sözü tutacağımızdan kimsenin şüphesi olmasın.

gülerek kucaklayacak kadar inaçlarını savunanlarla, yeni gelenekler yaratarak büyüyor ve ülkemiz topraklarına sökülemeycek kadar güçlü kökler salıyor. Devrimimiz halklarımız için, devrimciler için ağır bedeller yüklese de, aynı zamanda tüm güzelliklerliyle büyük bir armağan olarak şekilleniyor. Biz bu armağan için daha fazla bedeller ödemeye hazırız. Bunu ödemeye hazır olmayanlar için devrimin değeri bilinemez, ona sahip çıkılamaz ve devrim her zaman güzel b'r gelecek düşü olarak kalır.

Daha çok şehitler vereceğiz. Şehitlerimiz geleceğimizi şekillendiriyor.

Ve bunun için şehitlerimize devrim sözümüz var. Niyazi'lere, İbrahim'lere, Sabo'lara, Sinan'lara, Apo'lara, Haydar'lara, Olcay'lara, Seher'lere... verdiğimiz bu sözü yerine getireceğiz. Bu söz zafer gününe kadar bilincimizde, silahlarımızda, sloganlarımızda, anılarımızda ve her şeyimizde yer edecek ve geleneğimiz bir kez daha kendini gösterecek. Biz söylediğini yapan, yaptığını savunan bir geleneğin insanlarıyız... Bunu onlarca kez kanıtladık. Devrim sözümüzü de tutacağız. Devrimi şehitlerimize, halklarımıza armağan edeceğiz.

Attığımız her adımda halka ve devrime karşı duyduğumuz sorumluluk, aynı zamanda şehitlerimizin bizlere bıraktığı miras karşısında duyduğumuz bir sorumluluktur. Şehitlerimize sahip çıkmak, onların hesabını sormak, onları yaşatmak duygusal bir sorumluluk değildir. Üzerinden atlanmaz tarihsel ve politik bir görevdir. Bugün Türkiye halklarına umut olmuşsak, bu umudun yaratılmasında şehitlerimizin büyük payının olduğu her şeyden daha çok bilinmelidir.

Hiçbir şehidimizi boşuna vermedik. Tarihimiz tanıktır buna. Yüzlerce şehidimiz tanıktır. Halkımız tanıktır. Onların mirasına leke sürmedik, sürmeyeceğiz.

Şehitlerimiz sosyalizm için ölümü seve seve göze alan direnişlerin doruğunda sosyalizmin bayrağını dalgalandıran, dosta düşmana sosyalizmin yaşadığını gösterirken insanlık tanıktır.

12 Eylül gibi karanlık bir dönemi yaşamış Türkiye halklarına devrime ve devrimcilere olan güven yitimini yeniden inşa eden, devrimci hareketi ve mücadeleyi yeniden oligarşinin korkulu rüyası haline getiren, işkencecileri, halk düşmanlarını elini kolunu sallaya sallaya gezemeyecek hale getiren ve devrim için savaşmayı halklarımızın gündemine sokan mihenk taşları olduklarına zaman tanıktır.

Yarattıkları gelenekler'e, ortaya koydukları kararlılık, cesaret ve fedakarlık örnekleriyle her tür dejenerasyona, bireyciliğe, devrimci değerlerin çiğnenmesine karşı barikat olmalarıyla tanıktır.

Yüzlerce şehidimize verdiğimiz devrim sözünü yerine getirmek için savaşı daha da yükselteceğiz.

Bunun için hiçbir zaman, hiçbir yerde ve hiçbir koşulda kıskançlıkla koruduğumuz değerlerimize, ahlakımıza ve şehitlerimize dil uzattırmayacağız.

Bugün şehitlerimize sahip çıkmak daha da bir önem taşıyor. Devrimci hareketin tarihine kara bir leke olarak geçecek olan darbeciler, komplocular sayısız suçlarının yanında şehitlerimize dil uzatarak, en iğrenç spekülasyonlara malzeme yaparak, onları yıpratma, halklarımızın gözünden düşürmeye çalışma suçunu da işlediler. Şehitlerimize karşı işlediler bu suçu, affetmeyeceğiz.

Şimdi şehitlerimizi daha bir bilinçle sahiplenmeliyiz. 30 Mart-17 Nisan günlerinde onları daha iyi anlamak ve anlatmak görevimiz bugün daha da dayatıcıdır. Mahir'leri, Kızıldere'leri bir kez daha anlatmalıyız. Anti-faşist çatışmanın yüzlerce şehidini kavratmalıyız insanlarımıza. Niyazi'leri, Salih'leri, Öztürk'leri, İbrahim'leri, 12 Temmuz'ları, Sabo'ları, Sinan'ları, Fazıl'ları, 17 Nisan'ları, Ferit'leri, Olcay'ları, Eyüphan'ları, Nurhayat'ları, Recai'leri anlatmalıyız halklarımıza. Şehitlerimizin kavgamızdaki payını göstermeli ve yeni yeni Niyazi'leri, Sabo'ları, Sinan'ları yaratmalıyız.

Bir kez daha binlerce kez söz veriyoruz ki, taşıdığınız bayrak asla yere düşmeyecek. Anılarınızı, yarattıklarınızı hiç kimse kirletemeyecek. Önümüzdesiniz, bayrağımızsınız. Onurumuz, geleceğimizsiniz. Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak, sürdürdüğümüz geleneğe yenilerini ekleyecoğiz. Sözümüz söz, sizlere devrim armağan edeceğiz.✪

30 Mart-17 Nisan

Bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanıyor

Bir kez daha binlerce kez söz veriyoruz ki, taşıdığınız bayrak yere düşmeyecek. Anılarınızı, yarattıklarınızı hiç kimse kirletemeyecek. Önümüzdesiniz, bayrağımızsınız. Onurumuz, geleceğimizsiniz. Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak, sürdürdüğümüz geleneğe yenilerini ekleyeceğiz. Sözümüz söz, sizlere devrim armağan edeceğiz.

"Onur duyuyoruz kavganızdan...
Bizden biri olmanızdan onur duyuyoruz...
Onur duyuyoruz bizlere bıraktıklarınızı yaşamaktan
Onur duyuyoruz sizleri anlatmaktan..."

Bir kez daha 30 Mart'ları yaşatmaktan onur duyuyoruz. Gururluyuz, sevinçli, kararlı, azimliyiz. Bildiğimiz yolda yürüyoruz. Yürümeye kararlıyız. Hiçbir güç bizi bu yoldan geri çeviremedi, çevirmeyecek de. Çünkü 30 Mart gibi bir geleneğimiz, 30 Mart gibi bir manifestomuz var. Her şeye rağmen savaşarak, halklarının kurtuluşu için ölümü seve seve göze alanlarımız var. En zor dönemden geçtiğimiz şu günlerde iki silah, 3 bombayla 4.5 saat boyunca düşmanın teslim ol çağrılarına "Devrimci Solcular Teslim Olmaz" sloganlarıyla cevap veren ve çatışan Recai'lerimiz, İbrahim'lerimiz, Avni'lerimiz var. Yüzlerce şehidimize verdiğimiz devrim sözünü yerine getirmek için şehit olmaya hazır, cesaret ve kararlılık örneği savaşanlarımız var. Devrim yürüyüşümüzün durdurulamayacağını şehitlerimizden, savaşan yoldaşlarımızdan öğreniyoruz. Harekete güvenimiz mücadelemize inancımız pekişiyor. Saflarımızda ne paniğe, ne bozguna ne karamsarlığa ne de umutsuzluğa yer var. Olumsuzlukları şehitlerimizin savaştığı değerleri savunarak aşmanın özgüvenine sahibiz.

30 Mart, Türkiye devriminin manifestosudur. 30 Mart etiyle-kemiğiyle Türkiye devrimini düşünenlerin, halklarının kurtuluş düşünü gerçeğe dönüştürmek için çarpışanların, masa başlarında burjuvazinin nabzına göre şerbet vererek değil, elde silah sokaklarda, dağlarda savaşanların; halkı küçümseyip hor görenlerin değil, gücüne ve yaratıcılığına inananların, Türkiye devriminin çıkarları için ölümü göze alabilecek kadar ideolojik-politik ve kişisel güvene sahip olanların; her tür küçük burjuva sapmalarına karşı hareketini, geleneklerini, değerlerini, önderliğini savunan, her koşulda gereklerini yerine getirenlerin manifestosudur. Özgürlüğe hasret olanların, addalet arayanların, onurunu, namusu savunanların, geleceği kurmak için bu yola baş koydum diyenlerin, bu iş boynumun borcu diye haykıranların manifestosudur.

"Duru bir su gibiydiler; tereddütsüz yaşadılar. Namusluydular; namuslu kalmanın ağır bedellerle yürüdüğü yerde sonuna kadar namuslu kalmayı bildiler. Dostlarına dost, düşmanlarına yırtıcı birer kartallıdılar; öfkelerini kınlarına hiç sokmadılar... Kavganın ve savaşın destanını yazdılar."

30 Mart'tan yirmi yıl sonra 17 Nisan destanını yazdık. Devrim manifestomuz daha da zenginleşti ve kökleşti. Her katlıamdan, her darbeden kendini yenileyerek çıkmış, gerçek kimliğine kavuşmuş, savaşan, savaşı öğrenen ve savaşın Türkiye halklarının tek kurtuluş yolu olduğunu gösteren devrimci hareketin manifestosuna güçlü bir halka ekledi 17 Nisan. Onlar çok şeyi yıkıp, çok şeyi yeniden yarattılar. Sosyalizmin bitmediğini gösterirlerken, dalgalandırdıkları bayraklar, duvarlara kanlarıyla yazdıkları inanç, haykırdıkları sloganlar halklarımıza güven düşmanlarımıza darbe oldu. Hiçbir kişisel kaygıya kapılmadan ateşin en önünde, yaşlı genç demeden büyüğünden küçüğüne her işte hem bir militan, hem bir yönetici, hem de bir önder oldular. Halka bağlılık, yoldaşlarına ve hareketine güven onlarla gerçek ifadesini buldu. Ölüm Oruçları, 12 Temmuz'lar, Malatya, Sivas dağlarında yaratılan direnişler, Ankara, Adana destanları dünya devrim tarihinin mücadeleler sayfasında onurlu yerlerini aldılar.

Şehitlerimiz Onurumuzdur

Can bedeli sürdürdüğümüz savaş daha büyük bedelleri omuzlarımıza yıkıyor. Devrimimiz dillerinde sloganlarıyla ölümü

Şehitlerimizin yarattığı geleneklerimizi, onların mirasını geleceğe taşıyacağımıza söz verdik. Bu sözü tutacağımızdan kimsenin şüphesi olmasın.

gülerek kucaklayacak kadar inaçlarını savunanlarla, yeni gelenekler yaratarak büyüyor ve ülkemiz topraklarına sökülemeycek kadar güçlü kökler salıyor. Devrimimiz halklarımız için, devrimciler için ağır bedeller yüklese de, aynı zamanda tüm güzelliklerliyle büyük bir armağan olarak şekilleniyor. Biz bu armağan için daha fazla bedeller ödemeye hazırız. Bunu ödemeye hazır olmayanlar için devrimin değeri bilinemez, ona sahip çıkılamaz ve devrim her zaman güzel b'r gelecek düşü olarak kalır.

Daha çok şehitler vereceğiz. Şehitlerimiz geleceğimizi şekillendiriyor.

Ve bunun için şehitlerimize devrim sözümüz var. Niyazi'lere, İbrahim'lere, Sabo'lara, Sinan'lara, Apo'lara, Haydar'lara, Olcay'lara, Seher'lere... verdiğimiz bu sözü yerine getireceğiz. Bu söz zafer gününe kadar bilincimizde, silahlarımızda, sloganlarımızda, anılarımızda ve her şeyimizde yer edecek ve geleneğimiz bir kez daha kendini gösterecek. Biz söylediğini yapan, yaptığını savunan bir geleneğin insanlarıyız... Bunu onlarca kez kanıtladık. Devrim sözümüzü de tutacağız. Devrimi şehitlerimize, halklarımıza armağan edeceğiz.

Attığımız her adımda halka ve devrime karşı duyduğumuz sorumluluk, aynı zamanda şehitlerimizin bizlere bıraktığı miras karşısında duyduğumuz bir sorumluluktur. Şehitlerimize sahip çıkmak, onların hesabını sormak, onları yaşatmak duygusal bir sorumluluk değildir. Üzerinden atlanmaz tarihsel ve politik bir görevdir. Bugün Türkiye halklarına umut olmuşsak, bu umudun yaratılmasında şehitlerimizin büyük payının olduğu her şeyden daha çok bilinmelidir.

Hiçbir şehidimizi boşuna vermedik. Tarihimiz tanıktır buna. Yüzlerce şehidimiz tanıktır. Halkımız tanıktır. Onların mirasına leke sürmedik, sürmeyeceğiz.

Şehitlerimiz sosyalizm için ölümü seve seve göze alan direnişlerin doruğunda sosyalizmin bayrağını dalgalandıran, dosta düşmana sosyalizmin yaşadığını gösterirken insanlık tanıktır.

12 Eylül gibi karanlık bir dönemi yaşamış Türkiye halklarına devrime ve devrimcilere olan güven yitimini yeniden inşa eden, devrimci hareketi ve mücadeleyi yeniden oligarşinin korkulu rüyası haline getiren, işkencecileri, halk düşmanlarını elini kolunu sallaya sallaya gezemeyecek hale getiren ve devrim için savaşmayı halklarımızın gündemine sokan mihenk taşları olduklarına zaman tanıktır.

Yarattıkları gelenekler'e, ortaya koydukları kararlılık, cesaret ve fedakarlık örnekleriyle her tür dejenerasyona, bireyciliğe, devrimci değerlerin çiğnenmesine karşı barikat olmalarıyla tanıktır.

Yüzlerce şehidimize verdiğimiz devrim sözünü yerine getirmek için savaşı daha da yükselteceğiz.

Bunun için hiçbir zaman, hiçbir yerde ve hiçbir koşulda kıskançlıkla koruduğumuz değerlerimize, ahlakımıza ve şehitlerimize dil uzattırmayacağız.

Bugün şehitlerimize sahip çıkmak daha da bir önem taşıyor. Devrimci hareketin tarihine kara bir leke olarak geçecek olan darbeciler, komplocular sayısız suçlarının yanında şehitlerimize dil uzatarak, en iğrenç spekülasyonlara malzeme yaparak, onları yıpratma, halklarımızın gözünden düşürmeye çalışma suçunu da işlediler. Şehitlerimize karşı işlediler bu suçu, affetmeyeceğiz.

Şimdi şehitlerimizi daha bir bilinçle sahiplenmeliyiz. 30 Mart-17 Nisan günlerinde onları daha iyi anlamak ve anlatmak görevimiz bugün daha da dayatıcıdır. Mahir'leri, Kızıldere'leri bir kez daha anlatmalıyız. Anti-faşist çatışmanın yüzlerce şehidini kavratmalıyız insanlarımıza. Niyazi'leri, Salih'leri, Öztürk'leri, İbrahim'leri, 12 Temmuz'ları, Sabo'ları, Sinan'ları, Fazıl'ları, 17 Nisan'ları, Ferit'leri, Olcay'ları, Eyüphan'ları, Nurhayat'ları, Recai'leri anlatmalıyız halklarımıza. Şehitlerimizin kavgamızdaki payını göstermeli ve yeni yeni Niyazi'leri, Sabo'ları, Sinan'ları yaratmalıyız.

Bir kez daha binlerce kez söz veriyoruz ki, taşıdığınız bayrak asla yere düşmeyecek. Anılarınızı, yarattıklarınızı hiç kimse kirletemeyecek. Önümüzdesiniz, bayrağımızsınız. Onurumuz, geleceğimizsiniz. Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak, sürdürdüğümüz geleneğe yenilerini ekleyecoğiz. Sözümüz söz, sizlere devrim armağan edeceğiz.✪

Bir kez ahlaksızlık ele alınmayagörsün, karalanmadık, çamur atılmadık, inkar edilmedik hiçbir şey kalmaz geride. Devrimci hareketin her organı, birimi, ya da devrimci hareketin misyonunu benimsemiş her kurum darbecilerin spekülasyonlarına, yalanlarına, karalamalarına hedef oldu. Ancak, bu yalan ve demagojiler kısa sürede gerekli olan cevabı aldı. Darbecilik, komploculuk bütün her yerde mahkum edildi.

Önceki sayımızda yayınladığımız ve darbecilere karşı tavır almada önem taşıyan deklarasyonlardan yer darlığı nedeniyle yayınlayamadığımız DEV-GENÇ'in "Suçlusunuz, darbecisiniz ve tarih de öyle yazacak" ve Legal Yayın Organının "Onları mahkum ediyoruz, tarih de mahkum edecektir" başlıklı deklarasyonlarını yayınlıyoruz.

Legal Yayın Organı:

"Onları mahkum ediyoruz tarih de mahkum edecektir"

Yoldaşlara!...

13 Eylül darbesi, devrimci hareketimizin tarihinde kapkara bir lekedir. Bugüne kadar savunageldiğimiz hukukumuz, ahlakımız, kültürümüz ve bunlardan öte iradelerimiz komplocu çete tarafından ayaklar altına alınmış, kirletilmiştir. 15 yıllık tarihimiz boyunca devrimin zorlu yolunda ilerledik. Her türlü güçlüğe göğüs gerdik. Yüzlerce şehit verdik ve onlar üzerine andlar içtik. 12 Eylül karanlığını yaşadık ve direnişlerimizle, ödediğimiz can bedelleriyle bu karanlığı yırttık." "Kökünü kazıdık", "yok ettik", dedikleri noktada yaralarımızı sardık, ayağa kalktık, yürümeye başladık.

Devrimci hareketin atılım sürecinde, 90 Mart kararlarıyla daha hızlı koşmaya başladık. Zafere doğru ilerleyişimizde 12 Temmuz'ları, 17 Nisan'ları yaşadık. Nice önder yoldaşımızı, savaşçılarımızı kendi ellerimizle toprağa verdik. Ama yürüyüşümüzü oligarşinin bu saldırıları durduramadı.

Ve ama işte darbeciler 12 Eylül'ün başaramadığı kadar, 12 Temmuz'un, 17 Nisan'ın veremediği kadar zarar verdiler bu harekete. Umutlarımıza, beklentilerimize karşı "darbe" yaptılar. Bu harekete umut bağlamış, gönül vermiş insanlarımızı hayal kırıklıklarına uğrattılar. Manevi anlamda göğsümüzün orta yerinde bir yara açtılar. Devrimci hareketi bugüne getiren enerjimize, cesaretimize, fedekarlıklarımıza karşı suç işlediler Önderliğe, halka, mücadeleye karşı suç işlediler.

Darbeciler,

Suçlarınız işte bunlar ve bundan dolayı daha başından mahkum ettik sizi ve bundan dolayı sonunda da bağışlamıyoruz. Geleceğimizi karartmak isteyenlerle ortak hiçbir yanımız yoktur. Sizlerle paylaşabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştır artık.

Bizi karalamaya hiç hakkınız yoktu. Utanmazca, yalanlarla, dedikodularla, spekülasyonlarla yaptınız bunu.

Düne kadar birlikte omuzluyorduk mücadeleyi. İşkencelerdeki direnişinizi, mahkemelerde haykıran sesinizi onurumuz sayıyor, onları yazmaktan onur duyuyorduk. Ama suç işlediniz. Hem de büyük bir suç. Ve şimdi aynı cesaretle suçlarınızı yazıyoruz. Bizim için esas olan halkın ve devrimin çıkarlarıdır, mücadeledir, devrimci harekettir. Ve siz artık devrimci hareket için bir hiçsiniz.

Evet, hareketimize kara bir leke sürdüler. Onları mahkum ediyoruz. Tarih de inanıyoruz ki mahkum edecektir. Devrimci hareket önderliğiyle, kadrolarıyla, kendisine gönül vermiş tüm insanlarıyla daha şimdiden bu lekeyi büyük ölçüde temizledi. Hiçbir iz kalmamacasına da silecektir. Ve devrimci hareket, devrim yürüyüşüne, o onurlu yürüyüşüne tüm engelleri aşarak devam edecektir.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ,
GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Legal Yayın Organı Komitesi

Okur mektubu

"Sizler bizi arkamızdan vurdunuz"

Bizler bir bölgeden Devrimci Sol Güçler olarak şunu söylemek istiyoruz. Buradan darbecilere seslenmek istiyoruz.

Bizler tanımadığımız insanlara kapımızı açtık. Onlardan çok şeyler öğrendik. Hem devrimciliği, hem de darbeciliği öğrendik ama bizim yolumuz hareketin yoludur. Biz bu insanlara kapımızı niye açtık. Onlara şunu söylemek istiyoruz. Bizler sizleri tanımazdık ama sizleri evimize aldık. Neyimiz varsa sizinle paylaştık. Ama sizler bizi arkamızdan vurdunuz. Ama bizler ne kişiliğimizden, ne de devrimci onurumuzdan ödün verdik. Sizin bu hareketiniz bizi yolumuzdan döndüremez. Yolumuz hareketin yoludur. Tam tersine daha da güçlü olmak için tüm gücümüzle çalışacağız.

Darbecilere şunu söylemek istiyoruz. Daha yolun başındasınız. Aklınızı başınıza toplayın. Hareketin parasını da geri iade edin. Çünkü insanlar, yani bizler o paraları zor şartlar altında kazanıyoruz. Yemiyoruz, giymiyoruz, içmiyoruz. Niçin? Biz emekçi insanların geleceğe umutla baktığımız, kurtuluşumuzun Devrimci Sol'un elinde olduğunu, ona umut bağlayan insanların parası olan bu parada hiç kimsenin hakkı yoktur. Para, araç ve gereçlerin geri iadesi yapılmalıdır. Yoksa, sizin de 12 Eylül darbecilerinin darbe yaparak, insanların en temel hakkı olan demokratik haklarını gasp etmesinden bir farkınız kalmaz ve bedeli de çok ağırdır.

Buradan, Malatya'da tutsak düşen gerilla komutanlarına selam, bin selam.

YAŞASIN MÜCADELEMİZ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL GÜÇLER!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ!

Sultan Çiftliği'nden Devrimci Sol Güçler

DEV GENÇ:

"Suçlusunuz, darbecisiniz ve tarih de öyle yazacak"

Darbecilere...

23.1.1993

13 Eylül günü, sübjektivizminizin ve ihtirasınızın şekillendirdiği, dünya devrim tarihinde eşine rastlanmayacak bir darbeyle, zor yoluyla önder olmaya kalktınız.

Siyasi cesaretten yoksun ve kendine güveni olmayan küçük burjuvazinin en nihayetinde darbeci bir öz taşıdığını, sınıflar mücadelesi tarihinden öğrenmiştik. Gerçekleştirdiğiniz darbe, partileşmeye doğru daha da yoğun ve acımasız tarzda ezilen küçük burjuva zaafların bataklığa gömülürken gösterdiği son direnişin, son çırpınışın ötesinde bir şey değildir. Devrimci Sol'un tarihi ve ahlakı burjuvazinin her türden direnişini ezip geçme kararlılığına sahiptir. Bu kararlılık karşısında darbecilik ve yarattığı-yaratacağı tahribat mutlaka aşılacaktır. Buna yürekten inanıyoruz. Darbenizi ve sizi tüm öfkemizle lanetliyoruz.

Darbenize "radikal müdahale" demenizi anlayabiliyoruz. Bugüne kadar 'kim darbe yapıp da, yaptığına darbe demiştir ki, siz bunu kabul edesiniz? Her zaman "demokrasiyi, birlik ve bütünlüğü bozanlara karşı kaçınılmaz müdahale" vb. tanımlamalarla ifade edilen darbe, sizde de aynı şekilde tanımlanıp "kaçınılmazdı, zorunluydu" deniliyor. Hiçbir Devrimci Sol kadrosunun kabullenemeyeceği, şaşkınlık ve nefret yaratan darbenizi "kolektivizmi, örgüt içi demokrasiyi, örgütün güvenliğini ve birliğini" kurtarmak adına yaptık diye savunmanızı çok komik ve iğrenç buluyoruz.

Haklılığınıza kendiniz bile inanmadığınız için, ideolojik-siyasal tartışma ile kendinizi kabul ettirip kadroları ikna etme olanağınız olmadığını bildiğiniz için, hiçbir hukuku, adaleti olmayan, kadroları mal yerine koyan darbe yolunu tercih ettiniz. Bizi kirlettiniz. Sizi tebrik ederiz, burjuvazinin katliamlarla beceremediğini becerdiniz. Gerçekten de en alçak sizmişsiniz.

Biz size inanmıyor, sizi meşru görmüyoruz. Sizi darbeniz, kadrolar ve tarih hep birlikte yalanlıyor. Kendinizi tarihin de üzerine görüyor, tarihin yarattığı bir önderi darbenizle yok edebileceğinizi zannediyorsunuz. Politikaları, siyasi karar-öngörü ve talimatları, yönetimi ile yarattıkları ve yaratacakları ile bir önder ya tarih tarafından yaratılır, ya da tarih tarafından yok edilir. Bugün dimdik ayaktaysak, bunu önderimize ve onun şekillendirdiği kadrolarımıza, onun yönettiği savaşta şehit düşen kadro, savaşçı ve komutanlarımıza borçluyuz. Yaratılan geleneklerimiz geleceğimizin garantisi ise bunu, zaafları ezen Dayı'mıza borçluyuz. Ve önderlik önce tarihe, sonra halklara ve bize karşı sorumludur. Onu aklayan tarihtir. Siz ne hakla yargılamaya kalkıyorsunuz. Özeleştirilerinizde ifade ettiğiniz gibi içinizdeki maymunlar ve megalomanyaklığınız buna sebep olsa gerek. Yaptığınız kendinizi yok ettirmektir. Siz bilirsiniz.

Biz sizi meşru görmüyoruz. Sadece sizi değil, yarattığınız suni gündemi ve hareketi çekmek istediğiniz dipsiz kuyuyu da meşru görmüyoruz. Yani siz istiyorsunuz diye önderliği tartışmak gibi bir derdimiz yok. Ama siz istemeseniz de hareket kadroları meşru önderliğinin mutlaka örgütleyeceği tartışmaya katılıp hareketin sorunlarını ve tabii sizin deli saçması iddialarınızı tartışacak. Atılan çamurun tek bir izi kalmayana kadar, tüm sorunlar, tüm sorular kadrolarla gerekirse aylar sürecek bir çabayla tek tek ve daha geniş platformlarda konuşulup, gerçekler gün yüzüne bir kez daha çıkarılacak.

Derdiniz kadroları tartıştırmaktı madem, buyrun önderliğin örgütleyeceği tartışmalara katılın. Size kendinizi ispat fırsatı tanıyor ve tartışmayız diye bir şey söylemiyoruz. Sizi meşru görmek zorundaymışız gibi davranıyorsunuz. Sizde hareketi bölme, parçalama çabaları görüyoruz. Garip bir histeri ve ihtiras kokuyor her tavrınız. İddialarınızın mutlak doğruluğuna ve darbeden başka yolunuz kalmadığına inanmıyorsak, "duygusal" oluyor ve "mürid" ilan ediliyoruz. Siz de hareket oluyorsunuz tabii... "13 Eylül öncesine dönülsün" demeye hakkımız olmadığını "bunu istemek bölünmek demektir" diye ifade ederken bölünmeyi ne kadar da basite alıyorsunuz. Bu "böleriz" tehdidiyle kadroları sokak çetesi mensubu yerine koyup, iradelerini hiçe saymak değil midir? "İşine gelirse, beğenirsen gelirsin yoksa bölünürüz" laflarıyla kendine güvensiz kadroları korkutmayı ve elinizde bulunan gasp ettiğiniz güçle birlik duygularını sömürmeyi mi hesaplıyorsunuz? Biz 13 Eylül öncesi meşru yönetim diyoruz, darbeyi kaldırın diyoruz, siz "eh o zaman bölündük" diyerek biz kadroları hiçe sayıyorsunuz. Aman yanılmayın! Bu hareketi bölebileceğinizi düşünmeyin. Kanımız, canımız pahasına yaratılmıştır ve aynı şekilde savunulup, korunur; unutmayın.

Gasp ettiğiniz her şeyi önderliğe devretmeden, kendinizi kadrolara dayatmanız, önderliği kendi sübjektif niyet ve düşünceleriniz doğrultusunda tüm kadroların en baştan mahkum ederek suçladığı biri gibi görerek 13 Eylül öncesine dönmeyi reddetmeniz suçlarınızı artırdığı gibi kadroların öfkesini de artırıyor.

Bu tavrınız lanetleniyor bilesiniz. Yeterince kirlettiniz bizi, daha ne yapmak istiyorsunuz? Masum havalarında "biz bir şey yapmıyoruz ki, herkes kendi işini yapıyor" lafızlarınızla kimi aldattığınızı zannediyorsunuz? Yalanlarınıza çocuklar güler. Aylarca hepimizi aldattınız, her türlü istihdamı onayladınız, her türlü eylemi yaptırdınız, bütün sırlarımıza vakıf olup, işleyişle ilgili onlarca rapor aldınız. Sizin ne yaptığınızı en iyi kadrolar biliyor, tanıyor. Kendinizi meşru gösterme çabanız boşunadır. Suçlusunuz, darbecisiniz ve tarih sizi öyle yazacak. Kendinize güveniyorsanız, hareketin meşru yönetimine dönüldüğü koşullarda bizimle tartışma garantisini size veriyoruz. Biz sizi değil siz bizi tanımak mecburiyetindesiniz. Koparabildiğimizle böleriz diyorsanız çukursunuz ve çöplükle doldurulmuşsunuz. Bölmeye gücünüz yetmez.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ,
GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
KAHROLSUN DARBECİLİK,
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

DEV-GENÇ

Darbeciler suçludur

Devrimci Sol dergisinin 5. sayısında yer alan "Darbeciler Suçludur" ve "Devrimci Sol'dan Çağrı" başlıklı yazıları yayınlıyoruz.

Darbeciler Devrimci Sol'un önderini tutsak ederek, ona saldırarak, örgüt bünyemizde tahribata yol açarak, örgütümüzün temel işleyiş kurallarını, hukukunu, geleneklerini ihlal ederek, örgüte maddi-manevi zararlar vererek örgütümüze karşı suç işlemişlerdir.

Halkın devrim yürüyüşünü, sınırlı bir kesit için de olsa sekteye uğratarak, mücadeleyi gerileterek, kitlelerin devrime, devrimci harekete, devrimcilere olan güvenini zedeleyerek halka ve devrime karşı suç işlemişlerdir.

13 Eylül sabahı işledikleri darbe suçu, komplo kurmak, hizipçilik yapmak suçunu işlediklerinin de itirafı olmuştur.

Darbeciler suçludur.

1- Hizip kurmak, önderliği ele geçirmek için gizlice bir araya gelmek, zaman kollamak ve planlar oluşturmak; bu suça üste bulunan insanları da ortak etmek.
2- 13 Eylül 1992 günü, hareketimizin önderi Dursun Karataş banyodan çıkarken üzerine atlayıp tutuklamak ve aşağılamak; havasız, ışıksız bir bodruma kilitlemek; saldırarak ağzını bağlamak, sağlığını tehlikeye sokmak.
3- Darbe yapıp örgütümüzün gizli bilgilerine, sırlarına zorla sahip olmak; örgüt arşivi, belgeler, mal varlığı ve silahlarına el koymak.
4- Yönetimi gasp edip kadrolarımıza "önder hasta" vb. diyerek hile ve yalanla kadroları aldatmak, ilişkileri sürdürmek ve yetkileri'meşrulukları olmadığı halde kararlar almak.
5- Yönetime el koydukları süre içinde operasyon ve katliamlara neden olarak hareketi geriletmek, eylem yapamayacak hale getirmek.
6- Yayın organlarına müdahale ederek, darbeciliklerine meşru zemin oluşturacak yanlı görüşleri kadrolara empoze etmek.
7- Darbecilik suçunun sorumluluğundan kurtulmanın telaşıyla dedikodu, yalan üzerine şekillenen spekülatif bir ortam yaratmak; bu ortamda sorumsuzca hareketin sırlarını deşifre etmek.
8- Hareket olanaklarını, kurumlaşmalarını, kitle ilişkilerini hiçbir kural gözetmeksizin kullanmak, ilişkileri iç içe sokarak her yerde "konum" açıklayarak ilişkileri deşifre etmek; operasyonlara ve tutuklanmalara yol açmak.
9- Devrimci hareketi tasfiye etmeye, bölmeye çalışmak; hareketi düşman karşısında zayıflatmak; prestijinin sarsılmasına neden olmak; hareketin talimatlarına uymamak.
10- Devrimci Sol Dergisi'ni, hareketin kasasını, silah depolarını gaspetmek; bütün bunları kendi başına hiçbir yetkisi, meşruiyeti olmaksızın sorumsuzca darbeci-tasfiyeci amaçları için kullanmak; ve düşmana kaptırmak.

İstanbul'da çökertilen Dev-Sol'un iki haşlık... Dev-Sol'un silah deposu bulundu
İh. lider Dursun Karataş ürg.
ALMANYA'DA ÇATIŞTILAR
Dev-Solcula... kanlı bıçaklı
DEV-SOL İkbash örgüt
İki baş Dev-Sol'u böldü
Dev-Sol'da kavga
...anlı eylemler önlendi
Dev-Sol'un beynine darbe
Şok eden cephane
KARATAŞ'TAN KOPTULAR
Açıklamada, 'Haydar' kod adlı Ya... gan'ın 1989 yılında Bayrampaşa Ceza...

Suç ve Ceza

Hareketimizin çeşitli yazılarında belirtilen ve darbecilerin suçlarına denk düşen ceza maddeleri:

★ Mart 1990 Kararları diye bilinen "Komiteler, Hücreler ve Silahlı Ekipler İşlerlik ve Bazı Kurallar" yazısının "UYARILAR" bölümünde;

"...

★ operasyona ve deşifre etmeye neden olma,

★ Örgüt kararlarını uygulamama,

★ Örgütün mal varlığını ve prestijini kendi çıkarları için kullanma,

★ Örgütten ilişkileri gizleme,

★ Hizipçilik, komploculuk, hareket aleyhine çalışma,

★ Yetkilerini aşarak eylem kararları alma ve örgütü riske sokma,

....

ağır suçtur. Suçlar karşısında ölüm, ihraç, geçici ihraç, uyarı, üye adaylığından düşürme vb. cezalar uygulanır."

Şubat 1990'da "Geçici SDB'ler Organizasyonu İçin Asgari Kurallar ve İşlerlik" yazısında;

"...kural dışı hareket etme, hareketin talimatlarına uymama, hizipçilik vb. davranışlar suçtur. Cezalar suçun niteliğine, işleniş biçimine, harekete verdiği zarara ve ilkelerimize göre ihtar, geçici uzaklaştırma, konum indirme, alt bir konumda yeniden deneme, sürekli uzaklaştırma ve ölüm cezaları şeklinde olup, hareketin kararı ile gerçekleşir."

AÇIKLAMA

Tuğrul Özbek'in adı uzun süre kayıplarla birlikte anıldı. Şimdi ise bir hain olarak dolaşıyor.

Devrimci Sol tarafından 26 Mart'ta yayınlanan 55 No'lu Haber Bülteni'nde "11 Ekim 1992' de kaybolduğu açıklanan Tuğrul Özbek'in İstanbul Terörle Mücadele Şubesi'nce gözaltına alındığı ve polisle işbirliği yaptığının açıklığa kavuştuğu" belirtildi.

Tuğrul Özbek'in adı uzun süre "kayıp"larla birlikte anıldı. Tuğrul Özbek'in 10 Ekim'de bir çay bahçesinden polis tarafında gözaltına alındığı, avukatların ve gazetemizin yaptığı araştırmalar sonucu kesinleşmişti. Ancak polis onun gözaltına alındığını kabul etmedi.

Özbek'in gözaltına alındıktan sonra poliste "çözüldüğü" devrimci hareket tarafından kısa sürede öğrenildi. Hemen yakalandığı gün İstanbul Acıbadem'de Devrimci Sol savaşçısı Sultan Canik'in kaldığı yeri göstermiş ve onun katledilmesine neden olmuştu.

Özbek hakkındaki kuşkular bir süre önce onun çeşitli yerlerde görülmesiyle kesinlik kazandı. Kontrgerilla devrimci mücadele karşısında yeni taktiklere başvuruyor. Bu da onlardan birdir. Mücadelede kahramanlar olduğu gibi hainler de çıkıyor, çıkacaktır. Ancak ne hainler, ne de kontrgerillanın pişmanlar, hainler yaratmaya dönük politikası devrimci gelişmeyi engelleyemeyecektir.

Hainler karşısında gösterilecek duyarlılık ve uyanıklık onların verebilecekleri zararları asgariye indirecektir.

Hemen belirtmelidir ki, diğer "kayıp"larımızla ilgili böylesi bir kuşkunun zerresi yoktur ve olmamalıdır. Kayıp yoldaşlarımızın tüm ilişkileri, bildikleri tüm yerlere hiçbir zarar gelmemiştir. Onlar direnmiş ve direnişlerini yenemeyen düşman tarafından katledilmişlerdir.

UYARI

Ali Kırlangıç (Kenan) 6 Mart'ta İstanbul'da gözaltına alındı. Aynı operasyon çerçevesinde gözaltına alınan 24 kişinin isimleri polis tarafından açıklanırken Ali Kırlangıç'ın ismi açıklanmadı. Ve polis bugüne değin onu gözaltına aldığını kabul etmedi. Darbecilerle birlikte olan ve gözaltına alınıncaya kadar darbecilerle birlikte faaliyet yürüten Ali Kırlangıç gözaltına alındıktan sonra polisle işbirliği yaparak bildiği ilişkileri, bilgileri polise verdi. Bunun dışında durumu bilinmemektedir. Hareketimize, ilişkilerimize verebileceği zararların engellenmesi anlamında dikkatli olunmalıdır.

Devrimci Sol'dan Çağrı

Devrimci Sol'un kadroları, savaşçıları ve taraftarlarına!

Hareketimizde bir "darbe" olayı yaşanmıştır. Komplocu çete aylarca bu durumu gizleyerek örgütü yönetmiş, birim sorumlularımıza, komitelerimize talimatlar yollamış, insanlarımıza meşruiyetini hiçbir yerden almayan görevler vermiş, insanlarımız hareket ilişkileri ve hiyerarşisi dışında yönlendirilmişlerdir.

Bu olayın tahribatları, ilişkilerde yarattığı yanlışlıklara ek olarak, darbeciliğe müdahale ve sorunu çözme sürecinde de ilişkilerde kopukluklar, aksaklıklar yaşanmıştır.

Hareketimiz darbecilik-tasfiyecilik engelini aşmıştır. Şimdi bu olayın yol açtığı tahribatları gidermek, bu olaydan şu ya da bu biçimde etkilenen ilişkileri yeniden düzenlemek gibi bir görevimiz var önümüzde.

Bu süreçte hareketle ilişkisi kopanlar; darbeciler tarafından aldatılarak "hareket adına" görüntüsüyle görev verilen, istihdam edilenler; darbecilere yetersizlikleri sonucu alet olanlar; darbeci demagojilerle güvenlerinin sarsılması, kafalarının bulanması sonucu kendini geriye çekenler; derhal hareketle bağ kurmalıdırlar.

Bu arkadaşlar bağ kurdukları noktada yaşadıkları süreci harekete rapor edip hareketin talimatları çerçevesinde davranmalı, meşru yönetimin vereceği görevleri beklemelidirler.

Süreç devrimciliğin, Devrimci Solculuğun sınandığı bir süreçtir.

Devrimci Solcuların yeri Devrimci Sol'un meşru ilişkiler ağıdır.

Eksikliklerimizi, yalpalamalarımızı aşmada cesur olalım, hareketimize güvenelim.

Darbeciler kendilerini anlatıyor

Aşağıda yayınladığımız Haydar, Hüseyin ve Süleyman'a ait özeleştiri metinleri ile Haydar'ın "önderliğe onay belgesi" Devrimci Sol dergisinin 5. sayısından alınmıştır.

Özeleştiri mekanizması küçük burjuvazinin elinde bir "günah çıkarma"ya dönüşebiliyor.

Darbe şeflerinin yakın dönemde çeşitli vesilelerle hareketimize sundukları özeleştirileri ve darbe şefinin "önderliğe onay belgesi"ni yayınlıyoruz

Bu özeleştiriler ve onay yazısı gerçekten de bir ibret belgesi olarak okunmalıdır.

Darbeciler, darbeden kısa süre önce yazdıkları bu satırlar için şimdi ne diyeceklerdir? Kimilerinin yaptığı gibi "baskı altında yazdık" mı diyecekler? Hangi yüzle? Ki böylesi bir gerekçe yalnız ve yalnız bir kişiliksizliği, karakter zayıflığını ortaya koymuş olmaz mı?

Bu özeleştirileri "bakın, onların ne kadar eksiklikleri vardı" demek için yayınlamıyoruz. Onlara bu eksikliklerine rağmen olumlu yanları esas alınarak, dönüştürme düşüncesiyle çeşitli alanlarda görevler, sorumluluklar verilmiştir. Özeleştirileri yayınlıyoruz. Çünkü gelinen noktada bu özeleştiriler hem bir ibret belgesi olması açısından ve hem de örgütümüzün kadro politikasının görülmesi açısından bilinmeli diye düşünüyoruz. Bu nasıl "kadrolara güvensizlik"tir ki, bu nasıl "kadrolara şans tanımama" kadroları harcama"dır ki bu insanlara, özellikle de darbe şefine o görevler verilebilmiştir.

Bu hareket insanlarına sonsuz değer vermiştir. Eksikliklerini, zaaflarını aşmaları için şans tanımada, olanaklar sunmada cömert olmuştur. Ve bu hareket anlayışını "herkes değerlidir, ama hiç kimse vazgeçilmez değildir" diyerek formüle etmiştir. İşte kavranması gereken halka burasıdır.

Hareketimiz içinde böylesine bir "darbe"nin ortaya çıkması "kadrolara güven", "onlara şans tanıma" politikamızı değiştirmeyecektir. Tersine bu süreçle birlikte safrasını atmış, bir "arınma" yaşamış bir hareket olarak "güven" politikası daha tereddütsüz uygulanacaktır.

Evet bu belgeler dikkatle okunmalıdır. Belgeler darbecilerin ve darbeciliğin daha iyi çözümlenmesini sağlayacaktır.

HAYDAR:

Küçük burjuva gurur ve bu anlamda da ortaya çıkan "ben" sorununun farkındayım.

"Bugünkü konuşmadan hemen sonra yazıyorum. Bugünkü ilişkilerimizde de halen, geçen yılki olayın temel belirleyici olduğunu bu denli sanmıyordum. Daha önce de çeşitli vesilelerle belirttiğim gibi sorunun esas olarak çözülme sürecine girdiğini ve süreç içersinde tamamen ortadan kalkacağını, bu sürecin de açık olarak benim çabalarımla aşılacağını sanıyordum. Kendimi buna motive etmiştim ve süreçten adım gibi emindim. Özeleştiri yazısında bu konuya özel olarak değinmedim. Bunun dışında özeleştiri yazısının ne anlama geleceği konusunda da zorlandım ve sonunda genel anlamda bir yazı yazdım.

Bugünkü konuşmadan bir kez daha anladım ki, konuşulmaya ihtiyaç olan çok nokta var. Halen daha en küçük bir olumsuz algılamadan sonra başa dönülebiliniyor. Gelinen noktada "Halen daha direniliyor" olarak nitelendirilmek acı veriyor. (Her şeyden önce hareket ilişkilerin[in] köklü bir şekilde yeniden tarandığı bir dönemde benim 'sorunlu' olarak nitelendirilmem veya ben bazı şeyleri yazarken kendimi yanlış anlaşılıyorum psikolojisinde görmek de -bu sözcükleri kullanmak istemiyorum ama- acı veriyor.)

Son olaydan sonra birkaç kez konuştuk. (Aslında olay patlak vermeden önce de aynı şekilde konuşuyorduk.) Anlayış olarak hiç de duvarlar olmadığı ortaya çıkıyordu ama sanki pratikte duvarlar varmış gibi davranılabiliniyordu.

Ben sorunun çıkmasında, o boyuta gelmesinde kendi tavrımın ne anlama geldiğini ifade etmekten kaçınmadım. Esas olarak önemli olan, sübjektivizme düşmeden (Söz konusu son özeleştiri yazısında da belirtmiş olmalıyım) davranması gereken, olaya çok yönlü bakması gerekenin, yaptığımız tavrın sonuçlarının hareket tarafından olumsuzluk yaratacağını tespit edebilen ben olmalıydım, biz olmalıydık.

Ama bunları söylemenin yetmeyeceğini, yetmemesi gerektiğini sanıyorum. Kim olursak olalım, olayın nedeni tarafımızda saklı olan bir maddi nedene bağlıysa bu maddi nedenin gerçek değişimi pratikte olacaktı. Bu anlamda gözleme tabi tutulacağımı, tutulmam gerektiğini düşünüyorum.

Şöyle düşünelim: Bir olayda, o günde ortaya çıkan iki anlayıştan biri esas olarak yanlışlığı kabul ediyorsa ve bu yanlışlığı aşacağını söylüyorsa, bunun bir süreç sonucunda anlam bulmasından daha doğal ne olabilir? Bırakalım benim böyle düşünmemi, benden bu şekilde bir tavır beklendiğini kavrayarak süreç konusunda kendimi motive ettim.

Yoksa kişisel gurur meselesi yaptığım için, ifadelendirmekten kaçındığım değerlendirmesi[nin] her şeyi açıkladığını sanmıyorum...

Şu veya bu şekilde olayın maddi temellerini bizzat sana, olaydan haberdar olan insanlara pratik tavırlarımla, sözlü ifadelerimle ve düzeltmeye çalıştığım hareketlerimle ve de iradi davranarak yönlendirmeye çalıştığım süreçle çeşitli kereler ortaya koymuşumdur, ifade etmişimdir. Olayın maddi temellerinden hiçbir zaman korkmadım, korkmamaya çalıştım, sadece ve sadece mücadele ediyorum.

Küçük burjuva gurur ve bu anlamda da ortaya çıkan "ben" sorununun farkındayım. Son bir yıldır önemli bir boyutta olduğunun son olayla birlikte daha da farkına vardığım, geçmişte kendimi bu yanımla birlikte var ettiğim, devrimci kişiliğimi şekillendirdiğimin daha çok farkındayım.

Benim anlatamadığım, bu olayın tamamen devrimci kişiliğimi yönlendiriyor olamması. Son olayı da bu maddi temelin dışında görmemek lazım. Kendimi hiçbir zaman dört dörtlük bir insan, megalomani bir haleti ruhiyenin şu veya bu şekilde etkisi altında bir insan olarak görmüyorum. Hatasız, zaafsız bir insanın olması, hele bu insanın devrimci olduğunu iddia etmesi mümkün değildir. Devrimci, politik bir insan, sürecin önünde bir insandır. Yaşamı diyalektik olarak sürekli devinim içerisindeyse, bir devrimcinin, bir politik insanın kendini sürekli geliştirmek zorunda olduğunu bilmemesi mümkün değildir. **Benim bu hareket içerisinde konum sorunum olamaz. Konum sorunu ancak kendine güvenmeyen, bulunduğu konumu, görevleri hak etmeyen, görevlerini yerine getirmekten korkan vs. birisi için söz konusu olabilir.**

Her zaman olduğu gibi yine söylüyorum, ben örgütsel ilişki süreciyle devrimci oldum ve her zaman devrimci örütlülüğü, ülkemiz koşullarında M-L örgütlenmeyi **ve hareketimiz gerçekliğini, birbirine inanmış, her koşulda birbirine sırtını güvenle çevirebilen, ortak bir mücadele ruhuyla şekillenmiş, çelik çekirdek ve etrafını çevreleyen zırh olarak kavradım, kavratmaya çalıştım.**

Ve onun için dedim ki, süreç adamı olarak, hiçbir görevden kaçmayan biri olarak, eksik ve zaaflarımla birlikte şekillendirmeye açık bir insanım. Yani bir başka ifadeyle, eksik ve zaaflarımdan ben korkmuyorum, aynı şekilde korkulmamalıdır.

'88'in ortalarında bir araya geldiğimizde o zamana kadar etkilendiğimiz birçok düşünce yapılarının, hareket tarzlarının şu veya bu şekilde bir çatışma yaratacağını hepimiz görüyorduk. Bu konuda da esas olarak seninle diğer arkadaşlar arasında cereyan edeceğini sanıyordum. Bu kanıya nereden varıyordum? Tabii bugün her şeyi sonuçtan değerlendiriyoruz ama o gün kendimden fazlasıyla emin davrandığım da görülüyor. Bir kere kendimi sana daha yakın sanıyordum, bu yakınlığımı sen de bana karşı daha farklı olarak gösteriyordun. İkincisi; kendimi radikal biri olarak görüyordum. Sürecin etkilerinin bende olumsuz bir sonuç yaratamayacağını sanıyordum veya öyle görüyordum.

Kendimi abartmıştım... Hep aksi yönde motive olduğumuz, insanları motive ettiğimiz için **temelde yanlış hareketlerimin, mücadele edilmesi gereken hareketlerimin olmadığına belki de olamayacağına inanmıştım.** Aslında o güne kadar eleştiri-özeleştiri süreci pratikte hep kendi eksikliklerini görebilmekabul etme ve düzeltmeye çalışma olarak gerçekleşebilmişti. Sürecin özelliği olarak ciddi eleştiri süreçlerinin dışında kalmıştık, hızlı bir devrimci süreç, devrimci yöneticilik, sadece görevleri yerine getirmekle özdeşleşmiş, sürecin hep ilerlediği sanılmış, biraz karikatürize olabilir ama anadan doğma yönetici sıfatlarla yoğrulmuştuk sanki!

Eleştirilecek yanlarım vardı, teorik olarak mümkün görünüyordu ama sadece o kadar. Pratikte eleştirel ilişkilerin dışında tutma anlayışı ve giderek tepkiselliik...

Nereden kaynaklanıyordu? Tabii ki kişinin kendi içindeki mayasından kaynaklanıyordu...

Yalnız burada paradoks olan bir olgu var bence... Bizim gibi insanlar (veya sorun ben olduğuma göre bundan sonra hep ben söylemi kullanayım) yani esas olarak potansiyel özleri ile devrimci olmuş, her koşulda devrimci niteliğini korumuş, çevresinden bu niteliğiyle itibar görmüş, belli yeteneklerile varolmuş ama onu abartarak sonsuz kılmış, bir yanıyla da şimdiye kadar hep pohpohlanmış birinin maymunu kabul etmesi değil de, onu o şekliyle görmesi kolay olmamıştır, olamıyor.

Aslında korktuğumu sanmıyorum. Sahip olduğum devrimci nitelikler maymunu yenmeye yeter nitelikler ama korktuğum belki bir olay vardı. Devrimciliğime halel gelebilmesi. Galiba 'ben' sorunu bu noktada boy vermeye başlamıştı.

Başlangıçtaki eleştirilerden kendimi uzak görmüştüm. Ben de onlarla mücadele ediyorum sanıyormuşum. Ne zaman oklar bana da yönelince, galiba kendi kendime nereden çıktı bunlar, bana da mı demişim.

Gurur meselesi doğru. Herkesin bir gururu vardır, olmalıdır. Ama örgütsel gurur, devrimin çıkarlarının gururu, devrimci fedakarlığın gururu her şeyden önde olmalıdır, olmalıydı.

Ve dolayısıyla **eleştiriler tarafımdan basit olarak ele alındı, tepkiselik duvarına çarparak, içerdeki maymuna ulaşmadan geri döndü, savunma psikolojisini doğurdu; karşı eleştiriyi yarattı.**

Daha önce bir S ile, başkası ile sürekli çatışan kişi olarak ben, eleştirileri tepkiyle algılayarak sürece eleştirel bakma anlayışının dışında kalmıştım. Eleştiriler sert gelmeye başlamıştı, yöntem yanlışlığını keşfetmiştim. (sanki yeni olan bir şey vardı) Galiba, daha radikal olacağıma, yumuşak davranmanın doğru olacağına savunma içgüdümle ulaşmıştım.

Ve ardı sıra eleştirel basıtlık... Artık sorun benim açımdan bir misyon adamı olarak senin yanında varlığımı ikame ettirmek değil de, kendimi savunma ve böylece kendi kendimi doğru yaptığıma inandırma.

Nasıl mı? Statükoculuk mu söz konusu, hayır. Sıradan bir insan gibi, hayır. Benim yaşantım statükoculuk olamaz. Bu statüko ise sende de statü arama ve bulmaya götürdü.

Popülizm mi, olur mu, o zaman devrimci kişiliğimiz nerede kalacaktı, yoksa buna mı halel geliyor veya getiriliyor. O zaman senin yaptığın ben merkezcilik ▶

değil mi?..

Aynı şekilde diğer eleştiriler ve dolayısıyla şekillenen süreç...

Peki o zaman sübjektif miydim?.. Bence değil. Yani objektif olarak bir sübjektivizmin içindeydim ama sübjektivizm değil... Burada bir paradoks var gibi ama değil. Paradoks gibi görünen olgunun içinde bir diyalektik yatıyor. Sorun bu diyalektiği yakalayabilmem. (Teoride değil, pratikte...) Ben yakalayamamıştım.

Halbuki cezaevi sürecinde (veya genelinde) hep mücadele ettiğimi sandığın (ve ettim de) statükoculuk, popülizm, liberalizm vs. olguları bende de gizli yaralar açmıştır. Bunları gördüğüm zaman pekala birlikte mücadele edebileceğim, bu ne konumuna, ne kişiliğime halel getirmeyecekti.

Aslında küçük burjuva gurur ve 'ben' duygusu derin yaralar açıyordu. Hep doğru yapma, sübjektif biri olamam kaygısı, içgüdüsel savunmayı şekillendiriyordu. Popülizm mi? Hayır ben popülist biri olamam, eğer böyleyse ben konumumu, temsilciliği vs. bırakayım. Bunu söylerken o gün samimi olduğumu bugün de biliyorum ve hissediyorum. **Aslında olay bir kendi kendini tatmin, öyle olmadığını ispat sevdasından öteye geçen bir olay değildi.** Halbuki benim gibi popüler konum içerisinde olan (şu veya bu şekilde tabii) nesnelliğin bu durumu körüklemeye devam ettiği koşullarda bunları çok doğal karşılayıp insanların (A'dan Z'ye kadar) benim her hareketimde hep bunu arayacaklarını, bunun baskılanmasına hiç gerek olmadığını, popülist olmadığımı ispat etmenin bile yersiz olduğunu, popülizmin beni yönlendirmeye başladığı noktada zaten popülizme karşı cephe açmış bir harekette o noktada fazla bulunamayacağımın bilincinde ve misyonunda biri olarak davranmalıydım.

Ben ne yaptım, bana popülist özellikler mi yakıştırılmaya çalışıldı. O zaman ben konumumdan ayrılayım, temsilciliği bırakayım, bu da olmuyorsa kendimi geri çekeyim, başkaları o görevleri yapsın, cezaevinde oportünist biri birinci temsilci olarak ön plana çıksın vs. vs...

Statükoculuk mu, hayır yapılması gereken açık. Herkeste, her birimizde olabileceği gibi gocunmadan kendimle mücadele ederken, yine eskisi gibi statükoculuğa karşı misyonunun adamı olarak statükoculuğa karşı mahkum edici bir söylem tuttur, insanlara karşı başka. Ben öyle biri değilim tavrında olmayarak insanları eleştirdiğin için sana karşı alınmalarından çekinmeden davranmalıydım.

Veya oportünizme karşı radikal davranılmıyordu eleştirisi karşısında karşı tarafta eksiklikler arama anlayışına kapılmamalıydım ve kendimi benim oportünizmle hiçbir birlikteliğim olmamışımdır; her zaan bir hareket adamı olmuşum, oportünizm beni sevmez veya beni iyi adam olarak vs. ayırmaz savunma güdüsüne kapılarak kendimi tatmin etme sıradanlığı yaşamamalıydım. Oportünizm için her zaman (özellikle temsilciliğim sırasında) hedef adam oldum, o konuda dayı eksik mi düşünüyor varsın düşünsün, hemen istisnasız hepimizin zaman zaman bekleneni gösterememe durumu da bir bütün olarak yalnızlık duygusunu yaratmıştır. Benim yapmam gereken hayır, ben seninle oluyorum, oldum değil, bu konuda başka insanları motive edecek bir ruh halinde olmalıydım ve bunu her an göstermeliydim. **Bunu bir örgütsel bilinç, harekete sahip çıkma bilinci, önderliği yaşatma bilinci, yani kısacası tarihsel bilinçle yapmalıydım.**

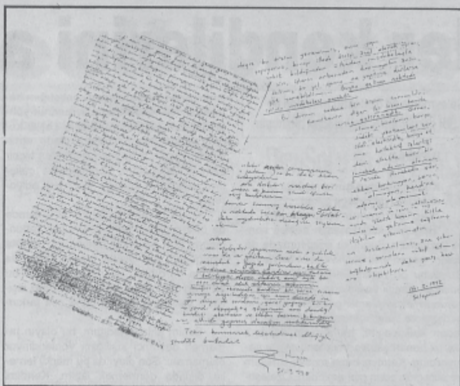

Bunları tespit etmek benim için yeni bir şey mi? Sanmıyorum ve diyorum ki bunları olaydan sonra şu veya bu şekilde ifade ettim. Hatta bu denli olmasa da olaydan önceki çeşitli konuşmalarda, olay günkü konuşmada, seninle, arkadaşlarla tek tek konuşmalarda ve yazıda (dışarıya yazdığım yazıda) kendimi ifade etmeye çalışmıştım.

Evet, her şeyi bir yanlışlıkla, hatayla açıkladığımı sanmıyorum. Dün de, bugün de devrime, harekete ve kendime saygımın samimiyetinden bir şey kaybetmedim diyorsam bu maddi temelleri o gün niye göremedim.

Bence açıkladığım sürecin gelişimi nesnellik taşıyor. Burada ortaya çıkan nokta; biz sıradan insanlar mıyız, kendiliğinden veya bizim dışımızdaki etmenler ne bileyim tepkilerimiz, içgüdülerimiz, savunmalarımız ne kadar güçlü ki benim gibi politik bir insanı yönlendirmede, olumsuzluğun maddi temelini gizlemede belirleyicilik kazanıyor?

Bilemiyorum, başka ne tür maddi temeller var? Bunun verileri nelerdir?

Ben içimde saklı kalabilen maymunu bilinçli olarak gizlemedim. Yani devrimci niteliğim dışındaki bir çıkarım için saklamadım. Olabileceğini kabul edemedim, kendime yakıştıramadım **küçük burjuva benliğim bunu açığa çıkartmakta engel teşkil etmiştir.**

Aksi ne olabilir. Maymundan korkuyordum, onun için sakladım. Hayır, dün de devrimci kişiliğim, devrimci niteliğim, hareketin adamı olma misyonu, hiçbir görevden kaçmama, niteliklerine karşı ideallerim, heyecanım ve saflığım dün de bugün de devam ediyor.

Devrimci sürecimin gelişimi kendimi hatasız kılma, hatasız kabul ettirme anlayışını mekanikleştirip, fetişleştirmiştir. Sonuçta belki de halen daha tam anlamıyla farkında olamadığım olumsuz bir özellik veya özelliklere sahip olma korkusu bende en büyük olumsuzluk olarak ortaya çıkmıştır.

Ve bu korkuyu şekillendiren küçük burjuva gurur ve ben maymunu bunlarla anlam kazanabilmektedir.

Aksi hangi hesap beni yönlendirebilir. Objektif kriterler aramak-bulmak zorundayız.

Sana karşı bir konum hesabım mı?.. Söyleyecek tek kelime yok çünkü, her vesileyle senin misyonunun, hareketimiz için önemi, benim için önemi konusunda ilgili her olayda ve de söz konusu olay çerçevesinde her vesileyle söylemişimdir.

Bir kez daha söylüyorum, hareket içerisinde sana karşı kendimi hiçbir zaman uzağında görmedim, görmüyorum. (aksi ifademi kimse iddia edemez) Seni en iyi anlayan biri olduğumu yine iddia ediyorum. Sorun benim motive olmamdaki kopukluk ve senin benim üzerimdeki etkini çekmenin boşluğu var halen.

Hatasız biri olarak mı görüyorum seni, hayır. Benim söylediğim veya söyleyeceğim hatalarının daha fazlasını sen kendin için ifade etmekten kaçınmadın, kaçınmıyorsun. Ama senin hemen her koşulda yanıbaşında olabileceksem, bunu başarabilirsem önce senin beni hiçbir kaygıya düşmeden acımasızca eleştirebildiğin rahatlığına ve benim de seni tanımlamaya çalışırken yanlış anlaşılırım kaygısına kapılmadan düşüncelerimi ifade edebilme güvenini bugün her zamankinden daha çok istiyorum.

Evet, toplantıya getiren sürecini daha farklı özde ifade edebilecek bir şey bulamıyorum. (Gerçi yazdıklarının tekini okumadım, ikinci kez tekrar söylenecek bir şeyler yine olur muhakkak.)

Toplantıyı her şeyin bitirilebileceği bir aşama olarak önceden de göremiyordum, bugün de göremiyorum. Bunun ipuçları ısrarla vardı denmesine rağmen, aynı söylenen laflara, mimiklere dayanarak, her halükarda öyle olmayacağının da ipuçları vardı diyorum.

Toplantıyı yapma isteği sana karşı bayrak kaldırma ve bunun sonuçlarını hesap etme değildir...

Başta da söylemeye çalıştığım gibi esas sorun halel getirilmesine tahammül edilemeyen ben sorunu ve öyle olmadığımı ispat kaygısı bu noktada S ile objektif zeminde buluşma ve senin yanlışların olduğunu tabii sonuç olarak ifade etme veya daha ileri giderek (zarar yok) gösterme. Ama daha ilerisi yok... Bu konuda olumsuzluğun mutlaka olumsuz nedenlerle beslendiği, derinleştiği ve sonuçlandırılacağı saptamasında ısrar etme lütfen. (Olumlulukları ve olumsuzlukları zaman zaman –her zaman asla değil– nesnelliği zorlar tarzda derinleştirebildiğine kulak ver.)

Toplantı olmazsa ne olurdu? Ben (veya biz) kendi içgüdüsel, küçük burjuva tatmin, haklılık duvarlarımızın arasında bekler, vay be bizden, haksız olabileceğini görmekten çekindi havasına girebilirdik. Bu böbürlenme bizi yer bitirirdi veya bizi daha büyük yiyecek maymunun büyümesine neden olurdu. Ama daha ötesi olmazdı. Tabii bu durum ne demekti. Hareket açısından bir tıkanıklık, bir kangrenleşme, güven bunalımının derinleşmesi, etrafımızdaki insanların daha büyük abartılı yaklaşımları vs. Ama daha ötesi değil. Tıpkı benim bu konu içerde çözülmeli, dışarıya iletmeye gerek yok ve de olabildiğince geniş kadrolarla yapılsın demem ve sonuçta senin belirlediğin şekilde olmasındaki çözüm gibi...

Benim açımdan tüm devrimci şerefim üzerine ifade ediyorum ki, toplantının sonucunda söylediğim lafı toplantının öncesinde her halükarda söyleyeceğim bir söz olarak karar verilmiş bir sözdü. Toplantının örgütsel bir sorun doğurmasını, bir yöntem başlangıcı yapma vs. olmadığını toplantının başlangıcında ifade edilmişti...

Toplantı sonrası süreç senin tarafından insanlarla konuşmam söylemişti, konuştum. İsteksiz davrandım ama konuştum...' Bunu hiçbir zaman umduğunu bulmama anlamında bir tavırla açıklanmamalı, umduğum neydi?

Kimse bana hayır arkadaş kesinkes haksızsın demedi. Ama kimse haklısın da demedi... Benim açımdan toplantıya başlarken de, bitirirken de içinde bulunduğum atmosferden kurtulacağım bir yük olarak göründü ve orada bitirmeye çalıştım.

Ne denli bitirdim? Ondan sonraki süreçte karşılıklı olarak hep olumsuzluğu olumluluğa dönüştürmek için çaba sarfedildi. Senin çabaların tabii ki belirleyiciydi ve olumlu da etkiledi. Ama ben daha hızlı bekliyordum, tabii kendimi aldatıyordum. Çabuk anladım ve bu işin bir süreç sorunu olduğuna motive etmeye başladım.

O süreçte benden daha başka bir şeyler beklediğini farkettim ama ne olduğunu tam anlayamıyordum. Bir-iki kez konuşmalarımız ise seni tatmin etmediyse de olumlu başlangıç olarak değerlendirildi.

Aslında bana karşı çok özel açık davrandın denilmesine rağmen en iyi olduğumuz dönemlerde bile zaman zaman (günlük veya saatlik) kopukluklar oluyordu. Ve bunun benden kaynaklandığı yanlarının farkına varsam bile kendi kendime açıklamak da yetmiyordu ve senden kaynaklanan yanlarını bulmakta zorluk çekiyordum.

Bana genel olarak özel davrandığını inkar etmiyorum. Bu benim için bir şans ama ben bu özgül davranışı boşa çıkarabilecek bir vefasızlıkta veya kişilikte olmadım. Zaten ortada çok özel paylaşılacak sır şeyler olmadığı gibi, onun dışında illegaliteyi başka biriyle paylaşacak durumda olmadığım gibi kendime de başka hiçbir yoldaşla sohbet etmediğim kadar açık davranmış, (davranmaya çalışmış) biri dışında değerlendirmiyorum.

Yine bunun yanında bana karşı eleştirel yaklaşım konusunda bana açık davranılmadı. Bu benim anlayış kapasitem, bende bazı zaaflar görülerek duygusal bir boşluk yaratmasın vs. düşünceleriyle yapılmışsa da ben kendi kendimi abartmada olumsuz bir etki yaratmış olabilir diye düşünüyorum. Bu anlamda aramızda küçümsenmeyecek boyutta kopukluklar doğmasına neden olmuştu diye düşünüyorum.

Eleştirel süreç zamanında birikmeden başlasaydı, süreç daha az sancısız olabilir miydi diye de düşünüyorum.

Sonraki süreç ister istemez bende ▶

bir atılığı doğurdu. Coşku yitimi, temel meselelerde olmadıysa da günlük yaşamda etkilemiş olduğunu sanıyorum. Yine aynı süreçte yanlış anlaşılma kaygısı taşıdım. Ve zaman zaman yanlış anlaşıldığımı sanıyorum. Yani herhangi bir olayda tavır belirlesem aşırı inisiyatif, belirlemesem kendini çekiyor mu baskılanması vs.

Bugünkü konuşmada bunları çeşitli şekillerde hissettim ve şaşırdım. Uzun zamandan beri kendimi kandırmışım. Benim için derin kaygıların önyargi ile beslendiğini hissettim ve bir an hemen eskiden bu kadar haksızlık olmaz türünden psikolojik duruma düşer gibi oldum ve hayır dedim ve eskinin yanlış olduğunu söylüyorsam şimdi farklılığı göstermeliyim ve yazıyorum.

Evet, süreç olayını abartmışım. Bugün tekrar anladım. Bugün yazdıklarım benim için yeni şeyler değil. Şu anda acele ile yazıyorum. Onun için eksik bıraktığım, dağınık ifade ettiğim yanları muhakkak vardır...

Son bir yıl benim için atıldı. Hem de çok. Bir yandan harekete haksızlık etmiştim, **yoldaşlarıma haksızlık etmiştim, kendime haksızlık etmiştim.** (Artık espri özelliği kazanması dileğiyle bana haksızlık edilmişti.) Ama sanki elim kolumu kendim bağlamıştım. Cezaevinde atabileceğimi sanmıyordum. Belki halen daha böbürlenmekten kurtulamıyordum. Sanki yapacak bir şey yoktu. Çünkü cezaevinde yapabilecek her şeyi yapmıştım. Kendimi yeniden ispatlayamazdım.

Çıkarı çıkmam beni tabii ki uçurumun kenarından kurtarmadıysa da zamanında yetişti desem doğrudur... Bir anda eski duygulardan uzaklaşmalıydım. Yine muhakkak kendimi abartma duygusu ön plandadır ama hareketime, kendime olan borcumu ödemek istiyorum...

Aşağıya gidince kendime daha bir güven geldi, çok kısa zamanda hızlı şeyleri yapabileceğime inanıyorum. Her şeyden önce önünü alamayacağım şekilde kendimi tutamıyorum...

Evet, sanki sihirli değnek var gibi, hele de aşağıya gittikten sonra oturmayı hazmedemiyorum. Bu nasıl duygu, hangi neden'ler beni motive ediyor. Popülizm mi?.. Yüksek sesle hayır diyebiliyorum. Çünkü bunu hiç aklımdan çıkarmıyorum. Aşağıya gittiğimden beri kendimi her an sınavdan geçirdiğimi sanıyorum.

Yazı acele oldu, dağınık oldu. Yeniden okumaya fırsatım yok, belki tekrar okuyup, üzerinde düzeltme yapmak istemiyorum. Ama bu yazı okunduktan sonra tekrar konuşmak gerekirse tekrar yazmak istiyorum veya bunu düzenlemek.

Son olarak aklıma gelen bazı noktalara değinmeden geçmek istemiyorum. En azından şu an objektifliklen bir şey eksik kalacak gibi.

Son günlerde içerde kapalı kalmaktan sıkılıyormuşum gibi bir değerlendirme yapılmamalı, kapalı kaldığım için sıkıldığımı sanmıyorum ama içim içime sığmıyor. İster istemez böyle değerlendirildiğim için basit değerlendiriliyorum psikolojisine kapılmıştım. Diğer yandan son aksaklıkların, aradaki kopukluklardan kaynaklandığını hissederek veya sübjektivizmine kapılarak işin bir yerlerinde ben müdahale etmeliyim kaygısına kapıldım. Doğrudur, bu da halen daha kendimde bir keramet mi aradım eleştirisine haklılık getiriyor. Haklısınız... Öyle olmadığı açık...

Daha önce bir kez daha söyleniştim. İkili ilişkilere ağırlık verdiğim, ilişkilerde çifte standart davrandığım, bunu nasıl kabul edeceğimi, nereye oturtacağıma bir türlü karar veremiyorum. Devrimci yaşamım hep örgütlülük içerisinde geçmiştir. Belki aşırı bir iddia. Ama bir tek kişiyle bile çok özel bağlantım, her şeyimi paylaştığım, özel olarak gözettiğim biri sanırım gösterilemez.

İlişkilerde nasıl çifte standart davranıyorum. Bunu da anlayamıyorum. Bunu kişiliğimle bağdaştırmıyorum. Bir insana içinden başka duygular besleyip, tavırlarında başka olmak... Şimdiye kadar kimse bana böyle bir şey demedi. Tam tersine ilişkilerde acımasız olduğum, kırıcı olduğum eleştirileri hep yapıldı.

Duygusal meselede yanlış tanınabileceğim hiç aklımdan geçmezdi. Veya benim için de olumsuzluk zaafı taşıyabileceğimin en azından bana söylenmeden olabileceğini kabul edemiyorum. Bu konuda devrimci ahlakımdan, saf anlamda feodal ahlakımdan, gururumdan ödün verdiğimi hiç ama hiç sanmıyorum. Ve halen daha kişisel gurur meselesi yapıyorsam kusura bakılmasın. Kişisel gururumu değil ama devrimci gururumu ortaya koyarak diyorum ki, ben söz konusu duygusal ilişkiyi hareket benden öyle bir şey bekliyorda ama bana açık olarak söylenmeden ben '83 Aralık'ta bıraktım ve bıraktıktan sonra tek bir kelime ve tek bir mesaj vs. göndermedim. Bu sürece kadar da söz konusu kişi hakkında objektif davranılması gerektiğine inanıyorum.

Şimdiye kadar konumumla çalışacak çok ciddi boyutta asla Lağlarım olmadı... Bugün de konuştuğumuz gibi 12 Eylül günü eve uğramam (12 Eylül öncesi ev ilişkisini kesmiş biri olarak bunun bir hatadan kaynaklandığını söyleyebiliyorum.) veya annemin bildiği ev tutma olayı. (Ev Rıfat abinin evi, oraya aile görünümü vermek için başından beri Aksaray çevre ilişkileri çerçevesinde annem uğruyordu zaten.) Ve bu ilişki Metin adısı tarafından biliniyordu.

Yani halen daha aile ilişkileri meçhul biri olarak değerlendirilmem ve bunun şimdi ifade edilmesini gereksiz buldum. Neyse bunlar önemsiz meseleler galiba. Önemli olduğu noktada önce ben bilebilirsem tabii daha aydınlatıcı olacağını söylemeye gerek yok.

Son özeleştiri yazısının neden o şekilde yazıldığı sorusu da var galiba. Gerçi onu da bugün konuştuk. O yazıda zorlandım. Belki genel değerlendirme sürecinden kendimi ayrı tutma psikolojisi belirleyici olmuş olabilir. Ama öyle bir yazıda esas olarak odak noktanın söz konusu olay olacağını ve o konuda kendimi bir süreç sonucunda yazmaya hazırladığım için onun dışında ne yazayım diye de sordum. Gerçi yazıyı bir kez daha şimdi okumak da istiyorum. **Ama dendiği gibi kendini abartma ve halen taşınan küçük burjuva gururu altında yazmış olacağım muhtemeldir.** Tekrar konuşmak, değerlendirmek dileğiyle şimdilik bu kadar." (abç)

31.3.1990

* * *

Haydar'ın önderliğe onay yazısı

Ocak 1990

Her türlü belirsizlik, kafa karışıklığı, etkilenmeler içerisinde bocalayan, kendine güvenme gücü, inancından yoksun, şabloncu, özgünlük (....) olmaktan uzak, örgüt ve örgüt olmanın ciddi bir mesele olduğunu kavrayamayan Türkiye solu (..... ....) düştüğü yollar kateden bir harekette güven tabii ki önemlidir. Ama bu güven, adlarına bolca ekledikleri komünist, ihtilalci, proleter sıfatlarıyla menkul örgütçülerin yaptıkları gibi parti, konferans kararlarında kağıt üzerinde yaratılacak bir olgu değildir.

Geleneklerde oluşmayan, pratikte sınanıp şekillenmeyen, ortak bir ruh haliyle vücut bulmayan hiçbir karar ve hukuk kuralı ne kadar demokratik merkeziyetçi işleve sahip görünürse görünsün M-L çekirdeğe ulaşmakta yeterli işlev göremeyecektir.

Her zaman söylendi. **Bizim en büyük, en sağlam hukuğumuz güven ilişkimiz yazıya dökülmeden yaratılan değerlerdir.** Tabii ki yazılmış hukuğumuz olacaktı. Ama gerçekten bir dava adamı olarak halkımıza karşı görevlerimizin ateşi ile yanıp tutuşuyorsak, halkımıza ve sorumluluğumuza saygımıza samimiysek önce büyük davanın küçük adamları olduğumuzu ispatlayacak, sonra bürokrasi, hantallık, dostlar alışverişte görsün diye değil, kendimize saygının da bir ifadesi ama her şeyden önce pratikte yaratılan M-L ilke ve işleyişin bir ifadesi olarak hukuğumuz şekillenecektir.

Hareketimizin var olmasından bugünlere kadar taşınmasında, her taşında, her harcında belirleyici ve öncü emeği olan, en kötü koşullarda hareketin ayakta kalmasında vazgeçilmez rolü olan yoldaşımızın misyonu ve hareketimizin bu misyona sahip olması tüm kadrolar için ders ve tecrübelerle doludur.

Deneysel olmamak lazım ama bazı değerler, kavramlar deneyerek kavranıyor, gelişiyorsa bu deneyi dışımızda aramaya gerek yok. Hareket olarak büyük deneylere sahibiz. Yeter ki hareketin adamıyım diyen her kadro, sempatizanın bir parçası olduğu değerlere sımsıkı sarılıp dersler çıkaralım.

Yaşadığımız ülke koşullarında tarih yazmaya hazırlanan, buna soyunan ve bugün bile artık varım diyen bir hareketin en önemli birikimi de, olaylara, gelişmelere, değerlere tarih bilinciyle bakabilmekten geçmektedir.

Ve tarih bilincine sahip her kadro, hareketimizin gelişimi ve bu gelişim içinde yaratılan değerlere damgasını vuran yoldaşımızın varlığını onunla birlikte, onun yanıbaşında nasıl daha büyük hedeflere ulaşabileceğimizin ciddi hesaplaşmasını yapmalıyız. Yaratılan değerleri eksiksiz kavramaya çalışıp, bulunulan her alanda, her birimde yaratıcı özelliğimizle maddi güç haline getirmesini bilmeliyiz.

Benim için hareketin önderliği geçmişte de soru işareti (En ufak da olsa) taşımıyordu. Bugün de taşımıyor. Demek gelinen noktada çok fazla önem taşımıyor sanırım. Her kadro geçmişte ve gelecekte önderlikle bütünleşme, önderliğe sahip çıkma, gereken radikal tavrı göstermeye konusunda geçmişin eksikliklerini görebilmeli, geleceğe hazır olmalıdır.

Önderliği koruma, onu güçlendirme, onunla kenetlenme bilincine erişen kadrolara sahip hareketin geleceği vardır. Önüne koyduğu hedeflere ulaşma şansı vardır. Bunu gerçekleştirmenin yolu, pratik içinde ideolojik birlik ve ruhsal şekillenmeden geçer. Var olanın sınıfsal ve tarihsel bilinciyle bir dava adamı olduğumuzu her zaman göstermeliyiz.

Şahsım adına önderlikle her koşulda kenetlenme, yaratılan değerlerde, harcanan emekte kendini görebilme, onu tamamlama konusunda sahip olmam gereken tarihsel bilinçte eksik kaldığımı söylemek hiç de zor değildir.

Ortaya konulan, kavranması gereken olay, sadece bir güven tazeleme olayı değildir. Bu hareketi tanıyan hiç kimsenin böyle algılayabileceğini sanmıyorum. Olsa olsa sahip olunan değerlerin sürecin özgüllüğünde bir ifade ediliş biçimidir. Başta da ifade ettiğim gibi, biz yürüdüğümüz yolda kilometre taşlarını önce yerine yerleştiriyoruz, gerekli olduğunda da sadece adını koyuyoruz. Kendinden emin yolculuğumuza yeni soluklarla devam edeceğiz ve daha çok şeyin adını rahatlıkla koyacağız.

Oligarşinin ve oportünizmin şimdiye kadar hareketimize, önderliğe saldırılarını çirkefliği ve soysuzluğu içinde boğmaya, arkamıza bakmadan yolumuza devam etmemiz için en zor koşullarda bile yaratılabilmiş değerlerimiz, sağlam bir ideolojik temel ve yeterli birikimimiz, her türlü zorluğu yenecek politik perspektifimiz, mücadele geleneğimiz ve halkımız-hareketimiz, yoldaşlarımız için ölümü göze alabilecek yüreklerimiz olduğuna göre, zafere ulaşmak için aşamayacağımız engeller yok demektir. Gelecek her koşulda kendini aşabilen, yeniden yaratmasını bilen ellerimizdedir.

■ ■ ■

HÜSEYİN:

"Kendime karşı hala acımasız davranamadığımı, kendi hata ve zaaflarımı hala yumuşak ifadelerle tanımlamaya çalıştığımı görüyorum."

Bir önceki notum çerçevesinde arkadaşlarla yapılan konuşmada en başta kendime karşı açık davranmadığım eleştirileri geldi. Ve çeşitli olaylar çerçevesinde konu daha da açıldı, ve düşünmeye cesaret edemediğim derecede köklü zaaflara sahip olduğum, notta ifade ettiğim zaafların çok daha köklü olduğu ortaya konulmaya çalışıldı. Ortaya konulan bu noktaların bir kısmının kabulü çok zor. Ve bir yerde tüm devrimci yaşamın inkarı anlamına gelir.

Evet, olayı uç boyutta ele alıp, dramatize edersek, şimdiye kadar devrimci mücadeleye hiçbir katkıda bulunmadığım sonucu çıkar. Ancak diyalektik böyle bir düşünce tarzını reddeder. Devrimci mücadele bir bütündür. Bir kişinin devrimci yaşamı da bu bütünsellik içinde ele alınmalıdır. Bu süreçte herkes bir şeyler yapabilir, yararlı olabilir, ancak bu yaptıklarının bütün içinde taşıdığı rol ve bunun yanında yaptığı hatalar da önemlidir. Yani bir devrimci, bir süreçte bir şeyler yapmasının yanında, yaptığı hatalarla, bu yaptıklarını yıkıyorsa ve daha da büyük zararlar veriyorsa, sorun sadece katkı olup olmadığı biçiminde dar bir tartışmanın içine hapsedilemez. Sorunu ancak genel devrimci mücadele sürecinde ele alabilirsek, bu platformda değerlendirirsek olumlu sonuçlara ulaşabiliz, gelişme sağlayabiliriz.

Bu perspektifle baktığımda kendi durumumu daha açıklıkla değerlendirebiliyorum. Arkadaşların değerlendirmelerini böyle bir bakışla kavrayabilir ve bu doğrultuda gelişmeye, kendimi yenilemeye doğru sağlıklı adımlar atabilirim.

Bu şekilde bakınca diğer notta kendime karşı hala acımasız davranamadığımı, kendi hata ve zaaflarımı hala yumuşak ifadelerle tanımlamaya çalıştığımı görüyorum. Bu bilinçli bir davranış değil, ▶

içgüdüsel. Kendini koruma zırhını parçalayamıyorum. Bu konudaki çabalar hep eksik kalıyor, bu zırha çarpıp geri dönüyor. Kendimi zorlamak, o duvarı yıkmak zorundayım. Bu konudaki hareketimin açık eleştirileri ve yönlendirmeleri büyük bir etkendir. Ancak yeterli değidir. Asıl çaba benden gelmelidir. Ben başarmak için somut ve acımasız adımlar atmadıkça dışardan hiçbir etken beni düzeltmeye yetmez, yetersiz kalır. Bu çabamın başlangıcı da şu anda bana yönelik eleştirileri hiçbir komplekse kapılmadan kabullenip, onları veri olarak ele alıp düzelme yönünde samimi bir gayret göstermektir.

Bu noktada öncelikle '84'te ÖÖ'nun bırakılması olayını açıklamak gerekir. O zaman yaptığım özeleştiride "acılara dayanamadığım, kendimi kaybedip, hayaller gördüğümü, giderek kendime güvenimin azaldığını, ÖÖ başladıktan sonra bırakmanın, harekete ve eyleme zarar vereceğini ve bu güvensizliğin bu tehlikeyi taşıdığını" belirterek bırakmıştım. (33. gün) Arkadaşlara yazdığım özeleştiride de bu vardı. Acılara dayanamamanın, hayaller görmemin, güvensizleşmemin özünde yaşanan tarih olduğunu yazmıştım. Yıllarca ağırlığını taşıdım ve hala da taşıyorum. Gerekçe ne olursa olsun, bu yaşamı tercih etmekti, dava uğruna ölümü göze almamaktı. Acılar vb. biraz da kendine radikal olmamanın sonucuydu. Kendime radikal olmama, bir devrimci için ihanet potansiyelidir, süratle yok edilmelidir. Bunu bugün arkadaşlarla konuşmalardan sonra daha iyi anladım.

Bu noktada şunu ifade etmeliyim ki, o dönem ben hiçbir arkadaşa hareket ve eylem hakkında tek bir kötü, olumsuz söz söylemedim. Bunları iddia eden arkadaşla ben hastaneden sonra aynı hücreye geldim ve o gün o arkadaş kendisi de bıraktı. Benim hakkımda böyle bir şey söylemesini utanç verici bir iftira olarak görüyorum. Ben hastaneden kendimi zorla taburcu ettirdim ve bir an önce arkadaşlarımın arasına dönmek istiyordum. Utanç verici durumumu hafifletecek bir şeyler yapmak istiyordum. Kendi kendimi yiyiyordum. Bu ruh halindeyken, böyle bir şey söylenmesi bile düşünülemez. Ne o zaman ne de daha sonra bana yüklenen o sözleri ne söyledim, ne de aklımdan geçirdim. İlk defa duydum ve gerçekte bu yeni bir darbe oldu. Her şeyden önce o arkadaşlara yakıştıramadım. Hareket ve ÖO hakkında o şekilde değil konuşanın, düşünenin bile saflarda yeri olamaz. Her zaman da böyle düşündüm.

1987'de ve 1990'da olan ve diğer notumda belirttiğim olaylarla ilgili olarak düşüncelerimin ve ifade edişimin yine kendime karşı radikal olamamakla ilgili olduğunu ve yumuşak tanımlarla geçiştirildiğini şimdi daha açık görebiliyorum. Sorun başkalarını yetersiz görme değil, kendini bir şey sanmadır. Bu da kariyerizmdir, popülizmdir. Bunun hastalık derecesine varması ve hiçbir önem taşımaması megalomanlıktır. Arkadaşlar o aşamada olduğumu söylüyorlar. Bunu dikkate almak ve düşünmek zorundayım. Böyleyse, bu aşamaya varmışsa bu bir hastalıktır ve tedavisi gerekir. Ve bu noktada hareket her türlü önlemi almalıdır. Sorun böyle bir hastalığı kolayca bir şekilde kabul veya reddetmek değildir. Sorun bence bunun ciddiyetine varmaktır. Bu ciddiyeti hissetmeden evet veya hayır diye cevap vermek kendime ve hareketime karşı bir sahtekarlık olur. Böyle bir sahtekarlık ise tüm zaafları görmenin önünde bir duvar oluşturur. Çünkü, olayın ciddiyeti yoktur, yüzeysel ele alınmıştır. Şu anda bu konunun ciddiyetine varmış durumdayım diyebilirim. Bu tehlikeli bir gidiştir, megalomanlık aşamasına varıp varmadığı değil, gidişin oraya olmasını kavramak bile önemlidir. Bunu kavramam yeterlidir ve bana şu anda bulunduğum durumu çok açık gösterir.

'91'de cezaevine gelen kararın uygulanmasıyla ilgili gelişmeleri daha önce de yazmıştım. Karar, çıkışınızı engellemiyorsa, uygulayın biçimindeydi. Ve çıkışı engelliyordu. İkisini bir arada yapmanın da koşulları yoktu. Ancak sorun bu değil. Daha önce de söylediğim gibi, ben samimi olarak firar süresi uzadıkça bu kararın ağırlığını hissettim ve bir noktada firar çalışmalarını iptal edip, kararları uygulamaya karar verdim. Ancak ortağım ve diğer arkadaşların ısrarıyla firar için son bir süre daha tanıdık. Ve bu sürede firar gerçekleşti. Firar konusu olmasaydı yapar mıydın diye sorunca, o zaman da, şimdi de yaparım diyordum. Ancak, bu kadar gelişmeden sonra bunun inandırıcı olmadığını biliyorum. Harekete, hangi etkiyle olursa olsun "acaba" sorusu uyandıran cevap göndermem ve başından beri üzerinde durduğumuz "kendimi koruma" duygusu bu inandırıcılığı yok ediyor. Bu yüzden "yaparım, yapardım" vb. tartışması kendi içinde bile anlamsız kalıyor.

Aslında bütün bunlar başından da belirttiğimiz gibi tekil örnekler ve bu halleriyle pek önemli değil. Önemli olan bu örneklerin ortaya çıkmasına neden olan ruh halidir. Bu, kariyerist, popülist, kendini koruyan, kendine önem veren bir ruh halidir. Bu yok edilmedikçe, bu tür örneklerin ortaya çıkması, istikrarsızlığın sürmesi, sarsıntıların birbirini izlemesi kaçınılmazdır. Tepkisselliğin vb.nın kaynağı da burasıdır. Tüm hata ve zaafların kaynağını burada aramak gerekir. Arkadaşların bu tespiti doğru ve ben bugüne kadar büyük oranda sonuçtan hareket ettiğim için, bu ruh halini irdelemedığım için istikrarsızlıktan kurtulamadım, gelişme gösteremedim, zaafları yenemedim, bu durumda mümkün de olamazdı. Tüm çabalar boşa gitmek zorundaydı ve gitti.

Her şeyden önce ve her olayda bu ruh halini acımasızca yargılamalı, yok etmeliyim. Yoksa yine aynı kısır çember içinde döner dururum. Yine tepki duyacak bir şeyler bulurum, yine her şeyi bir anda görmez hale gelecek sarsıntılar yaşayabilirim, yine ilişkilerde ayrıcalık bekleyebilirim.

Bütün bunlardan sonra yapabileceğim tek şey var. Öncelikle kendimle, bu ruh haliyle mücadele etmek, onu yok etmek, ona ulaşmamı engelleyen zırhları parçalamak. İlk notumda da belirttiğim gibi, bugüne kadar yardımlarını esirgemeyen hareketimden gelecek öneri ve eleştiriler en büyük dayanağım olacaktır, geliştirecek güç olacaktır. Sadece şunu söylüyorum. Yenmek zorundayım.

20.5.1992
Devrimci selamlar.
Hüseyin

* * *

"Ancak hataların kaynağı olan kişiliğimdeki zaaflı yönlerin hala var olduğu ortada."

Bugüne kadar çeşitli dönemlerde, çeşitli hatalarım oldu. Ki bunlardan bazıları örgütsel suç boyutuna vardı. Tüm bunlar hem hareketim, hem de kendim açısından olumsuz sonuçlara yol açtı, daha verimli, daha olumlu bir gelişimin önüne engeller dikti.

Bu hata ve eksikliklerim elbette ki kendi yapımdan kaynaklanan olgulardı. En genelde tepkisel, duygusal ve feodal bir insanım. Bu yapı doğal olarak bir noktada kendimi koruma güdümü yaşatıyor ve mücadele edilmediği noktada çok uç boyutlara varabiliyor. Örneğin olaylara kısa vadeli, günlük bakıyorum, siyasi yönlerini göremiyorum. Bir anlık duygusallık ve tepkisellik içinde çeşitl zararlara yol açabiliyorum. Bu zarar tabi ki hareketime, ilişkilerime ve kendi gelişimime verilen bir zarardır.

1987'deki olayı bu kişilik yapımdan bağımsız olarak değerlendiremeyiz. Bana bir görev verildi, bu görevi kimlerle yapacağım belirlendi, tüm bunlar hareketin belirlemesiydi, hareketin kararıydı. Ancak ben birlikte çalışmam gereken arkadaşlardan bir kısmini yeterli görmedim ve tepkisel bir tavırla bu arkadaşlarla çalışmayacağımı, bir yarar sağlayamayacağımı söyleyip görevi kabul etmedim. Bu tepkisselliğin altında elbette ki kendi değerlendirmelerim vardı. Hareket yeterli görürken, ben kendime göre yeterli görmüyordum. O zaman da özeleştirisini verdiğim gibi, bu tavrım altında kendimi diğerlerinden üstün görme vardı. Bu kariyerizmci, hareketin kararını, kendini öne çıkararak beğenmemekti. Bu suçtu ve cezalandırılmalıydı. Arkadaşlar doğru olanı yaptı ve cezalandırıldım. Tüm görevlerim alındı. Bu cezayı hak etmiştim ve uymalıydım. Aldığım cezaya uydum ve kendimi yenilemeye, eksiklerimi gidermeye çalıştım.

'90 yılında yaptığım hata ise, yine bu kişilik yapımı yüzünden meydana geldi diyebilirim. O zaman da belirttiğim gibi arkadaşın yakın davranışlarını kendime göre yorumlayıp, sonuçlar çıkardım ve bir duygusal yakınlık boyutuna vardırdım. Bu ilişkinin olmayacağını, yanlış olacağını düşündüm, ancak feodal kafa yapım yüzünden arkadaşa bunu anlatmak istedim. Birbirimizi tanımadığımızı, böyle bir ilişkinin olmayacağını anlatmak istiyordum. Bu düşünce biçimi normal değildi. Öyle bir şey hissettiğim noktada harekete açmalı ve çözümü bu yolla aramalıydım. Ancak yine "ben çözmeliyim" türünden sakat bir anlayışla arkadaşla konuştum. Daha konuşmanın başında arkadaş bana, öyle bir şey olmadığını ve sıla bile bu işin böyle çözümlenemeyeceğini söyleyince özür dileyip konuşmayı bitirdim. İyi bir dersti bu benim için. Bu bir devrimcinin yapmaması gereken bir hataydı. Örgütsel işleyişin ihlali idi. Ama kendi kafa yapımın olayı istediği gibi yorumlaması ve olayı kendim çözerim feodal anlayışıyla böyle bir hatayı rahatlıkla yaptım.

Tepkisellik, duygusallık, feodal bakış, yukarıda da belirttiğim gibi bir devrimcinin yenmesi gereken bir olgudur. Yenemediği takdirde kendini koruma güdüsüne dönüşür ve buna güç verir. Kendi düşünceleri ve kararları her şeyin önüne geçer. Bunun panzehiri devrimci inançtır, kararlılıktır, harekete bağlılıktır. Hareketi her yönüyle, ideolojik, siyasi kavrayabilmektir. Bu olmadıkça diğer sakat yönler gelişir ve sonuçta devrimciliği azar azar yemeye başlar. En azından verim düşüklüğüne, motivasyon eksikliğine yok açar. Buna kendimde tanık olduğumu söyleyebilirim. Ancak şunu söyleyebilirim ki, devrimcilik yapma isteğim her şeyden güçlü bir duygudur, bu duyguma güveniyorum. Hata ve eksiklerimin farkına vardığım anda bunun mücadeleye, devrime zarar verdiğini fark ettiğim anda düzeltmek için her şeyimi verebilirim, canla başla uğraşabilirim. Bugüne kadar bu konuda en çok yardımı da hareketimden gördüm. Fark etmediğim veya doğal olarak yaptığım birçok hata ve eksikte olduğu gibi örgütsel işleyişi ihlal eden kişilik özelliklerim konusunda da hareketim her zaman bana yardımcı oldu, yön gösterdi, eleştirdi, düzelmem, iyi bir Devrimci Solcu olmam için her türlü çabayı sarfetti. Bu çabalar karşısında yeterli karşılığı verebildim mi, düzelme oranım ne oldu? Bu sorunun cevabı ne yazık ki olumlu değil. Evet, belli noktalarda kendimi geliştirdiğim vb. söylenebilir belki. Ancak hataların kaynağı olan kişiliğimdeki zaaflı yönlerin hala var olduğu ortada.

Son olarak elimdeki işi bitiremerem, bu zaaflarımın devam ettiğinin bir göstergesidir. Hiçbir koşulda devrimci çalışmalarımı aksatmamam gerekirken, her koşulda çalışabilecek bir motivasyona sahip olmam gerekirken, elimdeki işi kendi beğenilerime göre değil, devrimci mücadelenin gereklerine göre bitirmem gerekirken, ben kendi beğenilerimle işe başladım. Ortamdan etkilendim ve günlerimi boş geçirdim. Önemli bir yazı benim bu tavrım yüzünden bitmedi, oynayacağı misyonu yerine getirmedi. Buna neden küçük burjuva mükemmeliyetçiliğimdir. Küçük burjuva gurur duygularımdır. Oysa devrimci mücadelenin gerekleri ve temposu açısından insanlarımızın fedakarlığı ve çalışkanlığı karşısında bunlar boş şeylerdir. Altında "ben" duygusunun sorumsuzluğu vardır. Kendini ve beğenilerini öne çıkarmak vardır, tatmin olma duygusu vardır, kendini koruma vardır, küçük burjuva gururunun safsataları vardır.

Şunu iyice kafama sokmak zorundayım. Yapacağımız işlerde kendi öznel düşüncelerimiz, beğenilerimiz değil, hareketin ihtiyaçları önemlidir. Keza iş yapmak için her zaman istediğimiz ortamı bulamayız. Kimse bize öyle bir ortam sağlamaz. Ki böyle bir şeyi beklemek de küçük burjuvazinin rahat, sakin ortamda çalışma konformizmidir. Koşullar neyse orada çalışmak zorundayız. Bu çalışmanın ortası da olabilir, kuşatma altında da olabilir, oturacak yeri olmayan bir yer de olabilir. Önemli olan kafadaki koşullardır, motivasyondur, sorumluluktur. Olaylara ciddi, siyasi ve örgütsel açıdan bakılmadığı sürece bu motivasyonun sağlanması, bu sorumluluğun hissedilmesi mümkün değildir.

Bugüne kadar eksikliklerimi, zaaflarımı büyük oranda aştığımı sanıyordum. Ancak hareketimin son uyarısı ve eleştirileri karşısında ilk andaki şokun etkisi geçince, biraz serinkanlı düşününce pek de öyle olmadığını anladım. Söylenenleri düşündüğümde "yok şundan etkilendim, yok bunu bir konuşayım mı" vb. gibi ifadelerin aslında bu yapının hala zaaflı olarak devam ettiğini gösterir. Bu noktada yine hareketimin yardımına ihtiyacım var. Daha sıkı bir denetim ve yönlendirmenin benim var olan "ben", "kendini koruma" vb. gibi sakatlıkları giderme çabamda yardımcı olacağına inanıyor ve böyle bir yardım bekliyorum.

Hareketime daha yararlı, daha verimli olmak istiyorum. İyi bir Devrimci Solcu olmak istiyorum, başka bir isteğim yok. Yardımcı olunursa, bazı zaaflarımı kısa sürede giderebilirim sanıyorum.

20.5.1992
Devrimci selamlar
Hüseyin

■ ■ ■ ▶

SÜLEYMAN:

"Çok ciddi eleştirdik, kavga ettik, birbirimize küstük ama kolektif işlerliği oturtamadık."

1990 Ekim ortalarında Avrupa'ya geldim. Yurtdışı değerlendirmesini okuduktan sonra önceden gelen arkadaşların ilk izlenimleriyle görev bölümü yaptık. Bürokratik işlemlerimizden dolayı Aralık ortalarından sonra hareket etme olanağına kavuştuk.

Yurtdışında potansiyel bir olguydu ama örgütlü bir yapımız yoktu. Çoğu yerde örgütlü bir faaliyet yerine bizden olup olmadığı tartışmalı insanların kafasına göre iş yaptığı, denetim ve merkezi işlerliğin olmadığı bir durumdaydık.

İlk başta merkezi bir işlerliğin, örgütlü bir çalışmanın sağlanması, ilişkilerimize çeki-düzen verilmesi gerekiyordu. Alanı tanımayla birlikte, hızla kardroalaşmaya ve iş esasına göre komiteleşmeye gitmemiz gerekiyordu. Maddi olanakları değerlendirmeliydik, tekniğin merkezindeyik, uluslararası ilişkilerde dünyaya açılan pencere olabilirdik.

İlk işbölümümüz zorunluydu. Çalışma alanı olarak ülkelere göre bir işbölümü yaptık. Ülkeleri, insanları, olanakları tanımak ve bir şekil vermek gerekiyordu.

İşbölümünde iş esasına göre örgütlenme konusunda adım atamadık, geleceğe ilişkin program çıkarma durumuz da olmadı. Bunu uzun tartışmamıza rağmen, "herkes gitsin baksın, bakalım neler var, sonra konuşuruz"la kaldık.

Bölgeleri, ülkeleri tanıyıp, belli bir işlerlik olabilecek düzenlemeleri yaptıktan sonra, sürekli başında durmayı gerektiren, bizi meşgul edecek işimiz yoktu. Düzenli bir denetimle, sağlıklı bir faaliyet yürütebilirdik. Ve bundan sonra iş esasına göre, uzmanlaşmaya, araştırmaya yönelik yoğunluk kazanmalıydık. Kadrolaşmayı hızlandırmalı, öne çıkan insanlarımızı giderek sorunlara ve çözümlerine ortak etmeli, düşünce ve politika üretimine katabileceğimiz yöntemleri geliştirmeliydik. Yabancılarla ilişkilere bir şekil vermeli, tek tek insanların hobi ve çabalarına dayanan ilişkileri düzenlemeliydik. Her şeyden önce kendi aramızda kolektifliği sağlamalıydık.

Önce aramızda kolektifliği sağlayamadık. Sistemli bir araya gelme, tartışma durumumuz olmadı. Benim hatırladığım dört kez üçümüz bir araya gelip konuştuk. İkisi yayın çıkarmayla ilgiliydi. Bir araya gelip konuşma durumumuz olmayınca ikili tartışmaları denedik. Önerilerimiz somuttu, aklımıza estikçe değil, görev olarak önümüze koymamız gerektiği konusunda zorlayıcı, hatta pratik adımlarla zorlayıcı olunsa da karar çıkartamıyorduk. Komitenin inisiyatif alanı giderek daraldı. Yayın çıkartırken yeni bilgisayar sistemine geçip, daha seri çalışmak konusundaki zorlama tartışmadan sonuç çıkmayınca, emrivakiyle yeni bilgisayar getirildiğinde sert eleştirler oldu. Kıralık ev arandığında da aynı şey oldu.

Baştan beri tartıştığımız maddi konularda bir ekip oluşturmada bir adım atamadık. Pratik dayatınca bir karar aldık ama yürütülemedi ve toplama insanlarla çocukların yapmayacağı işlere girdik.

İnsanlarımıza sorumluluk verme, geliştirme, kadrolaşmayı hızlandırma konusunda adım atamadık. Aksine giderek bir işlevsizliğe düştük. Örneğin ben iki ay sadece telefonlardan not almak için oturdum. Başka hiçbir iş yapmadım. Telefonlara cevap da vermiyordum. Sadece aradığı saati ve ne zaman aranması gerektiğini not alıyordum. Politika üretmiyorduk. Hareketin söylediği şeylerin peşinden koşuyorduk. Gündeme alacağımız şeyler Kerim arkadaşın o işi yapmaya hazır olduğunda gündeme giriyordu. Komite işlevini görmüyordu. Hep şunu konuştuk; örgütsüzlüğün üzerine geldik, burada işlerliği olan bir örgütlülük yaratmak zorundayız. Bu bizim görevimiz, bunu yapmazsak biz ne yapıyoruz, burayı illa da birisi özel olarak ilgilenmeye vakit bulduğunda ülkeden müdahaleyle düzeltmesin, işlerin arkasından koşmayalım, önünden gidelim, bir yıl sonra ne yaptınız derlerse bir örgüt verebilelim... Bugün gelinen noktada o birisinin müdahalesi gerekti.

Bu durum sadece bir kişinin sorumluluğunda değildir. Komitenin diğer iki insanı komite olmanın fonksiyonlarını yerine getiremedik. Görevlerimiz konusunda dayatıcı olma, bunların kavgasını verme, hareketin işleyişindeki yöntemleri zorlamayı yapamadık. Çok ciddi eleştirdik, kavga ettik, birbirimize küstük ama kolektif işlerliği oturtamadık. Bunun nedeni elbette kuru bir liberalizm değil. Özü, hareket adamı olamamada yatıyor bence. Kendi içinde hareketin çıkarlarının kavgasını vermekten korkmayan, sorun mu çıkartıyoruz kaygısı olmayan, kendine güvenli bir hareket adamı olamamak.

Bugünkü durumuyla Avrupa örgütlülüğünün belirli bir işleyişi ve disiplini oturmuştur. Her birimde eksik de olsa bir komite çalışması ve merkezi işlerlik sağlanmıştır. Yabancılarla ilişkiler yeterli olmasa da ciddi adımlar atılmış, gelişme sağlanmıştır. Teknik işlerde adım atılmış fakat henüz düzenli üretim ve işlerlik sağlanmamış olsa da kısa dönemde işlerlik kazanır. Kitle ilişkilerinde yeterli olmasa da gelişme sağlanmış, yeni birimler, yeni ilişkiler çıkarılmıştır.

Kadrolaşmanın hızlandırılması, öne çıkan insanlarımızı geliştirme, sorunlara vakif etme konusunda işlerliği sağladığımızda, daha geniş kesimlere ve olanaklara ulaşabiliriz.

14.2.1992
Süleyman

Geçtiğimiz Ağustos ayında harekete bu özeleştiriyi veren ve daha sonra "unutarak" darbeciliğe soyunup insanlara ders vermeye kalkan bir darbeci portresi

"...her sıfata layık bir kişiyim. Kaçkınlıktır, alçaklıktır, başka ne denilebilir ki."

Merhaba

Kendime olan güvensizliğim ve içimde yeşerttiğim korku, nihayet hareketin insana ihtiyaç duyduğu zorluklarla, sert çatışmalarla, her türlü engelle, psikolojik savaşla karşı karşıya bulunduğu bir süreçte legalde çalışma isteğini açığa vurdu. Gelinen aşama itibariyle objektif olarak hareketi aldatma, kandırma ve oyalama anlamı taşıyan bir karar. Gerekçesi ne olursa olsun anlamı bu. Ama içtenlikle bilmeniz isterim ki, eğer bu karar kendimi öncesinden ciddi tarzda (sorgulamadan) geçirmiş olsaydım ve bu sonuca varsaydım yine harekete açardım. Böyle bir aşamada bu kararın gündeme gelmesinin hoşgörülecek bir yanı yok. Ne diyeceğimi de bilemiyorum. Kendime karşı her türlü sıfatı zaten kullanıyorum. Alabildiğine eziyorum. Ama durumu değiştirmiyor.

Yıllardır hareketin emek sarf ederek, enerji harcayarak yarattıklarına bir anlamda en büyük saygısızlık ve hakareti taşıyor bu karar. Bunu biliyorum. Söylenecek, denecek her şeyi kabul ediyorum. Kendimi savunacak, haklı görecek bir şey yok, olamaz da.

Neden şimdi? Birden mi bu karar? Elbetteki hayır. Kişi kendisini en iyi tanıyandır. Her yönüyle bilendir. Geçmişle birlikte ele alındığında bende hiçbir zaman yok olmayan şu yanlar hep vardı. Kendine karşı güvensizlik, alınganlık, duygusallık vb. Bunlar zaman zaman törpülenmiş gibi gözükmesine karşın her olayda, her gelişmede nüksedip duran bir olgu oldu. Tipik küçük burjuva özellikleriyle her defasında karşıma çıktı. Güçsüzlüğü, benciliği ifade etmesine karşın çoğu kez kendime toz kondurmadım. Ve bu hep böyle devam etti.

'80 sonrası şube tavrındaki olumsuzluk bendeki güvensizliği, kendine olan inançsızlığı açığa çıkardı. Güvenimi yitirmiş bir insan olmama karşın, hareketin güven ölçüsünde yaklaşımı, hareket önderliğinin çabası ve emeği, her insanda yarattığı dönüşüm bende de etkisini gösterdi. O günün şartlarında olağanüstü çabanın ve emeğin en yakın tanığıyım.

Zindan sürecinde her arkadaş gibi, koşullar neyi gerektirdiyse, ben de yapmaya çalıştım. Ama hiçbir zaman alınganlığımı, duygusallığımı, güvensizliğimi, tümüyle aşmış değildim. Sürekli bu yönde eleştirildim. Ama yardım da gördüm. Görev verilirken, yol gösterildi, hep yanımda olundu ve güvenildi. Sorumluluklar aldığım döneme kadar genel olarak durumum buydu. Sorumluluklar döneminde yapabilir miyim güvensizliğini taşıdım. Görevin zor yanları vardı. Ama oturmuş ilişkiler nedeniyle ve birçok eski insan bulunuşu bu zor yanları azaltıyor. Bir yükün altındaydım. Sürekli bunun bilincinde davranmaya, sorumluluklarımı yerine getirmeye çalıştım. Kendimi motive ettim. Hareketin her zaman yardımı oldu. O günün koşullarında ve mekan itibariyle çok ciddi denecek tarzda bir sorgulama söz konusu olmadı. Dışardaki süreci yakalamaya çabaladım. Devrimciliği bırakanlara tepkim oldu. (Ama bugün ayrı duruma ben düştüm.) Bu durumu kendimi sorgulama için anlamaya çalıştım. Hareket bu yönde değerlendirmeler, örnekler sundu. Gerek hareketin sunmaları, gerekse yaşadıklarım her zaman bu yanıyla soyut yanlarımın olduğunu görmüş ve düşünmüştüm. Zaten aksi de olamazdı. O yüzden her zaman asıl yer dışandaki yaşamın canlılığı diye düşündüm. Ve kendimi hazırlamaya çalıştım. Gerçekten de bütün içtenliğimle dışanya hazırlanmaya çalıştım. Birçok yönüyle bazı yanlarımı törpülediğimi düşündüm. Kendimi aşıyorum diye baktım. Ama dışarıya çıktıktan sonra duygusal bir sorunda hareket kararına itirazım, tepkilerim hareket tarafından sorgulanmaya muhtaç yanlarımı ortaya çıkardı. Ve hareketin her yönünde ciddi tarzda kendimi sorgulamamı isteyişine bugünden baktığımda hiç de istenilen düzeyde olmadığını görüyorum. Bir anlamda yüzeysel bir bakışla karşı cevap niteliği taşıyor. Evet, aslında bir dava insanında bulunması gereken nitelikler taşımıyordum. Büyük idealleri gerçekleştirecek yetenek ve kapasitede olmadığım gibi bunları yeterince bilince de çıkarmış değildim. Küçük burjuvanın 'ben'i vardı ortada. Aslında bencildim. Davayı sürdürecek gücüm, cesaretim yoktu. Ama o süreçte, o koşullarda, o havayla bunları kabullenmiyordum ve kabullenmediğim için de ciddi tarzda 'ben'i sorgulamıyordum. Her şeye hazır olduğumu düşünüyor, görev verilmesini istiyordum. Oysa bunlar tümüyle hareketi de kendimi de aldatmaktan başka bir şey değildi. Hareket bu yanlarımı bilmesine, görmesine karşın, yine de güvenerek görev verdi. Güvensizliğim, korkularım olmasına karşın, her defasında içerden çıktıktan sonra, yıllar sonra görev almamın getirdiği şeyler olarak gördüm, zamanla aşılır diye düşündüm. Görüştüğüm arkadaş da bu yönde güven veren konuşmalar yaptı, yardımcı olmaya çalıştı. Ama bende bir türlü yerleşmedi. Yerleşmediği gibi rahatsızlık vermeye başladı. Öyle ki kendimle hesaplaşıyordum. Ama bir türlü bir noktaya erdiremiyordum. Evet işin içine aldatma ve kandırmadan başka bir şey girmiyordu. O halde daha fazla aldatmanın, kandırmanın alemi yoktu. Dürüstçe, açıkça harekete açmalıydım. Zira ilerde tehlikesi, yaratacakları daha vahim de olabilirdi. Çünkü güvensiz bir ruh hali, korkular, insanı bir yere götürmezdi. Bir yerde ihanetle noktalanabilirdi.

İşte kendimi böyle değerlendirip arkadaşa açtıktan sonra legalde çalışma isteğimi söyledim. Çünkü ne olursam olayım bu harakete yararlı olabileceğim yanlarımın olduğunu düşünüyordum. Hala da öyle düşünüyorum. Hareketin beni bundan alıkoymamasını istiyorum. En azından dergide yararlı olabilirim.

Evet, yıllarca insanlara anlattım. Bugün bu noktada olmam elbetteki bir aldatmadır, kandırmadır. Başka ne diyebilirim ki. Ama güvenini yitirmiş, içinde korkular üreten bir insan illegal çalışmada nasıl yararlı olabilir. Her zaman tehlike yanları var. Bu yönüyle bırakalım yararı, hep zararlı olacaktır. Böyle bir şeyi kaldıramam, kaldıramadığım için harekete yararlı olabileceğim legal bir alanda çalışmayı düşündüm, önerdim.

Evet, bu süreçte faşizmin yaratmak istediği korku ve yılgınlığa bir yanıyla yardımcı olduğumun farkındayım. Genelde silahlı hareketi esme, özelde hareketi ezme mantığı, savaşın bütün kirli yönlerini devreye sokduğunu biliyorum. Elbetteki hareket çıkarları önde tutulacaktır. Ama harekete en ufak bir zarar verecek kadar alçak ve şerefsiz olamam. Bu lafların hükmü var mı bilmiyorum. Taşınan kaygılara katılıyorum. Çünkü örnekleri var, o yüzden de bir şey diyemiyorum.

Sonuç olarak böyle bir süreçte bu kararın ne anlam ifade ettiğini biliyorum. Hareketimden, arkadaşlarımdan özür diliyorum. Hareketi, önderliği seviyor saygı duyuyorum. Her zaman sevgim ve saygım devam edecektir.

Eğer hareket beni bir gün affederse yapabilecek şeylerimin olduğunun bilinmesini istiyorum.

Durumu, ne aileme, ne çevreme ne de bugüne kadar anlattığım insanlara izah edecek durumda değilim. Benim için bundan sonrasının azap olacağı, açık. Geçmişimden kurtulamayacağım açık. Beni hep rahatsız edecektir.

Kendime karşı ne desem diyeyim durumu değiştirmiyor. Evet, bu süreçte böyle bir durumda her sıfata layık bir kişiyim. Kaçkınlıktır, alçaklıktır, başka ne denilebilir ki.

Bütün içtenliğimle içimde harekete ilişkin en güzel duyguları taşıyor, besliyorum. Taşıyacağım da.

Tekrardan hareketimden, yoldaşlarımdan, herkesten özür diliyorum.

Selamlar Saygılar

İLHAMİ
3.8.1992

Tutsakların direnişi sürüyor;

Kazanıncaya kadar direniş...

Cezaevleri yine kaynayan kazan. Ve kimin ne yaptığı, hangi kuralın nerede geçerli olduğu belli değil. Her cezaevi idaresi tutsaklara kendi keyfine göre baskı uyguluyor. İdareler tutsakların taleplerini kabul etmemekte dirediyorlar. Ne var ki, direniş eninde sonunda onları geriletiyor.

Geçtiğimiz hafta Buca Cezaevi'nde açlık grevi 44. gününde idarenin tutsakların taleplerini kabul etmesiyle sona erdi. Buca Cezaevi'nde açlık grevinin sona ermesinin ardından Buca'ya destek amacıyla açlık grevinde olan Sağmalcılar, Aydın, Urla ve Kayseri cezaevlerinde açlık grevleri sona erdi. Ancak çeşitli cezaevlerinde de tutsakların talepleri kabul edilmediği için açlık grevleri sürüyor.

AMASYA CEZAEVİ
Direnişte Onlar da Yerlerini Aldılar

25 Mart Perşembe günü, tüm cezaevlerinde yaşanan keyfi hak gasplarını protesto etmek ve Amasya Cezaevi'nde gasp edilen haklarını geri almak için Devrimci Sol, TKP/ML-TİKKO, TDKP ve Devrimci Yol tutsakları süresiz açlık grevine başladılar. Tutsaklar yaptıkları açıklamada, devrimci demokrat kamuoyunu ve kendisine insanım diyen herkesi yaşananlara karşı duyarlı olmaya çağırdılar.

MALATYA CEZAEVİ
Aileler SHP'yi işgal etti

Malatya Cezaevi'nde devrimci tutsakların açlık grevi, idare tarafından talepleri kabul edilmediği ve hak gaspları devam ettiği için sürüyor.

Malatya'da tutsak yakınları 30 Mart günü SHP İl binasında açlık grevine başladılar ve tutsakların hakları verilinceye kadar açlık grevine ve binayı işgale devam edeceklerini duyurdular.

AİLELER TUTSAKLARIN YANINDA
Adana'da Ailelerden Destek

Osmaniye ÖZGÜR-DER'li aileler 29 Mart tarihinde Adana İHD'de cezaevlerinde yaşanan anti-demokratik uygulamaları kınamak ve tutsakların sürdürdükleri açlık grevlerini desteklemek amacıyla 3 günlük dönüşümlü-süresiz açlık grevine başladılar.

YOZGAT CEZAEVİ
Süresiz açlık grevi bitti

Nevşehir Cezaevi'nden Yozgat E Tipi Cezaevi'ne sevk edilen tutsakların yaşadıkları koşulları protesto ederek başlattıkları açlık grevi, 35. gününde taleplerin kabul edilmesi üzerine bitirildi. Aileler açlık grevinde sağlık durumları kötüleşen devrimci tutsaklardan Murat Kandil, Kenan Tekin, Hasan Çınar, Nimet Iykaç ve Aydın Elçi'nin tedavileri için girişimde bulundular.

Yozgat Şefaatli Halkevi'nde de iki Mücadele okuru başlattıkları açlık greviyle tutsakların direnişine destek verdiler.

Diyarbakır Cezaevi'ndeki üç günlük dönüşümlü açlık grevi de devam ediyor.

ÇANAKKALE CEZAEVİ-
Direniş 27. günde bitirildi

Çanakkale Cezaevi'nde pek çok hakkı gasp edilen, yaşamsal ihtiyaçlarının karşılanmasında dahi sorun çıkarılan Çanakkale Cezaevi'ndeki tutsaklar başlattıkları açlık grevini 27. günde bitirdiler. Tutsakların 9 maddelik taleplerinin kabul edilmesi, direnişin bitirilmesini sağladı.

Devrimci Sol tutsaklarının başlattıkları süresiz açlık grevine, daha sonra cezaevinde bulunan diğer siyasi anlayışlarla birlikte bir bağımsız tutsak da katılmıştı.

Dün olduğu gibi bugün de cezaevleri direnişlerle kavruluyor. Tutsaklar insanca yaşam mücadelesindeler. Yanlarında aileleri ve duyarlı demokrat kamuoyu var.

Direnişin bitmesinden sonra gazetemize Devrimci Sol tutsakları adına bir mesaj gönderen Musa Erdem, "Hepinizi kucaklıyor, selamlarımızı gönderiyor; birliğimiz, geleceğimiz ve zaferimiz için örgütlülük ve önderliğimizin açtığı yolda başarılar diliyoruz." dedi.

Devrimci tutsaklar, cezaevlerindeki direnişleriyle kamuoyuna "kazanıncaya kadar direniş" mesajını taşıyorlar.

Kadıköy Belediye Başkanı'nın saldırganlığı arttı

Adı Cengiz Özyalçın. Artık bu ismi, unvanı olmadan da duymuş olmak kamu emekçileri ve işçiler için bir şeyler hatırlatmaktadır. Kadıköy Belediye Başkanı Cengiz Özyalçın'ın işçi ve memurlara yönelik küçümseyici tavrının yer yer dayak atma olayına dönüşmesi tam bir süreçenlik kazandı. Sekreterine küfrederek telsizle vurmak, karşısında 'hazır ol'da durmadı diye işçiyi tokatlamak, yine çeşitli kerelerde değişik nedenlerle memurlara saldırmak... '68'li sosyal demokrat yaftasını takınan Cengiz Özyalçın'ın bu özelliğini(!) artık kimse konuşmuyor. Konuşulan şey C. Özyalçın'ın kime ne zaman küfredeceği ve saldıracağı...

Geçtiğimiz aylarda Özyalçın'ın bir memuru tokatlaması karşısında bir basın açıklaması yapan BEM-SEN Anadolu Yakası Şubesi üyeleri "Belediyede Dayakçı Başkan İstemiyoruz" diyerek, Özyalçın'ı teşhir etmişlerdi. Yine 19 Mart'ta BEM-SEN Anadolu Yakası Şubesi ile TÜM BEL-SEN 3 No'lu Şube üyeleri ve Belediye-İş Anadolu Yakası Şubesi başkanın dayakçı tutumuna karşı belediye binası önünde bir araya geldiler. Çünkü C.Özyalçın 16 Mart'ta Servet Koçak adlı bir memur ile Tevfik Dönmezer adlı bir işçiyi dövmüştü.

19 Mart'ta belediye önünde yapılan basın açıklamasına BEM-SEN'in yanında Belediye-İş Anadolu Yakası Şubesi temsilci düzeyinde katılırken, TÜM BEL-SEN 3 No'lu şube yetkilileri de "tasarruf fonları ödenecek" gerekçesiyle temsilci düzeyinde katılmayı yeğlediler. Bu arada Kadıköy Zabıta Müdür Yardımcısı Fahrettin Kayhan'ın telsizlerden zabıtayı tehditi ile diğer başkan ve başkan yardımcılarının "Basın açıklamasına katılmayın, katılanlar açığa alınacak" yolundaki telkinleri katılımı etkilerken, TÜM BEL-SEN basın açıklamasındaki imzasını da çekerek işi biz katılmadık demeye kadar vardırdı.

Basın açıklamasında BEM-SEN belediye başkanını suç işlemekten vazgeçmeye çağırdı.

Pervasızlıkta sınır tanımayan C.Özyalçın bu defa basın açıklamasını okuyan Anadolu Yakası Şube Sekreteri Ercan Özülkü'yü görev yerinden alarak başka bir bölüme gönderdi.

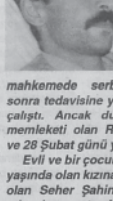

Ali TOPALOĞLU
25 Haziran 1965-28 Şubat 1993

Ali Topaloğlu, Rize'nin Ardeşen ilçesi, Duygulu Köyü'nden emekçi bir ailenin oğluydu. Devrimcilikle lise yıllarında tanıştı ve Liseli Dev-Genç içerisinde yer aldı. Daha sonra okulundan ayrılarak halkın içerisinde çalışmalarını sürdürdü. Pek çok eylem ve direnişte o hep vardı.

12 Eylül cuntasından sonra askerliğini yaptığı sırada bir kaza sonucu sakat kaldı. 1988 yılında işçi olarak ENKA'nın Libya şubesinde çalışmaya başladı. Koşullarının ağırlığı ve emeklerinin karşılığını alamamaları yüzünden Ali'nin önderliğinde bir grev yapıldı. Bunun üzerine yurtdışındaki şirketlerde çalışması yasaklandı. Ülkeye dönerek mücadeleye devam etti. Bu arada bağırsak kanserine yakalandı. İki kez ameliyat oldu. 1992 yılında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde tedavisi sürerken Karadeniz Devrimci Sol operasyonunda hasta yatağında tutuklandı ve ranzaya zincirlendi. Tedavisi tamamlanmadan Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne götürüldü. İlk mahkemede serbest bırakıldıktan sonra tedavisine yine devam etmeye çalıştı. Ancak durumu ağırlaşınca memleketi olan Rize'ye geri döndü ve 28 Şubat günü yaşama veda etti.

Evli ve bir çocuk babası olan Ali, 1 yaşında olan kızına 1991 yılında şehit olan Seher Şahin'in anısına Seher adını koymuştu. Halkına, mücadeleye bir şeyler vermeye uğraşan Ali, halkının, köylülerinin yüreklerinde, mücadelesinde yaşayacak.

Ali'nin tedavisini yarım bıraktırarak onun ölümüne sebep olan oligarşi hesap vermekten kurtulamayacak.

EHADKAD tekrar kapatıldı

Yine aynı gerekçe... Yine aynı uygulama...

"Demekte üye olmayanlar var. Derneği kapatıyoruz."

EHADKAD bu gerekçeyle 11. defa kapatıldı. 20 Mart günü derneğe gelen polisler Valilik emriyle EHADKAD'ı bir aylığına kapattılar. Aynı gün İHD de basılarak aynı gerekçeyle bir haftalığına kapatıldı.

Gerekçe "üye olmayanların bulunması" olarak gösterilse de EHADKAD'lılar asıl gerekçenin Newroz öncesi gözdağı vermek ve çalışmaları engellemek olduğunu söylediler.

Dernek bir gün önce de "denetim"e gelen polisler tarafından basıldı. Sadece denetim için gelmedikleri, dernek binasının etrafında yığılan çevik kuvvet polislerinden de anlaşılıyordu. Dernek içinde hazırlanmış olan panolar, resim ve yazılar tutanağa "sakıncalıdır" diye geçirildi. "Kadın Şehitlerimizi Mücadelemizde Yaşatıyoruz" dövizi ise polisin en çok dikkatini çeken yazılardan biri oldu. Polisler dernekte bulunanlara "Ne demek oluyor yani, ne için şehit diyorsunuz bunlara..." diye sordular. Çıkarken de tuttukları tutanak kendilerinden istenmesine ve vermelerinin gerekliliğine rağmen tutanağı dernek yetkilisine vermediler. "Tekrar geleceğiz" diyerek dernek binasından ayrıldılar. Ertesi gün tekrar geldiklerinde ise derneği kapattılar.

Komünistler yürüyor

Revizyonizmin çöküşü sosyalizmin zaferini getirecektir

Bütün dünya Rusya'yı konuşuyor... Yeltsin'in "özel rejim" ilan ederek kalkıştığı sivil darbenin büyük bir tepkiyle püskürtülmesi emperyalistleri ve işbirlikçileri telaşa düşürdü. Halk Temsilcileri Kongresinin yetkilerini kısıtlayan, tüm yürütme yetkilerini kendinde toplayan, tüm gazete ve televizyonları denetimi altına alan Yeltsin, "özel rejim" adıyla diktatörlüğe soyunurken az kalsın koltuğundan oluyordu. Yeltsin, Halk Temsilcileri Kongresi'nin ve sokaklara dökülen yüz binlerin karşısında uzlaşma formülleri ile koltuğunu korumayı başarmakla birlikte, önerdiği referandumun kendisi için bir güven oylaması haline getirilmesiyle bu tehlikeden kurtulamadı. Yeltsin'in koltuğunda kalabilmesi için 25 Nisan'da yapılacak halk oylamasında katılım oranına bakılmasızın tüm seçmenlerin yarısından fazlasının güvenoyunu alması gerekiyor.

"Durumumuz ne kadar kötü olursa olsun, insandık, birbirini soymaya çalışan aptallar değil." Rusya'da sokaktaki insanlardan duyulan bu sözler birkaç yılda yaşanılan dejenerasyonu ve ona duyulan tepkinin yanı sıra sosyalizmin insanı her şeyin üstünde gören anlayışına duyulan özlemi de ifade ediyor.

Artık Rusya'da işporta tezgahlarında Lenin ve Stalin'in posterleri satılmıyor. Lenin ve Stalin, komünist göstericilerin ellerinde göklerde dalgalanıyor.

YELTSİN ZOR DURUMDA

Emperyalizmin en güvenilir adamı olarak gördüğü ve sonuna kadar desteklediği Yeltsin, komünistlerin başını çektiği muhalefet karşısında eski gücünden çok şey yitirmiş durumda. Bir buçuk yıl önce "demokrasi kahramanı" olarak tankların üzerinden devlet başkanlığına uzanmıştı. Şimdi kapitalist restorasyon için attığı adımlar sokakları işsiz, evsiz ve dilencilerle doldurmuş durumda. Rusya'da bir avuç spekülatör ve sermaye sahibinin çıkarlarını temsil eden Yeltsin için en büyük güvence emperyalizmin desteği.

Kapitalist restorasyon bayrağını Gorbaçov'dan devralan "hızlı reformcu", yeni Zenginler Kulübü olarak bilinen ve 7 emperyalist ülkeden oluşan G-7, bu yıl içinde Yeltsin'e 20 milyar dolar (200 trilyon lira) para sağlayacak. Bunun ilk 10 milyar doları IMF aracılığıyla acil olarak gönderiliyor. Yeltsin'in bütün kararlarını destekleyen ABD yönetimi, bunu Bill Clinton'ın ağzından Amerikalılara şöyle açıklıyor: "Gorbaçov'la başlayıp Yeltsin'le devam eden süreç içerisinde Amerika silahlanma yarışına son vererek milyarlarca dolar tasarrufta bulunmuştur. Ayrıca huzur içindeki bir Rusya, Amerika için çok büyük ve geniş bir pazardır. Bu pazarın korunması gerekir, bu da ancak şimdiki reformcu yönetime yardım ederek sağlanır."

Bu sözler belki Amerikalılara ikna edici ve hoş gelebilir ama Ruslar için öyle olmadığı kesin. Gelinen aşamada açıkça ABD ve diğer emperyalistlerin kuklası olarak hareket eden Yeltsin'in gün geçtikçe yoksullaşan halktan büyük tepki gördüğü yazılıp çiziliyor. "Demokrasi kahramanlığı"ndan bir buçuk yıl sonra koltuğunu korumak için çırpınan Yeltsin, şimdi Bolşeviklerin devirdiği Kerenski'ye benzetiliyor. Ve emperyalist medyalar "kızıl gölge"den, "komünizmin ayak sesleri"nden söz ediyorlar.

Kapitalizm, eski sosyalist ülkelerde restore edilmesinin sancısını yaşıyor. Yoksullaşan emekçiler bu restorasyona karşı her geçen gün büyüyen bir duvar örüyorlar.

bir Ekim Devrimi kabusuyla korkuya kapılan emperyalizmi daha fazla desteğe çağırıyor. Bugüne kadar sadece sevgi mesajlarını yollayan emperyalistler bütün umutlarını bağladıkları Yeltsin'in tepetaklak gitmesini önlemek için bu kez para yollayacaklar.

KOMÜNİSTLER YÜZ BİNLERLE MEYDANLARDA

Birkaç yılda sokakları dolduran evsizlere, dilencilere her gün yenileri ekleniyor. Ama sokaklarda sadece bu görüntüler artmıyor. Kapitalizmin pislikilerini yaşayıp gören emekçiler, içine yuvarlandıkları kaytsızlıktan sıyrılıp protesto yürüyüşlerine katılıyor, devrimci önderlerin anıldığı toplantılara koşuyorlar. Artık işporta tezgahlarında rastlanmayan Lenin, Stalin posterleri, orak çekiçli kızıl bayraklar bu yüz binlerin ellerinde dalgalanıyor.

Yeniden örgütlenerek sosyalist değerlere sahip çıkan insanların sayısı giderek artıyor. Sadece Rusya'da değil, bütün eski Sovyet Cumhuriyetlerinde, diğer eski sosyalist ülkelerde yeni bir süreç yaşanıyor. Eski Sovyet Cumhuriyetlerinin hemen hepsinde komünistler yeniden örgütleniyorlar. Litvanya'da milliyetçilerin %60'lık bir çoğunlukla yenilgiye uğratılması diğer ülkelerdeki komünistleri de harekete geçirmiş durumda.

Benzer gelişmeler Doğu Avrupa ülkelerinde de gözleniyor. Demokratik Almanya'dan Romanya'ya, Polonya'dan Bulgaristan'a kadar komünistler yeniden güç kazanıyorlar. Protestolar, eylemler birbirini izliyor. Örneğin, Sofya'da yüz binler meydanlarda komünizm için yürüyorlar. Önce Stalin'in bin bir yalanla karalandığı, ardından Lenin heykellerinin yıkıldığı ve giderek emekçilerin orak çekiçli bayrağının ayaklar altına alındığı bütün bu ülkelerde, şimdi kapitalizmin birkaç yılda yarattığı sefalet, dejenerasyon ve etnik boğazlaşmalar yaşanıyor. Bir de bütün bu barbarlıklara karşı öfke ve sosyalist geçmişe özlem. Ve şimdi Stalin, Lenin yeniden eller üstünde yükseliyor. "Durumumuz ne kadar kötü olursa olsun, insandık, birbirini soymaya çalışan aptallar değil." Rusya'da sokaktaki insanlardan duyulan bu sözler birkaç yılda yaşanılan dejenerasyonu ve ona duyulan tepkinin yanı sıra sosyalizmin insanı her şeyin üstünde gören anlayışına duyulan özlemi de ifade ediyor.

Halkı partiden uzaklaştıran, toplumsal yaşamla, geleceği ile ilgilenmeyen ve yaşama müdahale etmez hale getiren revizyonizmin yarattığı tahribat üzerinde yükselen kapitalizm iyice kötürümleşen insanlar yaratırken, buna karşın sosyalist bilinçle kapitalizme savaş açanları da yan yana getiriyor. Pek çok insan, geçmişte gurur duyduğu bir ülkenin bugün emperyalizme avuç açan zavallı bir ülke konumuna düşürülmesine büyük bir öfke duyuyor.

Revizyonizmin yol açtığı zeminde kapitalizme kucak açanlar bile geçmiş için "kötüyken bile daha iyiydik" diyorlar. Yüzde iki bin beş yüzü aşan enflasyon oranıyla derin bir ekonomik kriz yaşanıyor. Kapitalist restorasyona gerekçe haline getirilen yiyecek kuyrukları artık kanıksanan görüntüler.

Bu arada "özgürlük", "demokrasi" söylemlerinin de kapitalizmdeki gerçek anlamları daha iyi görülüyor. Özgürlük bekleyenler kapitalizmin vaat ettiği özgürlüğün ancak para ile yaşanabileceğini ve yoksullar için işsiz kalmak, evsiz kalmak ve aç kalmak özgürlüğünden başka bir özgürlüğün olmadığını bugün daha iyi anlıyorlar. "Demokrasi" laflarına aldananlar, Stalin'i diktatörlükle suçlayanların komünistler üzerindeki baskısıyla, özel rejim diktasıyla gerçek diktatörlüğü tanıyorlar.

30 Mart tarihli Liberation gazetesinin CNN'in "Rusya'da demokrasi kazandı" yorumu üzerine söylediklerini aktaralım:

"Yeltsin 1991 darbesinden bu yana neler yaptı? Ve özellikle demokrasi adına ne yaptı?

Mafyanın yeraltından yeryüzüne çıkmasını sağladı. Şu anda Moskova'nın muhtelif meydanlarında esrar, eroin ve kadın ticareti, her türlü kaçak mal satışı gözler önünde yapılıyor. Vitrinlerde Amerikan etiketliler başta olmak üzere tüm yabancı yiyecek maddeleri sergileniyor. Moskovalılar da bu maddeleri seyretmekle yetiniyorlar. Çünkü fiyatlar ateş pahası."

SOSYALİZM DEVRİMCİ ÖNDERLİKLERLE KAZANACAK!

Eylül 1991'de sosyalizmin Sovyet halklarına çok şey kazandırdığını, halkların bu kazanımların eritilmesine çeşitli biçimlerde tepki göstereceğini ve karşıdevrimle birlikte yeni bir sürecin başladığını belirtmiş ve şunları vurgulamıştık: "Lenin ve Stalin'in ülkesinde, sosyalizmin halklara birçok değer sunduğu Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin idealini öldürmek mümkün değildir. Bugün revizyonizmin iflas ederek karşı-devrime dönüşmesi, sosyalizmin geleceği için umutsuzluk yaratmamalıdır. Sosyalizmin gerçek anlamda kuruluşunun köşe taşları, revizyonizmin iflasından sonra daha sağlam ve bilinçli olarak yerleştirilecektir."

Söylediklerimizin daha da somutlandığı yaşadığımız süreçte Marksist-Leninist ilke ve değerlere sahip önderlikler belirleyici olacaktır. Sovyet halklarının ve diğer halkların kapitalist restorasyona karşı görmek istediği bu M-L önderlikleridir. Ve bunlarla sosyalizm kazanacaktır.

Şehitlerimize verdikleri sözü tuttular

Ferda CİVELEK

Hakkı KARAHAN

Veysel BEYSÜREN

3 Devrimci Sol savaşçısı burada şehit düştü.

30 Mart-17 Nisan'da devrim şehitleriyle ilgili olarak gerçekleştirdikleri eylemde 3 Devrimci Sol savaşçısı eylem sonrası çıkan çatışmada şehit düşerken, biri de yaralı olarak tutsak düştü. Onlar "Onurları Onurumuzdur" dedikleri şehit yoldaşlarının aralarına katıldı. Bir Devrimci Sol savaşçısı için şehitlerine sahip çıkmak, onları kavgaya taşımaktı. Yaldızlı söylemlerle, inanmadığı sözleri vererek değil; kanıyla, canıyla, yüreğiyle sahiplenmekti. Halkına, hareketine, yoldaşlarına bağlılığı onlardan öğrenmişlerdi. Şehit yoldaşlarına verilmiş sözleri vardı. Devrimci Solcu sözüydü. Devrim sözüydü. Bu sözlerini de tuttular. Hepimizin de tutacağı gibi.

Ferda, Hakkı ve Veysel, 1 Nisan'da Kızıltoprak'ta tıpkı daha bir hafta önce Bahçelievler'de şehit düşen yoldaşlarının, komutanlarının öğrettiği gibi yendiler ölümü. Kocaman yürekleriyle bir kez daha yendiler yüzlerce işkenceciyi, katili. Defalarca çembere düştüler. Ama "teslim olmayarak", "son nefeslerine kadar çatışarak", yüzlerce işkenceciye İstanbul'u dar ederek, bir Devrimci Solcuya yaraşır şekilde şehit düştüler... Yaralı olarak tutsak düşen Kemal Gömi'ye daha hastanedeyken işkenceye başladılar. Müdürleri, çetelerine Kemal'in durumunun ağır olmadığını sordu. "Bir şeyi yok. Durumu pek ağır görünmüyor." yanıtını alınca, hemen hastanede "ön sorgu" yapılmasını istedi. Çatışırlarken kaçacak delik arayan işkenceciler, üç savaşçının şehit düştüğünün, birinin ise tutsak alındığının açıklanması üzerine "Sık! Sık! Kafasına sık!", "Gebert, gebert!", "Beynini dağıtın!" naraları attılar. Nereye hangi ekibi sevk edeceğini şaşıran Merkez İstasyon ise sürekli olarak "Tamam arkadaşlar. Gereği yapılacak(!)" diyerek, kana susamışlıklarını gösterdiler. Çünkü kan dökerek yüreklerini ferahlatmaya fazlasıyla ihtiyaçları vardı. Çünkü Devrimci Sol savaşçılarıyla her karşılaştıkları sokakta yenilgiyi tattılar.

Şırnak'ın Ormaniçi Köyü'nde vahşet

■ 22 Şubat'ta Şırnak'ın Güçlükonak ilçesine bağlı Ormaniçi (Banu) Köyü'nü basan özel tim ve komandolar ikisi çocuk üç köylüyü üzerlerine benzin dökerek yaktılar. 35 evin ve yüzlerce hayvanın yakıldığı baskın sırasında gözaltına alınan 43 kişiden biri ölü olarak yakınlarına teslim edilirken 6 kişinin akıbeti hala bilinmemektedir. Gözaltına alınanların bazılarının tırnakları çekildi, ayak parmakları kesildi.

◆ Newroz gecesi, özel timler ve polis, askeri bir araca ateş açıldı diyerek Diyarbakır Cezaevi semtini taradı, bombaladı.

CİZRE YİNE TARANDI

◆ Cizre, 20 Mart gecesi Newroz operasyonları çerçevesinde korucular ve özel tim mensupları tarafından tarandı. Tarama sırasında 3 ev havan topu isabet etmesi sonucu yandı. Can kaybı yok.

◆ Adana'da Newroz kutlamaları sırasında yaralanan Vezir Kurt öldü.

◆ Elazığ'da Olağanüstü Hal'in işçi kadroları aldatmacası.

DAĞLARIMIZDAN KESİTLER

◆ Sıvas-Tokat kırsal alanda Devrimci Sol gerillaları 91 Ağustos'unda dolaşmaya başladılar. Burada gerilla birliği komutan yardımcılığı yapan ve 25 Mart'ta şehit düşen Avni Turan gerilla mücadelesine ilişkin kesitleri ve deneyimlerini aktarıyor.

◆ Sıvas muhabirimizin, Tokat Almus köylerinde, gerillaya yardım ediliyor gerekçesi ile sürdürülen devlet terörüne ilişkin izlenim ve röportajları

Yazısı sayfa 14-16'da